Sarah Moore Fitzgerald

TARTA CU MERE A SPERANȚEI

„O poveste emoționantă și captivantă despre puterea prieteniei."
Irish Times

Oscar Dunleavy este un adolescent visător și creatorul celor mai gustoase tarte cu mere din lume. Acum, Oscar a dispărut, iar singurii care își pun întrebări și încearcă să-l găsească sunt Meg, cea mai bună prietenă a lui, și Stevie, fratele său. Așa începe o poveste care vă va purta în lumea tandră a prieteniei, în care Meg și Oscar vor învăța să își asculte vocea inimii, descoperind puterea vindecătoare a dragostei și sincerității. Totul, în aroma plină de candoare a celor mai bune tarte cu mere din lume.

„O poveste plină de suspans, animată de personaje foarte bine conturate."

The Sunday Times

„Un roman emoționant despre iubire, loialitate și prietenie."

The Bookseller

„O carte minunată, care vă va lăsa cu un zâmbet larg pe buze și cu o poftă nebună după gustul tartelor cu mere ale bunicii."

The Book Bag

ISBN 978-606-776-044-6

9 786067 760446

www.raobooks.com

editura rao

Sarah Moore Fitzgerald

TARTA CU MERE A SPERANŢEI

Sarah Moore Fitzgerald

TARTA CU MERE A SPERANŢEI

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
FITZGERALD, SARAH MOORE
Tarta cu mere a speranţei / Sarah Moore Fitzgerald; trad.: Laura Monica Cibotariu prin Lingua Connexion. – Bucureşti: Editura RAO, 2015
ISBN 978-606-776-044-6

I. Cibotariu, Monica Laura (trad.)

821.111-31=135.1

Editura RAO
Str.Bârgăului nr. 9–11, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

Sarah Moore Fitzgerald
The Apple Tart of Hope
© Sarah Moore Fitzgerald 2014

Publicată în 2014 în Marea Britanie
de Orion Children's Books
5 Upper St. Martin's Lane,
London, WC2H 9EA
Toate drepturile rezervate

Traducere de Laura Monica Cibotariu
prin Lingua Connexion

© Editura RAO, 2014
pentru versiunea în limba română

2016

ISBN 978-606-776-044-6

Pentru Ger

PRIMA FELIE

Trebuia să fie o ambulanță în fața bisericii, în caz că leșina cineva. Niște bărbați cu brasarde verzi pe mâneci dirijau traficul. Cineva agățase la intrarea în parcare un indicator pe care scrisese cu roșu „OCUPAT" – semn că parcarea era plină. Vecinii aveau porțile deschise.

În biserică, pe spătarele băncilor din primele patru rânduri, fuseseră lipite niște benzi lungi din hârtie, pe care era scris „Rezervat pentru 3R", pentru că numai colegilor lui de clasă le era permis să se așeze acolo.

Toți cei prezenți păreau uluiți. Era ziua dedicată rugăciunii speciale pentru Oscar Dunleavy, care fusese dat dispărut – presupus mort – și nimeni nu se obișnuiește vreodată cu așa ceva.

Părintele Frank era în centrul evenimentelor. Colegii de clasă ai lui Oscar – spunea el – aveau nevoie de spațiu, protecție și respect ținând seama de faptul că aveau sentimente atât de confuze în privința incredibilei și nefericitei dispariții a colegului lor, pe care, probabil, nu aveau să-l mai vadă vreodată.

Cu siguranță, aveam nevoie și de pături, pentru că instalația de încălzire din biserică se stricase tocmai atunci când frigul lunii februarie se instalase din nou – fiind de această dată chiar mai aspru ca înainte.

L-am auzit pe părintele Frank vorbind cu părinții despre faptul că toți colegii aveam „să ne confruntăm cu o situație foarte dificilă" văzând banca goală a lui Oscar și trecând pe lângă dulapul lui mâzgălit cu graffiti, care rămăsese încuiat, așa cum îl lăsase el, pentru că de la dispariția lui nimeni nu avusese curajul să-i forțeze lacătul și să-l deschidă. Părintele Frank era în elementul său, concentrându-și atenția asupra unui lucru mult mai important decât îndatoririle sale obișnuite – care, în mod normal, presupuneau un tur în jurul școlii pentru a le spune elevilor să-și ridice gunoaiele de pe jos sau să-și arunce guma din gură.

Acum, el le oferea alinare celor triști și traumatizați sufletește, folosind un limbaj plin de cuvinte calde și încurajatoare – la care se pare că e foarte priceput.

El ne explică faptul că, deși toți păream a fi în regulă, urma să trecem prin momente de tristețe, în care lipsa lui Oscar avea să fie resimțită precum o agresiune îndreptată împotriva sensibilității noastre adolescentine – nu numai în timpul acestor săptămâni triste petrecute fără el, ci și în anii următori.

Toți au intrat, unul câte unul, în biserică. Fețe palide. Nasuri roșii și umflate. Întreaga clasă – un grup tăcut, o pată lățită de uniforme albastre pâlpâind în lumină ca o stafie uriașă.

De fiecare dată când priveam mulțimea aceea, vedeam ceva ce nu voiam să văd: chipul răvășit al vreunui adult, o femeie căutându-și un șervețel în geantă, lacrimi prelingându-se de pe bărbia cuiva. Se auzeau murmure și suspine înfundate sau câte o tuse discretă, care suna fals.

Apoi a apărut tatăl lui Oscar, împingând scaunul cu rotile al lui Stevie. Cei doi păreau două verigi rupte dintr-un lanț. Pentru o clipă, plânsul unui bebeluș trecu pe deasupra noastră – un zgomot scurt, accidental și plin de viață, cristalin și pur în mijlocul disperării copleșitoare din biserică. Peste tot erau flori – probabil, tone de flori – toate albastre și galbene.

– Albăstrele. Gălbenele, zise părintele Frank la un moment dat, în timpul nesfârșitului său discurs.

„Albăstrele pentru albastrul ochilor săi. Gălbenele pentru sufletul lui luminos." Serios, chiar acestea au fost cuvintele lui.

În aer plutea un miros de ierburi și mosc. Praful părea să se ridice din colțurile bisericii ca un abur ciudat, de pe altă lume. Și, pe tot parcursul acestei ceremonii macabre și inutile, mi s-a părut că toți cei din clasa mea făceau tot ce le stătea în putință să nu se privească în ochi.

Era gata să cred că discursul părintelui Frank avea să continue la nesfârşit, dar la un moment dat vocea lui a devenit mai gravă şi mai solemnă, semnalând sfârşitul unui anumit lucru şi începutul altuia.

– Hm, îşi drese el vocea, apoi continuă: acum o voi ruga pe cea mai bună prietenă a lui Oscar să vină în faţă şi să ne vorbească. Ea l-a cunoscut cel mai bine pe Oscar şi i-a fost mereu aproape. Ne va spune, deci, câteva cuvinte în memoria prietenului ei – în numele tuturor celor de faţă care l-au cunoscut şi l-au îndrăgit foarte mult.

Am simţit că roşesc. Eram copleşită de acea stânjeneală pe care o simte cineva atunci când nu este pregătit pentru un lucru atât de important. Nimeni nu-mi spusese ceva de vreun discurs şi nici nu aveam dispoziţia necesară pentru a sta în faţa cuiva sau pentru a rosti câteva cuvinte, dar am inspirat adânc de două ori şi m-am încurajat spunându-mi că trebuia să mă adun pentru Oscar. Eram sigură că acele cuvinte pe care se presupunea că aveam să le rostesc erau pregătite pe stativul din lemn aflat în faţa părintelui Frank, aşteptându-mă. Cineva ar fi trebuit să mă informeze înainte despre asta şi se produsese, cu siguranţă, o confuzie, pentru că nimeni nu făcuse acest lucru – dar mi-am spus că asta era de înţeles, probabil, având în vedere neplăcutele circumstanţe.

Nimeni nu se ivea pentru a-mi sări în ajutor cu unele instrucţiuni şi tot ce puteam vedea erau creştetele celor din mulţime. M-am ridicat în picioare, în timp ce tăcerea din biserică devenea tot mai apăsătoare, iar oamenii se foiau pe locurile lor. Mulţimea părea să freamăte, nerăbdătoare, în faţa mea.

Și atunci am văzut-o ridicându-se în picioare. Cu părul ei auriu și strălucitor, se înălță ca un înger de pe locul ei și înaintă cu atâta grație către amvon, încât părul că plutește. La vederea ei, picioarele mi s-au făcut ca de piatră – mi-erau, pur și simplu, lipite de podea. Îngerul acela de fată s-a apropiat de microfon.

– Cine e fata aceea? am întrebat-o eu pe mama, care nu știa. Cine – m-am aplecat eu spre Andy Fewer, care stătea în rândul din fața mea – este fata aceea?

Când fata începu să vorbească, mi-am dat seama că o mai văzusem înainte și că știam, de fapt, cine era.

– *Moartea nu este decât...*

Vocea ei era ca ciocolata topită, prelingându-se printre noi și învăluindu-ne, de parcă o muzică magică ar fi început să se audă.

– *...o pauză scurtă, după care totul va fi așa cum a fost înainte.*

Andy se întoarse spre mine cu o expresie confuză.

– Aceea e Paloma, îmi spuse el, de parcă l-aș fi întrebat pe ce planetă ne aflam. Paloma Killealy.

„Desigur", mi-am spus eu. Sigur că ea era.

În încheierea cuvântării sale, fata a mai adăugat că știa un cântec care era preferatul lui Oscar – probabil din toate timpurile – și că, ori de câte ori îl auzea, se gândea la el.

– Cântecul ăsta e pentru tine, Osc, și începu să cânte un cântec pe care eu nu l-am recunoscut.

Osc? De când era acesta numele lui? Nimeni nu-l strigase așa vreodată.

Atunci când ceva rău i se întâmplă unui tânăr și când oamenii se adună în biserici să se roage pentru sufletul acelei persoane, se creează o atmosferă ciudată – un sol de bâzâit înfundat sau un șuierat în surdină. Totul vibrează, așa cum bănuiesc că s-ar întâmpla înaintea unui cutremur, de parcă până și pământul ar fi șocat și îngrozit de nedreptatea destinului.

Avea toată viața înainte erau cuvintele inutile și evidente pe care le repeta toată lumea, deși nimic nu ar mai fi putut schimba ceva – nu în acel moment, cel puțin, era prea târziu, spuneau ei, pentru că Oscar își alesese deja drumul, iar noi aveam să suferim pentru tot restul zilelor noastre din această cauză. Era dus. Și, până în acel moment, fiecare dintre noi era convins – mai mult sau mai puțin – că nu avea să se mai întoarcă.

Februarie fusese mereu luna preferată a lui Oscar.

Îi spuneam că era, probabil, singura persoană din întreg universul care avea o lună preferată, dar el era foarte încăpățânat în această privință. Îmi explicase faptul că atunci când încetezi să mai fii copil, Crăciunul nu mai e decât o teribilă dezamăgire, iar ianuarie nu a fost niciodată altceva decât o lună obscură și plictisitoare, plină de teme și mese anoste. Dar apoi, chiar în momentul în care lumea ți se pare mai mohorâtă, februarie se ivește în viața ta precum cel mai bun prieten, pe care nu l-ai mai văzut de mult și care te bate acum pe umăr.

În plus, în special acest februarie ne aducea ceva nou, permițându-ne să facem lucruri pe care niciunul dintre noi nu le mai făcuse vreodată – lucruri incitante, diferite, lucruri specifice adolescenților. Nu mai eram copii, iar acest februarie fusese plin de sute de noi oportunități.

Cât despre variantele pe care le-ar fi putut avea acum Oscar – acestea se reduseseră radical. La zero.

Afară, pe treptele bisericii, era o atmosferă tensionată, toți cei prezenți păstrând tăcerea, dar se putea distinge un murmur înfundat care lua amploare – de parcă un monstru gigantic, aflat la distanță, se apropia, amenințător, cu fiecare secundă.

Un grup de părinți se adunaseră în jurul părintelui Frank, iar soarele strălucea pe cer – ca o glumă proastă –, făcând ca totul să pară mult mai frumos decât s-ar fi cuvenit în acele momente. Andy era acolo, la fel și Greg, iar părintele Frank le vorbea:

– Doamne, dragii mei băieți, de ce ar fi vrut un om care avea atâtea perspective să... să... sfârșească astfel, așa cum se pare că a făcut-o el?

– Oh, părinte, vedeți dumneavoastră, ar fi putut face asta dintr-o mie de motive, zise Andy, serios și fluent, de parcă ar fi fost un expert în materie. Personal, eu cred că este un adevărat miracol faptul că oricare dintre noi încă mai este în viață.

– Ce vrei să spui? îl întrebă preotul.

– Vreau să spun, continuă Andy, că atunci când devii adult există un moment unic în care lumea ţi se pare brusc – mai mult sau mai puţin – lipsită de sens, când groaznica realitate te copleşeşte precum un lucru căzut din cer.

– Căzut din cer? Ca de exemplu? întrebă părintele Frank, dându-şi toată silinţa să rămână calm.

– Ceva mare, ca un pian, să spunem, sau ca un frigider. Iar atunci când se întâmplă aşa ceva, nu mai este cale de întoarcere. În momentul de dinaintea aterizării acelui obiect peste tine, nu mai poţi da timpul înapoi.

– Dar cum rămâne cu bucuriile vieţii, cu pasiunile şi cu obiectivele noastre, ca de exemplu sportul, muzica, fetele sau alte lucruri care ne fac plăcere? insistă părintele Frank – de această dată aproape implorând.

– Toate sunt fantezii, oftă descurajat Andy. Nu sunt decât nişte miraje în deşertul vieţii, care îi fac pe oameni să creadă că înseamnă ceva.

– Oh, zise părintele Frank, înţeleg. Şi vrei să spui că toţi cei de vârsta voastră au această convingere?

– Da, aşa cred, zise Andy – fără a-i mai întreba şi pe cei de faţă dacă erau de acord cu el –, dar cei mai mulţi dintre noi au învăţat cum să treacă peste asta.

– Ei bine, cred că este o adevărată uşurare.

Mi-au trebuit secole să-l găsesc pe Stevie, care rămăsese în zona intrării de la biserică, în scaunul lui cu rotile.

Tatăl său era în apropiere, foarte ocupat cu activitatea solemnă și obositor de repetitivă de a strânge sutele de mâini care i se întindeau.

– Oh, Stevie, am spus eu și m-am aplecat să-l îmbrățișez.

Am închis ochii și lacrimile pe care încercasem din răsputeri să le reținau început să mi se prelingă încet pe obraji.

– E în regulă, Meg, a spus el în șoaptă – chiar dacă, evident, nimic nu era în regulă.

Am simțit o oarecare ușurare când am putut să-l privesc în față.

– Când v-ați întors? m-a întrebat el, iar eu i-am răspuns că sosisem cu o noapte în urmă, că ne întorsesem cât de repede fusese posibil, imediat ce auzisem vestea.

Mi-a trecut prin minte că era posibil să fi fost amețită după zborul cu avionul. Poate de aceea mi se părea totul atât de ciudat. Nu puteam gândi limpede.

În mijlocul acestui concert funebru de murmure îndurerate, exista însă o oarecare bucurie în expresia lui Stevie. În ochii săi era o lumină care mi-a ridicat o piatră de pe inimă, făcându-mă să cred că avea, probabil, un motiv întemeiat pentru care să fie atât de mulțumit și încrezător – sau măcar optimist, la urma urmei.

– Ce s-a întâmplat, Stevie? Ce Dumnezeu s-a întâmplat? Și de ce se comportă toți în felul acesta? De ce această liturghie? De ce o *liturghie?* Nu ar fi trebuit să se țină decât dacă persoana ar fi fost declarată decedată, asta vreau să spun. Mai ales dacă nu există nicio dovadă a morții acestei persoane. De fapt, nu avem de ce să credem că *e mort.* Nu-i așa?

Stevie ridică privirea spre mine şi veni mai aproap cu scaunul.

– Exact! şopti el. Tocmai asta am încercat să le spur tuturor! Slavă Domnului că te-ai întors acasă, Meg, pen tru că, te rog să mă crezi, dintre toţi cei cu care am vorbit tu eşti singura persoană – în afară de mine, bineînţeles - care nu crede asta. Ştiam că pot conta pe tine şi mă bucu nespus că te-ai întors, pentru că, practic, m-am simţi foarte singur aici. Am ajuns să cred că-mi voi pierd minţile, sincer să fiu. Toată lumea o ţine una şi bună c Oscar s-a sinucis. Nu zău?! Asta nu are nicio noimă - chiar nu are.

– Stevie, trebuie să-mi spui absolut tot ce ştii. Tot c s-a întâmplat, până la cel mai mic detaliu, înainte de dis pariţia lui.

– O să fac tot posibilul, Meg, zise Stevie. M-am gândi de sute de ori la ceea ce s-a întâmplat, am întors pe toat părţile fiecare detaliu. Cu toate astea, nu este timp să vor bim acum, rosti Stevie încruntându-se şi privind în jur.

Părea mult mai înţelept şi mai matur decât ceilalţ copii de vârsta lui.

– Hai să ne întâlnim la debarcader ceva mai târziu Ne vedem acolo. Pe la miezul nopţii, Ok?

– Şi tu cum o să ajungi acolo de unul singur la or aceea, Stevie?

– *No problemo,* zise el pe un ton care, cu siguranţă, er total nepotrivit pentru un priveghi, dar care mi-a dat spe ranţe. S-au întâmplat multe de când ai plecat. Ştiu să-m port singur de grijă!

Zâmbi atât de larg, încât începu să atragă atenţia în mod deranjant, aşa că-şi schimbă expresia, adoptân

una mult mai sobră, apoi, vorbindu-mi printre dinți, cu atitudinea unui spion, îmi spuse să mă strecor discret prin mulțime, să nu mai spun nimic, urmând a ne întâlni mai târziu așa cum ne înțeleseserăm.

Mulțimea continua să se agite. Unii îi îmbrățișau pe alții, în semn de compasiune și se auzeau tot mai multe hohote de plâns. Din când în când întrezăream, undeva la distanță, părul de aur al Palomei Killealy, iar peste tot în mulțime mi se părea că auzeam murmurat numele ei. Fiecare persoană părea să-l rostească încetișor, de parcă ar fi fost un poem. Paloma Killealy. Paloma Killealy. Paloma, Paloma Killealy.

A DOUA FELIE

Nu murisem. Nu am murit, de fapt. Nu sunt mort. În regulă, recunosc, mă simt destul de prost în legătură cu această situație – pentru felul în care am dispărut în noaptea aceea fără să spun nimănui încotro mă îndreptam, pentru faptul că toți au crezut că sunt mort și pentru că eu i-am lăsat să creadă acest lucru.

Lucrurile mi-au scăpat de sub control. Totul s-a întâmplat din cauza acelui lanț de evenimente care m-au făcut să-mi doresc să pedalez mai repede decât am pedalat vreodată, înainte să cobor cu bicicleta pe țărmul abrupt și să mă rostogolesc în marea cea neagră.

Îmi amintesc cum, după aceea, i-am spus de mai multe ori lui Barney că fusesem un idiot și că ajunsesem un om de nimic. Uram nespus ceea ce devenisem.

El îmi tot spunea că știa foarte bine cum mă simțeam, iar eu știam că vorbea serios, că nu spunea asta doar așa, ca să mă liniștească – așa cum obișnuiesc să facă unii atunci când încearcă să te ajute. Eram convins – mai mult sau mai puțin – că îmi spunea adevărul.

Adevărul este un lucru extrem de important – un lucru de care vrei să te agăți atunci când ai fost scos din mare după ce ai vrut să te îneci în ea. Aș fi putut lăsa marea să mă ia. Puteam foarte bine să fiu mort acum – ceea ce mi se pare ciudat, acum că mă gândesc la asta.

Și, când spun ciudat, vreau să zic, mai degrabă, straniu și tulburător.

Când auzi țipătul ascuțit al unei sirene răsunându-ți strident în cap, nu durează prea mult și te lași copleșit de senzația aceea, nu-ți mai pasă ce se întâmplă, după care devii autodistructiv și nesăbuit. Fusesem plin de energie și entuziasm, dar abia dacă îmi mai aduceam aminte de asta. Gândurile acelea copilărești, optimiste și pline de culoare de dinainte, fuseseră înlocuite de altele.

Îmi dădeam seama de lucruri noi – toate acestea crescând în interiorul meu ca niște bălării, care începuseră să mă omoare treptat. De aceea luasem decizia de a mă îndrepta spre debarcader călare pe bicicletă, în mijlocul nopții, și de a sări în apă.

Planurile pe care le mi le făcusem odinioară se spulberaseră și, până la căderea acelei nopți, deveniseră pentru mine doar niște fiare contorsionate rămase în urma

unui accident de mașină. Nu mai rămăsese nimic în urmă – niciun lucru care să nu fie deformat sau distrus, sau care să aibă cât de cât sens.

Nu am reușit să mă sinucid. Când am descoperit că nu pot să fac nici măcar asta așa cum ar fi trebuit, am decis să trec la următorul pas – pe care-l consideram cea mai bună opțiune în acel moment. Am hotărât să mă țin la distanță și să pretind că sunt mort. După aceea, o parte din mine și-a dorit ca cineva să vină și să mă descopere. Asta, pentru o vreme.

Era destul de supărător faptul că nimeni nu părea preocupat să investigheze. După un timp – deranjant de scurt, de altfel – toți păreau pe deplin satisfăcuți să presupună că eram dispărut – după o anchetă care putea fi descrisă printr-un singur cuvânt: superficială – și dornici să se întoarcă la viețile lor cât mai curând posibil. Doi polițiști sunaseră, într-adevăr, la ușa lui Barney, dar imediat ce acesta le spusese să plece și să nu-l mai deranjeze, cei doi se și conformaseră.

Nu ar trebui să renunți niciodată să-i cauți pe cei care dispar. Nu ar trebui să spui: „Ce păcat, îmi pare foarte rău, dar asta e, la naiba, nu am ce face".

De fapt, dispariția cuiva ar trebui să trezească dorința celorlalți de a pleca în căutarea acestuia și de a nu se opri din căutat până ce nu au țărână sub unghii și jale în suflete – din cauza numărului de pietre pe care le-au răsturnat pentru a vedea dacă eu nu sunt cumva sub una dintre ele. Dacă vreți să știți părerea mea, să acceptați și să te obișnuiești cu dispariția cuiva este un soi de ofensă. E o insultă adusă memoriei cuiva.

Am învățat multe din asta, totuși. Cu trecerea zilelor, am învățat că a rămâne dispărut pentru toată lumea avea un sens aparte. Am învățat că nu este o diferență prea mare între a te preface că ești mort și a fi cu adevărat mort.

Din câte văd eu, ambele par să însemne cam același lucru.

Am aflat că, dacă un om pe care-l cunoști dispare, nu ar trebui să te grăbești cu presupunerile și să treci automat la concluzii. Ar trebui să cercetezi mai întâi, să pui întrebări și să privești peste tot în jur, să cauți până ce vei ști cu siguranță ce s-a întâmplat. Nu renunța până ce nu ai cercetat toate pistele. Păstrează-ți speranța.

A TREIA FELIE

Conform rapoartelor, Oscar își luase vechea sa bicicletă Mountain Bike din garaj și plecase în zdrăngănit de roți pe drumul spre Hallow Bridge, ale cărui lumini par întotdeauna să-ți facă din ochi. Oamenii spuneau că Oscar coborâse în viteză de sus, pedalând vertiginos, și că se aruncase în mare.

– Există vreun indiciu că Oscar a făcut într-adevăr asta? Unde este dovada? ne-am întrebat eu și Stevie după ce ne-am întâlnit, așa cum plănuiserăm – de comun acord – la miezul nopții, după liturghia ținută în memoria lui Oscar.

– A plecat pe bicicletă, este adevărat, zise Stevie. Ei au găsit-o. Unul dintre scafandri a pescuit-o din apă. Era deformată și udă. Cineva a rezemat-o de ultimul bolard

din piatră, chiar acolo, și a rămas în același loc timp de câteva zile.

Stevie își manevră scaunul pentru a ajunge la acel bolard, pe care îl înconjură cu atenție.

– Nimeni nu a vrut să atingă sau să mute bicicleta de aici. Era ca un blestem de care se temea toată lumea. Oamenii nici măcar nu voiau să o *privească*. Îi puteai vedea cum făceau eforturi să se uite în altă parte.

Stevie spuse că el o privise, totuși – nu avea nicio problemă cu bicicleta. Trebuie să examinezi cu mare grijă toate indiciile dacă vrei să ajungi la miezul unei probleme. El a mai spus că bicicleta avea ceva aproape omenesc, așa cum stătea acolo, deformată, lipită de bolardul acela rece.

Mulți oameni vizitaseră debarcaderul după ce Oscar dispăruse – pentru a depune flori în locul acela sau pentru a da din cap în semn de dezolare, dar mai ales – spunea Stevie – pentru a-și băga nasul peste tot.

Doamna Gilhooly din susul străzii – întotdeauna teatrală, chiar și în cele mai fericite cazuri – fusese o expertă, spunea tatăl meu, în a pune gaz pe foc.

Ofta ori de câte ori își făcea de lucru în zona debarcaderului, vorbind cu scafandrii și punând pe toată lumea în temă cu ultimele evenimente:

– Ce soartă crudă și nedreaptă! Priviți cum bolardul rămâne dur, neclintit și lipsit de sentimente, așa cum trebuie să fi fost și în momentul în care bietul băiat s-a aruncat în apă.

Stevie mi-a povestit că se înfuriase rău pe doamna Gilhooly și îi spusese că nu ar fi trebuit să facă astfel de

comentarii în legătură cu evenimente despre care nu știa nimic.

– De unde știți că s-a aruncat în apă? De ce ați ajuns la concluzia asta? Dacă se presupune că fratele meu este „atât de" mort, atunci unde – o întrebase Stevie – este corpul lui? Spuneți-mi, dacă sunteți atât de sigură pe ceea ce afirmați!

Atunci, indiscreta doamnă Gilhooly îl întrebase pe Stevie unde era tatăl lor, pentru că nu era bine ca un băiețel îndurerat, imobilizat într-un scaun cu rotile, să piardă vremea la locul în care fratele său își pierduse viața într-un mod atât de tragic, mai ales într-o stare – considera ea – vulnerabilă și scăpată de sub control.

Stevie îi spusese femeii că nu era deloc îndurerat, ci doar cerceta, căuta și analiza totul cu luare-aminte – făcând și alte lucruri importante pe care nimeni altcineva nu le făcea așa cum ar fi trebuit.

O informase că putea face tot ce avea chef și că tot ce făcea sau unde mergea – de unul singur, fără ajutorul cuiva – nu era treaba nimănui, cu atât mai puțin a ei.

Simțeam o furie nestăpânită la gândul că femeia aceea enervantă și curioasă îl supărase pe Stevie.

Însă trebuia să-i pun și eu niște întrebări destul de dure – chiar dacă era destul de dificil să se gândească la ele.

– Este posibil să fi fost nefericit, Stevie? Crezi că s-a întâmplat ceva care să-l facă să recurgă – înțelegi tu – la un asemenea gest?

– Uite ce este, orice om e copleșit de tristețe din când în când, dar asta nu-i împinge pe toți la sinucidere.

– Da, știu, dar poate că...

– Meg, zise el, ridicând mâna în față ca un mic scut. Trebuie să știu că mă pot baza pe tine pentru a-mi păstra speranța. Pentru asta trebuie să crezi că Oscar este în viață. Dacă vom înceta să fim siguri de asta, atunci nimeni nu-l va mai căuta. Oriunde s-ar afla el acum, are nevoie de cineva care să-l susțină. Nu înțelegi? Este evident că a plecat undeva pentru o vreme. Știu că se va întoarce, sunt sigur de asta. Treaba noastră este să aflăm unde este locul acela și să facem tot ce ne stă în puteri pentru a-l ajuta să se întoarcă. Nu este momentul potrivit pentru îndoieli, Meg! E foarte important. De fapt, este cel mai important lucru din viața noastră și trebuie să credem în el.

Am spus „Ok", dar știam că Stevie detectase în atitudinea mea o urmă de ezitare.

. Pesimismul este un sentiment contagios și îl simțeam din plin în locul acela. O parte din mine începuse deja să și-l imagineze pe Oscar făcând ceea ce spuneau toți că făcuse și, fără să înțeleg de ce, am început chiar să aud un zgomot asemănător cu un plescăit înainte de a adormi, și am început să visez că îl puteam vedea pe Oscar plutind undeva, nemișcat pe suprafața întunecată a mării, în timp ce valurile sărate se loveau ușurel de trupul lui palid și desculț.

Sute de oameni participaseră la căutări. Stevie îmi spusese că el și tatăl său fuseseră pe debarcader atunci

când un scafandru găsise pantofii lui Oscar. Bărbatul înmânase pantofii tatălui, care-i pusese cu grijă în rucsacul său, iar în timp ce tatăl lui se îndrepta spre mașină, se puteau vedea mici pete formându-se pe pânza sacului. Stevie spunea că rucsacul acela părea să fi devenit brusc harta unui continent necunoscut, plin de țări întinse, întunecate și neregulate ca aspect.

Stevie susținea în continuare că nimeni nu depuse destule eforturi pentru a-l găsi pe fratele lui, dar, din câte îmi dădeam seama, mulți făcuseră tot ce le stătea în putință. Zile întregi, mai multe echipe de bărbați cu labe și costume de scafandru cercetaseră zona debarcaderului – făcând pași exagerat de mari înainte de a plonja în apă pentru a căuta mai multe dovezi sau îngrămădindu-se în bărci portocalii care îi puteau duce în larg.

Oamenii nu susțineau că ar fi căutat trupul lui Oscar, dar treptat fiecare a înțeles că despre asta era vorba. Iar și iar, ei se scufundau de-a lungul întregii coaste stâncoase.

Și apoi, cum speranța de a-l găsi pe Oscar devenea din ce în ce mai palidă, tatăl lui continuă să cerceteze partea cea mai stâncoasă a țărmului, având permanent un binoclu la ochi.

Nu era logic, asta spuneau mulți, dar tatăl lui își păstrase probabil speranța, la fel ca Stevie și așa cum încercam să fac și eu – altminteri ce făcea el pe coastă indiferent de vreme, căutând, căutând, căutând?

– Hei, Meggy, îmi spunea el ori de câte ori ne ciocneam unul de altul, iar apoi îmi zâmbea.

Nu era însă un zâmbet normal. Arăta mai mult ca un rânjet forțat, care îi crispa buzele.

– Bună ziua, domnule Dunleavy, îi răspundeam eu, iar el îmi spunea să-l strig pe nume, Bill. Ce mai face Stevie?

Era una din acele întrebări pe care le pui doar ca să ai ceva de spus. Știam deja ce făcea Stevie.

Dormitorul lui Stevie era la parterul casei Dunleavy, din cauza scaunului cu rotile. Dacă aș fi fost la mine acasă, aș fi putut vorbi cu el de la fereastra livingului nostru, la fel cum vorbeam cu Oscar din dormitorul meu de la etaj. Dar nu eram la mine acasă. Familia Killealy – Paloma și mama ei – locuiau acum în fosta mea locuință. Începusem să merg cu bicicleta până acolo cât de des puteam și îmi pierdeam vremea sub fereastra lui, chiar lângă vechiul cireș înghesuit între casele noastre – spațiul care ne aparținuse, odinioară, mie și lui Oscar.

Din când în când ne uitam în sus și vedeam aprinsă lumina de la fereastra Palomei, dar nu spuneam nimic despre ea. Probabil că mă considera o hoață, dar nu-mi păsa ce credea ea. Nici măcar nu voiam să mă gândesc la ea, deși aveam mereu impresia că era foarte aproape de noi.

– Stevie e bine, mulțumesc, Maggie, zise Bill Dunleavy. Ca să fiu sincer, el e mult mai optimist decât te-ai aștepta. Ceea ce-mi frânge inima e faptul că-mi spune mereu că Oscar se simte excelent și că se află într-un loc sigur, unde o duce foarte bine. Sincer, Meg, mi s-ar părea chiar amuzant dacă tot ce s-a întâmplat în ultima vreme nu m-ar face să simt atâta disperare și tristețe.

Bărbatul râse – într-un fel destul de straniu –, apoi își trecu dosul palmei peste ochi și trase aer în piept de câteva ori.

– Încerc să fiu tare, Meg. Încerc să mă concentrez asupra lui Stevie, pentru că trebuie să-ți concentrezi energia asupra celor vii – cel puțin, asta îmi spune toată lumea. De fapt, Stevie este cel care își petrece majoritatea timpului liniștindu-mă: „Sunt bine, tată, îmi tot spune el, sunt în regulă. Nu trebuie să-ți faci griji pentru mine".

Aveam senzația că tatăl lui Oscar uitase că vorbea cu cineva, pentru că începuse să murmure niște cuvinte pe care nu aveam cum să le aud. Umerii lui lați se prăbușiseră. Binoclul îi atârna jalnic în mână, răsucindu-se deprimant într-o piruetă inutilă la capătul cordonului de care era prins.

O parte din mine simțea nevoia să-i spună că era timpul să înceteze cu acea căutare încăpățânată și să se întoarcă acasă. Stevie s-ar fi simțit mai bine dacă în zilele acelea tatăl lui – de fapt, singurul său părinte în viață – ar fi rămas cu el acasă. Dar o altă parte din mine se gândea că, dacă tatăl lui Oscar ar fi încetat să-l mai caute, asta ar fi însemnat apogeul disperării sale, iar eu nu eram pregătită pentru acest lucru.

Timpul se scurgea și zilele de căutare se transformară în săptămâni. Cu trecerea vremii, puteai vedea că activitatea aceea frenetică își pierduse din intensitate, iar oamenii începeau să clatine încet din cap după ce terminau cu activitatea lor zilnică de căutare. Panica aceea care se

simțea la început în vocile tuturor începuse și ea să dispară. Panica ar putea fi luată drept ceva rău, dar, în realitate, ea conține mii de scântei de speranță. Atunci când panica a dispărut complet, asta înseamnă de obicei că micile scântei au dispărut și ele. Până și tatăl lui Oscar părea că renunțase să mai spere și începuse să vorbească despre Oscar de parcă acesta ar fi fost cu siguranță mort.

Și astfel, cu toții au ajuns să accepte inacceptabilul. Oscar nu avea să se mai întoarcă. Nu lăsase în urmă nimic personal – asta dacă nu puneai la socoteală bicicleta sa. Și pantofii îmbibați cu apă de mare.

Îmi spuneam în fiecare moment că ar fi fost mai bine să nu fi plecat în călătoria aceea stupidă în Noua Zeelandă, pentru că eram sigură că, dacă nu aș fi făcut asta, Oscar ar fi fost acum aici, iar eu nu m-aș fi holbat în întuneric, întrebându-mă ce naiba se întâmplase și ce anume îl făcuse să ia o decizie atât de disperată și îngrozitoare.

Părinții mei pomeniseră de fapt de această călătorie cu un an în urmă. Mă gândisem atunci că era o nebunie, că aveau să vorbească doar pe moment de ea, dând-o uitării. Dar în scurt timp, entuziasmul lor la gândul că aveau să plece de acasă a devenit mai intens, așa că începuseră să facă tot felul de planuri detaliate, iar la un moment dat ajunseseră să vorbească doar despre această călătorie. Păreau foarte uimiți că eu nu făceam același lucru.

În casa noastră au început să apară tot felul de lucruri: postere uriașe cu surferi și delfini, oi și cer însorit. Ostentativ, mama le lipise cu Blu-Tack pe peretele camerei mele, înlăturând niște poze de-ale mele – ceea ce, din punctul meu de vedere, era o metaforă perfectă pentru felul în care tot acest nou plan „Noua Zeelandă" se strecura treptat în viața mea pentru a înlocui propriul meu plan – cel care prevedea ca eu să rămân acolo unde eram.

Viața e destul de grea când ai paisprezece ani. Nimeni nu și-ar pune singur bețe în roate mutându-se departe de ceea ce îi este cât de cât familiar, pentru a fi forțat să o ia de la capăt într-un loc complet diferit.

Dar înainte să-mi dau seama, biletele erau deja rezervate, planurile făcute, iar tata stătea concentrat doar asupra iPadului său astfel încât să-i poată contacta pe Skype pe inteligenții și noii săi colegi aflați în cealaltă jumătate a globului pământesc.

Mama a început să împacheteze toate bunurile noastre în niște cutii uriașe din plastic, închise cu capac. După aceea, părinții mei au plasat un anunț în ziarul local, prin care dădeau de știre tuturor că locuința noastră era de închiriat pe o perioadă de șase luni – cât eram noi plecați.

Mai rămăsese doar o săptămână, iar eu am început să-mi dau seama de anumite lucruri la care nu mă mai gândisem înainte.

Am fost nevoită să-mi fac și eu bagajele – să hotărăsc ce lucruri urma să iau cu mine și pe care aveam să le las în urmă.

Mi se părea complet greșit să-mi îndes hanoracele, cizmele și treningurile favorite în cutii și să le pun deoparte când, dimpotrivă, ar fi trebuit să le scot pentru a le purta.

Se duseseră câteva lupte strașnice în familie înainte de plecarea noastră. Oscar îmi spusese că putea să audă orice cuvânt se rostea în casa noastră grație obiceiului mamei de a deschide larg fereastra imediat ce venea luna iunie. El considera că tonul meu sunase răutăcios și nerecunoscător – ceea ce, în opinia lui, nu se potrivea deloc cu adevărata mea personalitate. El mă recunoscuse cu greu în noua mea postură, de fată rea și furioasă. Eram o ciudată uneori, spunea el, pe care era dificil să o înțelegi.

Casele noastre erau atât de aproape, încât eu și Oscar puteam vorbi de la ferestrele dormitoarelor noastre. Îmi amintesc perfect momentul în care Oscar a venit pentru prima dată în cartierul nostru. Eram amândoi copii pe vremea aceea. Duba care transporta lucrurile și mobilierul familiei sale întunecase în trecere fereastra bucătăriei noastre, iar eu am aruncat o privire în stradă din pragul ușii de la intrare. Atunci l-am văzut pe Oscar – înalt, chiar și la vârsta aceea, cu un aer gânditor și o privire pierdută.

Îmi amintesc că tot atunci l-am văzut prima dată pe Stevie – mic și guraliv în scaunul lui cu rotile – și pe tatăl lor, care scotea grijuliu din mașină cutiile acelea enorme

pe care le clădise una peste alta în grădina din faţa casei sale, dar fără să spună un cuvânt şi fără pic de optimism pe faţă – aşa cum te-ai fi aşteptat să vezi pe faţa cuiva care se mută într-o locuinţă nouă.

Mai târziu, l-am zărit din nou pe Oscar, de această dată din dormitorul meu. Stătea la fereastră, privind foarte atent cerul, cu bărbia sprijinită pe braţe şi vântul bătându-i în faţă. Lângă el am văzut un telescop gigantic, prin care se mai uita din când în când. La început, m-am prefăcut că nu-l văd – nici acum nu ştiu de ce. Apoi, el a rupt o crenguţă uscată din cireşul care crescuse înghesuit între casele noastre şi o aruncase în fereastra mea. Când am deschis fereastra, el m-a salutat şi a rămas acolo, zâmbindu-mi.

Oscar avea un zâmbet larg şi deschis, cu gropiţe. Era una dintre sutele de calităţi excepţionale care îl caracterizează.

După un timp, am devenit cei mai buni prieteni. A fost la fel de simplu şi inevitabil ca aprinderea unui chibrit.

Mă vizita frecvent şi ieşeam mereu împreună. Într-o bună zi, ne-am băgat sub masa din bucătăria mea şi ne-am scrijelit numele pe dosul tăbliei, acolo unde nimeni nu putea să le vadă. De atunci, masa aceea a devenit foarte specială pentru noi, pentru că purta sub ea secretul nostru.

Nici nu observi cum trece timpul şi devii adult, dar într-o bună zi, mai devreme sau mai târziu, nu mai este

deloc confortabil să stai sub masa din bucătărie. Când am crescut destul de mult pentru a fi lăsați să ieșim singuri, locul nostru preferat a devenit portul, pentru că ne plăcea să aruncăm pietre în apă. Ne luam la întrecere și aruncam pe rând, să vedem cine putea să trimită piatra mai departe, razant pe suprafața apei. Eu câștigam întotdeauna, dar lui Oscar nu-i păsa.

– Fiecare om are abilitățile sale unice, spunea el, iar una dintre abilitățile tale se întâmplă să fie puternica percepție intuitivă a aerodinamicii și a particularităților necesare pietrelor rotunde de pe țărm pentru a se menține cât mai mult la suprafață la contactul cu apa.

Felul în care vorbea și lucrurile pe care le spunea mă amuzau la culme.

Ajunseserăm să vorbim de la ferestrele noastre până târziu, în fiecare noapte. Era diferit de toți băieții pe care-i cunoscusem până atunci. Cât am fost prietenă cu Oscar, nimic nu mi s-a părut supărător sau complicat. Totul era simplu, distractiv și plăcut. Totul avea sens.

Nu-mi amintesc acum cine ne-a făcut o fotografie împreună, dar știu că am păstrat-o ani la rând în camera mea. În această fotografie stăteam amândoi aplecați peste pervazul ferestrelor noastre, râzând unul la altul cu o bucurie mai pură decât oricare alt sentiment – un râs atât de diferit de zâmbetul politicos pe care îl afișezi de obicei la maturitate. Fotografia aceea surpinde niște zâmbete rare, deosebite, pe care le schițezi doar atunci când privești în față pe cineva care ți-a fost cel mai bun prieten pentru o lungă perioadă de timp.

În timpul săptămânilor dinaintea călătoriei, discuțiile noastre căpătaseră un ton diferit, de-a dreptul sumbru. Stăteam așezată pe pervazul ferestrei mele, smiorcăindu-mă, în timp ce Oscar ședea cocoțat pe pervazul său, privindu-mă cu un soi de reproș delicat. Avea obiceiul de a-și legăna picioarele dintr-o parte în alta, în timp ce se sprijinea cu mâinile de pervazul ferestrei. Și eu dezvoltasem un obicei, la rândul meu, de a scoate bucățile desprinse din tencuiala exterioară care acoperea zidul casei. Era un soi de revoltă inutilă – răspunsul meu agresiv în fața tristeții care mă copleșea la gândul că părinții mei nu mă înțelegeau deloc.

Nopțile dinaintea plecării în călătorie au fost mai fierbinți decât toate nopțile de care-mi aminteam. Dar în orașul nostru, chiar și în cele mai liniștite nopți de vară, frigul nu e niciodată prea departe.

I-am spus lui Oscar că nu voiam să plec – i-am povestit că părinții mei îmi furau un drept fundamental obligându-mă să fac ceva ce era împotriva voinței mele. I-am povestit de coșmarurile pe care le aveam din cauza faptului că urma să cunosc o mulțime de oameni din Noua Zeelandă pe care nu-i întâlnisem în viața mea – oameni care aveau deja prieteni și care nu puteau fi interesați de o nou-venită, o roșcată palidă, cu pistrui, din Irlanda – ceea ce mi se părea o misiune extrem de dificilă.

Chiar dacă Oscar Dunleavy era prietenul meu, asta nu însemna că era mereu de acord cu tot ce spuneam eu sau că gândea la fel ca mine. Iar atunci când a venit vorba de călătorie, el s-a declarat de partea părinților mei. Mi-a spus că ar fi trebuit să mă bucur de această oportunitate – iar asta era exact ceea ce-mi repetaseră de sute de ori mama și tata. Să accept această călătorie, considera el, era cel mai bun lucru pe care-l puteam face. Era – spunea el – o ocazie care mi se oferea pe tavă și oricine ar fi trebuit să o accepte.

– Nu este ceva de care să te plângi, crede-mă, spusese el, explicându-mi că plecam într-un loc grozav și diferit pentru o jumătate de an, având grijă să-mi amintească de faptul că aveam să locuiesc într-o casă cu piscină în grădină, aflată în vecinătatea unui lac fantastic, înconjurat de munți.

Chiar dacă eu eram nemulțumită de o astfel de perspectivă, îmi spunea el, oamenii aveau să mă invidieze – aveau să creadă că eram o îngâmfată care lua drept sigur ceva la care unii nici nu îndrăzneau să spere, și anume să scape de viața pe care o duceau și să încerce una cu totul nouă pentru un timp.

În opinia lui, să privesc cu ranchiună o astfel de perspectivă îmi putea purta ghinion și riscam să nu mă pot obișnui cu traiul din țara aceea diferită.

Am încercat să-i explic lui Oscar cât de aspru și periculos avea să fie soarele și cât de palidă aveam să par eu în comparație cu oamenii din Noua Zeelandă – atât de palidă, încât oamenii aveau să creadă că sufeream de vreo boală gravă sau de vreo deficiență pigmentară. Eram

sigură că urma să fiu categorisită ca inadaptată și absolut convinsă că nimeni nu avea să-mi vorbească.

– O să moară de curiozitate și vor fi încântați să-ți vorbească, îmi spusese el. Nimeni nu o să creadă că este ceva în neregulă cu tine. Vor considera că ești exotică și fascinantă. Toți vor dori să-ți devină prieteni. În afară de asta, există anumite lucruri care au fost inventate pentru climatul torid, înțelegi? Cremele de protecție solară. Aparatele de aer condiționat. Tricourile. Meg, există o soluție pentru fiecare problemă. Ceea ce faci tu acum este să cauți motive, pentru că, de fapt, nu vrei să pleci.

Mi-a spus că în câteva săptămâni aveam să uit de toată încăpățânarea mea legată de această călătorie și că aveam să-mi umplu pagina de Facebook cu o mulțime de fotografii fantastice, în care chipul meu urma să fie surâzător și radios pe un fundal însorit.

Între timp, aici, acasă – îmi reamintise el – iarna irlandeză urma să se strecoare treptat pentru a pune stăpânire pe tot ținutul. Diminețile aveau să devină tot mai reci și mai întunecate, iar trezitul devreme pentru a merge la școală promitea să rămână aceeași activitate deprimantă pe care o știam amândoi atât de bine. La începutul lui octombrie, dinții tuturor aveau să clănțănească de frig, mâinile lor fiind înțepenite ca niște gheare pe ghidoanele bicicletelor, din cauza ploii înghețate care urma să cadă răpăind din văzduh.

– Câți oameni care să aibă șansa unei expediții însorite către o țară nouă, scăldată în soare, cu plaje acoperite de nisip alb, lecții de surfing și petreceri la piscină mai cunoști?

Am încercat să mă conving că avea dreptate. Dar în mine era o furie inexplicabilă, care se răsfrângea asupra tuturor lucrurilor în timpul acelor ultime săptămâni înainte de plecare. Părinții mei nu au avut decența – și nici măcar curiozitatea – de a mă întreba ce simțeam în legătură cu asta, dacă eram interesată sau nu de expediția aceea. Nu mă puteam gândi decât la asta, cu insistență, iar situația părea să otrăvească până și aerul din jurul meu.

Voisem o discuție matură, care ar fi presupus, printre altele, ca eu să-mi informez părinții – pentru că, evident, nu observaseră – că nu eram deloc potrivită pentru Noua Zeelandă, ținând cont că preferam clima temperată și pielea mea avea o paloare de crevete.

Oscar mi-a spus o mulțime de lucruri de la fereastra lui, în acele săptămâni, înainte de plecarea mea. Mi-a spus că avea să-mi ducă dorul. Mi-a mai spus că avea o mulțime de informații despre Noua Zeelandă, care – spunea el – urmau să-mi fie, cu siguranță, folositoare și promisese să mi le trimită prin e-mail imediat ce ajungeam acolo.

Și eu voiam să-i spun o mulțime de lucruri – lucruri care deveniseră treptat mult mai clare în mintea mea acum, chiar înainte de a pleca. Dar, uneori, lucrurile pe care îți dorești cel mai mult să le spui sunt chiar cele pe care nu reușești să le rostești.

Şi mai erau şi lucrurile pe care părinţii mei le spuneau necontenit, de genul: „Meg, mii de copii ar fi foarte recunoscători să aibă o asemenea ocazie". Şi: „Nu înţelegem de ce eşti atât de dificilă".

M-am dus să vorbesc cu Oscar, Stevie şi tatăl lor, iar ei au spus că nimic nu va mai fi la fel după plecarea mea. Stevie a început să se plimbe în cerc cu scaunul său cu rotile, informându-mă că avea de gând să creeze un câmp de forţe care să mă împiedice să plec, dar tatăl lui i-a spus să se oprească pentru că ameţea pe toată lumea.

Când se presupune că ar trebui să te simţi optimist şi încântat de o astfel de perspectivă, care, de fapt, te umple de o groază teribilă, eşti redus la tăcere. Nu mai vrei să vorbeşti cu nimeni. Ajungi să-ţi doreşti să le spui tuturor să-şi vadă de treabă şi să te lase în pace.

Părinţii mei începuseră să mă implore.

– Te rugăm, Meg, îmi spuneau ei atunci când mă trânteam indiferentă şi plictisită pe sofa.

Atitudinea mea era cea a oamenilor foarte trişti şi nesiguri.

– Nu vrei să-ţi dai puţin silinţa şi să nu mai fii atât de posacă şi deprimată?

Treptat, au renunţat să mai insiste – aşa cum fac de obicei oamenii atunci când nu reuşesc să schimbe ceva cu rugăminţile lor. În schimb, au devenit şi ei posaci şi deprimaţi. Au început să vorbească despre călătoria aceea

ca și cum urma să fie un inevitabil supliciu. Își pierduseră entuziasmul care-i însuflețise la început. Vorbeau despre aranjamentele necesare în șoaptă, de parcă ar fi schimbat informații despre o boală apărută dintr-odată sau despre o factură enormă la care nu se așteptaseră. În scurt timp, au început să se comporte de parcă le-ar fi atârnat deasupra capului o sabie uriașă.

Mă simțeam vinovată. Infectasem toată casa cu o atmosferă tensionată. Planurile părinților mei pentru călătoria vieții lor fuseseră compromise. Nu mai erau încântați de idee și era vina mea.

Lumea întreagă părea copleșită de tristețe și nervozitate. Și probabil că așa ar fi rămas, dacă nu ar fi fost Oscar.

Eu și Oscar nu ne plictiseam niciodată atunci când stăteam de vorbă la fereastră. În copilărie aveam obiceiul de a ne spune multe secrete și lucruri personale. Care erau materiile noastre favorite la școală. Culorile preferate. Ce profesie voiam fiecare (eu: mecanic de locomotivă, el: săritor la trambulină). Nu l-am întrebat niciodată ce era, mai exact, un săritor la trambulină. Ar fi trebuit să-l întreb, dar nu am făcut-o. Sunt multe lucruri despre care ar fi trebuit să-l întreb.

Nu mă puteam abține să nu mă gândesc cum eram noi doi în copilărie. Îmi aminteam cum stăteam la fereastră, cu bărbiile rezemate pe coate, vorbind ore în șir despre lucruri importante – lucruri despre care copiii vorbesc de

obicei: dacă avea să ningă, ce daruri puteam primi de Crăciun sau când urma să mergem la grădina zoologică.

La început, părinții noștri ne spuseseră că nu aveam voie să ne suim sau să ne aplecăm pe pervazul ferestrelor, ținând cont că era un lucru foarte periculos. Strigau adesea la noi să intrăm în casă, să spunem noapte bună și să mergem la culcare. Dar, după o vreme, au renunțat să-și mai facă griji. Devenise un lucru normal, pe care-l făceam mereu. Nu am căzut niciodată de la fereastră. La vârsta de unsprezece ani, ne-au cumpărat telefoane și ne-au spus: „Acum puteți vorbi când vreți". Au crezut că aveam să ne bucurăm, dar nu a fost așa. Am fost de-a dreptul îngroziți. Nu aveam nevoie de telefoane când locuiam atât de aproape unul de altul. Oscar păstra în camera lui acea crenguță veche ruptă din cireș, refuzând să renunțe la ea, și în fiecare noapte așteptam să aud cum îmi bătea cu ea în geam. Creanga făcea un zgomot ușor, ca un hârșâit. Cel mai plăcut zgomot din viața mea.

Un alt detaliu important despre Oscar este că nu se temea de nimeni. Și întotdeauna lua decizii de unul singur, indiferent ce spuneau ceilalți. Sunt două dintre calitățile speciale ale lui de care-mi amintesc acum.

Nu era doar prietenul meu. Era un fel de magician. Nu pot folosi un cuvânt mai potrivit. Era sincer, decent și întotdeauna vesel. Și chiar dacă fratele lui, Stevie, era nevoit să folosească un scaun cu rotile, pentru Oscar asta

nu era o problemă – așa cum consideră majoritatea oamenilor – deoarece el se asigura întotdeauna ca fiecare ușă să fie deschisă, fiecare șir de scări să aibă o rampă și fiecare gară să aibă căi de acces pentru urcarea în tren. Obișnuia să spună că, dacă lumea ar fi fost corect proiectată, întreaga populație s-ar fi deplasat în viteză în scaune cu rotile. Ori de câte ori spunea acest lucru, Stevie râdea încântat.

Pasiunea lui Oscar era să salveze oamenii. Salva oameni mereu, repara obiectele stricate și îi prindea pe cei care cădeau. Nu era un talent ușor de observat, de care să știe toată lumea. Stevie spunea că Oscar avea un dar, iar acest dar consta în faptul că putea mirosi lucruri la care nu te-ai fi gândit că miroseau a ceva anume – lucruri precum tristețea sau disperarea. Frica sau lipsa de speranță.

Nu făcea niciodată caz de asta, dar era tăcut și încrezător – iar atunci când crezi în propriile abilități, sunt mai multe șanse să le folosești așa cum trebuie, iar Oscar făcea întotdeauna acest lucru. Ori de câte ori îl întrebam despre asta, el pretindea însă că abilitățile sale nu erau nici pe departe extraordinare sau excepționale. Oricine, spunea el, putea să-și dea seama când cineva avea nevoie de ajutor, dar puțini oameni se luau după ceea ce le spunea instinctul, iar aceasta era – în opinia lui – singura diferență dintre el și o mulțime de alți oameni.

În realitate, acesta nu era singurul lucru care-l deosebea de ceilalți. Oscar știa să facă tarte cu mere. Nu m-am gândit niciodată că era ceva remarcabil în legătură cu ele până într-o noapte, cu puțin înainte de plecare.

Încă mă gândesc la noaptea aceea, chiar și atunci când mă străduiesc să nu o fac.

A PATRA FELIE

Atunci când trăiești în zona de coastă, te obișnuiești cu miile de zgomote specifice mării – care într-o zi bubuie atât de tare, încât ești nevoit să-ți acoperi urechile, iar în altă zi se izbește cu putere de stânci, de parcă o mulțime de uriași ar bate din palme. Câteodată valurile se sparg, uneori clipocesc domol și alteori freamătă. Coasta e un loc capricios. Fiecare zi e diferită. Nimic nu rămâne la fel pentru mult timp.

Era o noapte caldă de iunie. Aerul era plăcut și niciun zgomot nu tulbura liniștea miezului nopții. Marea era liniștită, dar mici turbioane de apă rece se ridicau la suprafață, străbătând stratul de aer cald – fenomen des întâlnit în regiunile noastre, chiar și în cea mai călduroasă perioadă a anului.

Luna tremura pe cer atât de strălucitoare şi argintie, încât părea să respire, iar Meg Maloney stătea la fereastra ei – impresionantă, cu chipul ei superb, plin de pistrui, în timp ce desprindea cu degetele bucăţele din tencuiala ce acoperea zidul casei, privirea ei scrutând întunericul nopţii.

Fusesem ocupat în seara aceea pentru că avusesem o presimţire.

– Ai făcut din nou tartă cu mere? a întrebat ea, încruntată şi zâmbitoare în acelaşi timp.

– Da. Chiar asta am făcut, de fapt. Cum de ţi-ai dat seama?

A făcut un semn spre părul meu. Am clătinat din cap şi norul de făină care s-a stârnit în jur ne-a făcut să râdem.

Am încercat să-i explic din nou ce era cu obiceiul acesta al meu de a face tartă cu mere. Unii oameni pot spune după felul în care îi dor oasele că se strică vremea. Alţi oameni pot spune unde se găseşte apă sub pământ. Abilitatea mea consta în faptul că puteam simţi mirosul lucrurilor în aer – obiecte consistente care tânjesc să fie observate. Acele mirosuri erau pentru mine un semn că venise vremea să mă apuc de copt.

Ea mi-a spus că, ori de câte ori îi pomeneam de tarta cu mere, aveam un fel de a vorbi care făcea ca totul să sune extrem de logic şi de simplu, chiar dacă nu era deloc aşa.

Şi, chiar atunci, aşa cum mă aşteptasem, de fapt, l-am simţit. A trebuit să-mi îndrept umerii şi să mă aplec pe fereastră, ca să o întrerup pe Meg.

– Stai puţin, Meg, i-am spus, iar ea m-a întrebat:

– Ce este, Oscar?

Trebuia să fac liniște și am luat telescopul, prin care am privit dincolo de casele noastre, în direcția debarcaderului. Puteam auzi ceva ce nimeni altcineva nu percepea și am văzut ceva ce nimeni nu mai putea să vadă.

Meg își dădea și ea silința să audă ceva, ascultând alături de mine destul de concentrată, în timp ce perdeaua albă pe care o avea la fereastră flutura în jurul ei ca o mică fantomă obosită.

Un minut sau două trecură în tăcere.

– Cred că este cineva acolo, am spus eu în șoaptă.

Meg mă privea cu ochii mari de uimire și îmi dădeam seama după gesturile ei că voia să se implice.

– Îi simt miroul, Meg. E destul de puternic acum.

– Eu nu simt niciun miros, a spus ea.

– Probabil că ai putea, dacă te-ai concentra ceva mai mult.

Ea a încercat să se concentreze, dar fără niciun folos.

– A ce miroase, de fapt? m-a întrebat.

– Simt că are cineva nevoie de ajutor; e un miros încărcat cu disperare. Mai rău decât frica – mult mai distructiv. Acolo, pe chei. Trebuie să plec.

Am luat o pătură și am îndesat-o în rucsac. Una dintre tartele mele cu mere era gata, ambalată într-o cutie albă din carton, și a trebuit să o țin ca un chelner care duce o tavă. E un miracol că a rămas întreagă atunci când am sărit peste pervazul ferestrei, m-am cățărat în copac și am coborât ținându-mă de crengile lui. Îmi exersasem mișcările, iar acum îmi prindea bine.

– Au! am exclamat de câteva ori înainte de a ateriza pe pământ.

A trebuit să fac câteva salturi, julindu-mi coatele și balansând periculos tarta, în timp ce Meg mă întreba îngrijorată dacă eram teafăr. I-am răspuns că totul era perfect.

Bicicleta mă aștepta, sclipitoare, la poartă.

– E un bărbat acolo, Meggy. Se află pe țărmul mării. Cineva trebuie să-l salveze înainte de a fi prea târziu.

– Un bărbat? Singur? Pe țărmul mării, la miezul nopții? Ce legătură are asta cu tine?

– Nu știu prea sigur de ce, dar nu mă întreb niciodată dacă un anumit lucru are sau nu legătură cu mine.

Meg a spus că se simțea grozav să știe că era cea mai bună prietenă a mea. Dar a mărturisit și ea că îi era greu să mă înțeleagă.

– Ai de gând, într-adevăr, să te duci acolo? Acum? La ora asta, în miez de noapte?

– Meg, nu ai auzit ce ți-am spus? Cineva are nevoie de ajutor.

– De unde știi? Poate că este în regulă. Oricine ar fi bărbatul acela poate că vrea doar să fie singur. Nu crezi că ar fi posibil și acest lucru?

– Da, e posibil. Dar instinctele mele îmi spun că nu e vorba despre asta.

– Pot veni și eu cu tine?

– Vino, dacă vrei, i-am răspuns, dar ține cont că timpul zboară și s-ar putea să ajungem prea târziu.

S-a dovedit că aveam dreptate. Era un bărbat. La capătul pontonului, cu privirea ațintită spre suprafața întunecată cu sclipiri unduioase a apei, lângă scara ruginită și plină de scoici, montată în partea cea mai adâncă a cheiului.

Părea foarte bătrân. Un câine mic și costeliv alerga agitat într-o parte și-n alta, privind când spre apă, când spre bărbat. Lângă zidul debarcaderului fuseseră abandonate o pătură teribil de uzată, plină de găuri, și doi saci vechi, care semănau cu niște oameni speriați, înghesuiți unul în altul. Omul avea chipul brăzdat de riduri, iar mâinile îi erau murdare. Lacrimile care i se prelingeau pe obraji lăsau niște dâre lucioase, în formă de ramuri.

Cu cea mai blândă voce, l-am întrebat ce făcea acolo.

– Oh, Doamne, a spus el. Te rog, vrei să iei tu câinele meu?

Nu s-a întors să ne privească. A continuat să se uite țintă spre apă, de parcă ar fi pierdut ceva în adâncuri.

– L-am lăsat pe Homer în siguranță, departe de mare, a adăugat el, și le-am scris celor de la RSPCA[1], așa că totul va fi în regulă, dar prostutul m-a urmărit până aici și nu-l pot convinge să plece.

Câinele se așezase nesigur, lângă bărbat. Tonul acestuia era lipsit de orice expresie, destul de rece și surprinzător de distins.

– Ce să mă fac cu câinele ăsta, Dumnezeule? El a avut întotdeauna un miros extraordinar, așa că m-a găsit, dar e un băiat pe cinste – nu-i așa, Homer? – și nu știu dacă înțelegeți... dar acum, în acest moment, aș prefera să fiu singur.

Am îngenuncheat pe granitul noduros. Homer s-a apropiat de mine și m-a adulmecat. Trebuie să fi ajuns la concluzia că nu eram periculos și că putea avea încredere

[1] Royal Society for the Prevention of Cruelty to Animals – Societatea Regală pentru Prevenirea Cruzimii împotriva Animalelor (n.tr.)

în mine, pentru că a stat cu botul pe genunchiul meu câteva secunde, înainte de a-şi relua ţopăitul nervos pe malul apei.

– Să iau câinele? m-a întrebat Meg în şoaptă şi am înţeles că îşi dădea silinţa să fie utilă.

Atunci am înţeles că acele cuvinte pe care aveam să i le spun bărbatului urmau a fi deosebit de importante pentru el, aşa că m-am gândit câteva clipe şi apoi am început să-i vorbesc, cât mai rar şi mai limpede.

– Cred că ştiu ce vă trece prin minte aici şi acum, dar aceste gânduri nu vor ţine o veşnicie, i-am spus eu. Nu o să vă simţiţi mereu ca acum. Asta va trece. Homer va fi aici pentru dumneavoastră, iar soarele va străluci din nou şi veţi găsi iarăşi motive să vă bucuraţi de viaţă, pe care le consideraţi acum inexistente. Nu-i aşa, Meg? am întrebat eu întorcându-mă spre ea, în timp ce zorii unei noi dimineţi de vară dădeau să se ivească, iar păsările începeau să cânte.

Barney şi-a lăsat capul în mâini şi a rostit cu o voce scăzută, de om aflat la capătul puterilor:

– Copii, sunteţi amândoi foarte drăguţi, dar vă rog, luaţi câinele cu voi şi lăsaţi-mă aici. Vă mulţumesc, dar aş prefera să vă întoarceţi acasă. Asta nu vă priveşte. Aş vrea să mă lăsaţi singur.

Nimeni nu făcu vreo mişcare pentru o perioadă – care mi se păru, de altfel, destul de lungă.

Ştiam că nu venise timpul. Am băgat mâna în rucsac şi am scos cutia confecţionată din carton alb. A trebuit să o scot cu atenţie, pentru că tartele cu mere sunt fragile, iar asta era deosebit de importantă. I-am oferit-o lui Barney.

– Poftim, i-am spus eu. Am făcut-o pentru dumneavoastră.

Barney a ridicat capul și m-a privit cum îi întindeam cutia.

– Pentru Dumnezeu, cum ai fi putut să o faci pentru mine? Abia ne-am cunoscut.

În ochii lui se aprinse dintr-odată o lumină, mai puternică și mai ciudată decât te-ai fi așteptat să vezi în acel moment pe chipul bătrânului.

Luă o felie și o duse spre gură. Închise ochii și inspiră adânc.

– Trebuie să recunosc, spuse el, că miroase destul de bine.

– Destul de bine? am întrebat eu pe un ton încărcat de reproș, prefăcându-mă ofensat și încercând să mai destind puțin atmosfera. Cred că veți descoperi că este mai mult decât „destul de bună".

– Oh, voi descoperi acum? întrebă Barney și vocea lui era mai caldă de această dată – probabil datorită tartei cu mere.

Luă o înghițitură. Închise ochii, iar după un minut sau două exclamă:

– Dumnezeule, e chiar bună!

– Vedeți? i-am spus eu, simțindu-mă ușurat, mândru și fericit.

– Oh, Doamne, zise Barney, chiar ai făcut singur tarta asta? Nu am mai gustat ceva atât de bun de când, de când... Nu am mai gustat așa ceva înainte. Tarta este... ăăă... *sublimă*.

– Știu, i-am răspuns.

Comportamentul lui Homer se schimbase radical. C
ţelul era în al nouălea cer, manifestându-se cu entuziasi
scuturându-şi întreg corpul şi trecând iute printre p
cioarele tuturor.

Eu şi Meg am gustat, la rândul nostru, câte o felie,
i-am dat o bucăţică şi lui Homer. Mâncam tacticos, cl
făind şi zâmbind, având sentimentul acela minunat
liniştitor pe care-l trăieşti uneori când nici nu mai ai n
voie de conversaţie.

Dinspre insulă, o rază răzleaţă de soare se întin
deasupra mării şi lumina aurie se revărsă peste tot. M-a
uitat la ecranul telefonului. Eram acolo de câteva o
Timpul trecuse mai repede decât credeam. Eram term
nat dacă tatăl meu descoperea că nu eram în pat – şi n
doar atât. Nu eram nici măcar în casă, ci la debarcad
vorbind cu un străin şi mâncând tartă.

– Luaţi acasă restul, i-am spus lui Barney. E
dumneavoastră.

– Oh, dragul meu băiat, îţi mulţumesc din suflet. Cr
că o să plec acum. Şi probabil că a trecut de mult ora la ca
să vă puteţi întoarce în paturile voastre. Cred că v-a
ţinut destul treji în dimineaţa asta.

Ne-am strâns mâinile şi am zâmbit unul la celălalt.

– Totul va fi bine, i-am spus eu, iar el mi-a răspuns:

– Da, da, de fapt, îndrăznesc să sper că aşa va fi.

Meg şi cu mine ne-am urcat cât ai clipi pe biciclete
am luat-o în sus pe potecă.

Am făcut-o să poarte pantofii mei la întoarcere, ca
erau foarte mari pentru ea.

– Oscar, ţi-a spus cineva vreodată cât de ciudat eşti?

– Da. Tu. Practic, îmi spui asta în fiecare zi.

– Ei bine, ți-o spun pentru că așa ești.

– Asta mă face mai atrăgător, nu-i așa? Recunoaște, am spus eu împingând-o ușor cu umărul, iar ea mi-a răspuns:

– Da, sigur.

Ne-am întors acasă și ne-am luat rămas-bun – fiecare fluturând din mână de la fereastra lui.

– Ce o să mă fac fără tine, Oscar?

– Vei fi foarte bine, i-am răspuns. Probabil că o să-ți prindă bine o perioadă de timp departe de mine. Sunt o adevărată pacoste. Întodeauna spui asta.

– Ai dreptate, a spus ea. Va fi grozav să scap de tine câteva luni. Oscar, serios vorbind...

– Ce e?

– Să ținem legătura, te rog. Bine?

– Sigur că vom ține legătura.

– Promiți?

– Da, promit.

– Bine, pentru că o să-mi fie tare dor de tine.

A CINCEA FELIE

Era greu să ţii pasul cu Oscar. Să luăm, de exemplu, noaptea în care l-am întâlnit prima dată pe Barney. La un moment dat, Oscar era la fereastră, legănându-şi picioarele, ca de obicei, iar un minut mai târziu, el sărea de pe pervaz în copac, executând acele mişcări de acrobat la trapez pe crengile cireşului, înarmat cu o tartă cu mere. Apoi, a dispărut, ca o dâră argintie în întunericul nopţii, pedalând alert.

„Ei, drăcie", îmi spusesem eu în timp ce îmbrăcam rapid hanoracul şi deschideam fereastra cât puteam de tare. Am încălecat pervazul şi am sărit în copac, aşa cum făcuse Oscar. Şi, la fel ca Oscar, am căzut, practic, de la înălţime – singura excepţie fiind că ramurile, din fericire, mi-au amortizat căderea. M-am ridicat iute şi am

mers în vârful picioarelor spre garaj, a cărui ușă a scârțâit sfâșietor și strident atunci când am deschis-o pentru a-mi lua bicicleta. Stăteam cu inima cât un purice ca părinții mei să nu se trezească.

„Oscar", am murmurat eu. Îl puteam vedea; ajunsese destul de departe – o licărire jucăușă undeva la distanță, de parcă Oscar ar fi plutit pe o mare învolburată de întuneric.

– Oscar, Oscar, Oscar, am șoptit eu din nou, pedalând cât puteam de repede în direcția debarcaderului.

Este ceva ce m-am obișnuit să fac frecvent – să-i repet numele în gând de fiecare dată, iar și iar.

– Aceasta e o tartă cu mere, i-a spus solemn Oscar lui Barney în noaptea aceea, de parcă acesta ar fi fost răspunsul la toate problemele universului – un răspuns ce conținea un milion de explicații diferite. Dar nu e o tartă cu mere obișnuită, a adăugat el. E tarta cu mere a speranței. După ce ai luat o bucățică, întreaga lume ți se va părea un loc cu totul diferit. Lucrurile vor începe să se schimbe, iar după prima felie ai să-ți dai seama că totul va fi bine.

Atunci când Barney a gustat o bucată, chipul său, într-adevăr, s-a schimbat. Nu pretind că ar fi fost ceva magic în legătură cu tartele sale, dar pot spune că aveau un gust grozav.

– Să stai cu ochii pe cățel, mi-a șoptit Oscar, în timp ce eu o să vorbesc puțin cu Barney.

Am chemat cățelul la mine și m-am aplecat pentru a-l mângâia, iar Oscar și Barney au stat puțin de vorbă. Chiar dacă nu puteam auzi nimic din discuția lor, după o vreme amândoi au început să râdă. Chicotelile lui Oscar răzbăteau până la mine și răsunau până departe, în largul mării, însoțite de hohotele profunde și zgomotoase ale bătrânului, care păreau să exprime ușurarea sau bucuria de a se simți liber. Erau niște sunete surprinzător de optimiste, care mă făceau să simt ceva ce nu puteam numi cu exactitate – ceva liniștitor, bănuiesc. Un lucru plăcut și familiar, care îmi era la îndemână, în același timp – ținând cont de faptul că stăteam acolo cu picioarele goale, întrebându-mă ce căutam de fapt în locul acela, marginile pantalonilor mei de pijama fiind ude și murdare.

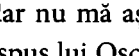

– Fără supărare, dar nu mă așteptam să aibă o voce atât de plăcută, i-am spus lui Oscar după ce ne-am despărțit de Barney și ne îndreptam spre casă.

– Poate pentru că nu ai mai vorbit cu oameni ca el înainte.

Nici măcar nu cunoscusem vreodată oameni ca Barney.

Așa era când îmi petreceam timpul cu Oscar – întotdeauna făceam ceva nou. Gândeam în cu totul alt fel. Întâlneam pe cineva aparte.

Oscar se purtase de parcă strategia sa cu tarta de mere era cel mai firesc lucru de pe pământ, cu nimic ieșit din comun. Nu părea să realizeze că era un om deosebit. Dacă oricine altcineva de pe pământ s-ar fi gândit să coacă o tartă cu mere și ar fi reușit să improvizeze una, și dacă, printr-un miracol, ar fi salvat o altă ființă omenească așa cum tocmai făcuse Oscar, probabil că s-ar fi lăudat cu fapta lui, privind triumfător în jur – sau cel puțin încrezut și plin de sine. Dar Oscar avea aceeași privire modestă și sinceră dintotdeauna.

Stând întinsă în patul meu, m-am gândit în noaptea aceea la călătoria noastră în Noua Zeelandă. La cât de puțin timp mai aveam până la plecare și la cât de entuziasmată ar fi trebuit să mă simt. M-am întrebat de ce mă împotriveam cu atâta disperare acestei călătorii.

Adevărul s-a revărsat dintr-odată asupra mea ca un sac mare și ușor, plin cu lucruri delicate și simple. Sentimentul era plin de culoare, curat, suav și sincer, și după multe frământări am înțeles despre ce era vorba. Am înțeles care era cauza acelor bătălii purtate cu familia mea și de ce o aventură departe de Oscar mi se părea atât de groaznică.

Nu voiam să-l părăsesc. Nu voiam să stau în fața unei alte ferestre dintr-o altă casă, într-o țară străină, și să nu pot vorbi cu el. Oscar era motivul. El era motivul pentru care voiam atât de mult să rămân.

Desigur, data plecării se apropiase tot mai mult și, pentru că timpul nu poate fi oprit în loc, ziua aceea sosi, în cele din urmă. Era foarte devreme și eu eram încă în pat, sperând să se petreacă vreun dezastru care să ne împiedice să plecăm – când l-am auzit pe Oscar bătându-mi ușor în geam, așa cum făcea de fiecare dată.

M-am rostogolit și am sărit din pat, aterizând cu o bufnitură pe podea, apoi m-am îndreptat împleticindu-mă spre fereastră, pregătindu-mă să-mi iau acel rămas-bun la care nici nu voiam să mă gândesc. Oscar nu era acolo. În schimb, pe sticlă se vedea o pată mică de condens, ca și cum cineva respirase aproape de geam, iar când am deschis fereastra, primul lucru pe care l-am simțit au fost niște aburi calzi și dulci, cu aromă familiară de scorțișoară, care se ridicau și-mi mângâiau obrajii. Doi scripeți, pe care era întinsă o sfoară, fuseseră montați între casele noastre.

Și legănându-se ușor pe un mic stativ improvizat – ambalată într-o cutie din carton alb, la fel ca aceea pe care o dusese la debarcader în toiul nopții – se afla una dintre tartele cu mere ale lui Oscar. Tarta avea litera M – dintr-o bucată aurie de aluat copt – chiar în mijloc, fiind ornată cu un mic aeroplan înconjurat de nori și o mică față zâmbitoare, toate din aluat. M-a învăluit o aromă specială – cea pe care o simți atunci când untul, zahărul și mirodeniile s-au combinat cu succes într-un singur produs, care a fost apoi copt într-un cuptor încins.

O puteam auzi pe mama alergând în sus și în jos pe scări. Auzeam vocea tatălui meu. Părea încordat și morocănos. Telefonul suna întruna, iar părinții mei urlau unul la altul – fiecare trimițându-l pe celălalt să răspundă. Aerul era încărcat cu un soi de tensiune electrizantă, așa cum se întâmplă atunci când oamenii au avut de-a face cu o campanie necruțătoare de rezistență, fiind acum măcinați de incertitudine în legătură cu decizia lor majoră și știind că era prea târziu să se răzgândească.

Am tras tarta care se legăna pe stativ în camera mea, apoi am dus-o în bucătărie și am pus-o pe masă.

– De unde a apărut asta? m-a întrebat mama, oprindu-se brusc lângă masă și privind uimită tarta aurie.

– E de la Oscar, i-am răspuns, de parcă asta lămurea ceva.

Atunci când tata a văzut litera M, norii, avionul și fața zâmbitoare, a zâmbit și el, la rândul lui. Și după o serie de mișcări – derulate parcă cu încetinitorul, sub puterea unei vrăji – toți trei ne-am pregătit să mâncăm tarta. Tata a scos din dulap trei farfurii, eu am pus ibricul pentru ceai pe foc, iar mama a început să caute un cuțit. Cu mare grijă, ea a pus în fața fiecăruia câte o felie de tartă fărâmicioasă cu mere, dulce și aromată.

În încăpere se simțea un sentiment nou – un sentiment lipsit de ranchiună sau stres. Și, pe măsură ce tarta ni se topea în gură, și alte lucruri păreau să se topească odată cu ea – îndoielile și presimțirile nefaste, și lucrurile care ne făceau morocănoși și retrași.

Umbrele nesiguranței noastre păreau să dispară.

Știu că asta sună probabil destul de ciudat, dar după câteva înghițituri, fiecare dintre noi vedea altfel lucrurile. Dintr-odată, totul părea diferit.

Gânduri noi, pozitive și lipsite de prejudecăți mi-au răsărit în minte și am rămas chiar eu surprinsă de micul discurs pe care l-am improvizat în momentele acelea – despre cât de mult admiram spiritul aventuros al părinților mei și cât eram de hotărâtă să fac din călătoria aceea o amintire de neuitat pentru toți trei, promițând să fiu mai tolerantă în legătură cu întregul lor plan.

Mama și tata s-au uitat unul la altul, apoi s-au întors spre mine, spunând că era drăguț din partea mea să spun asta. Demonstrasem că eram matură și decentă, au adăugat ei. Apoi, amândoi mi-au oferit câte o îmbrățișare caldă, cu aromă de tartă dulce cu mere.

– La drept vorbind, a spus mai târziu mama, crezi că mai există pe lumea asta vreun adolescent care să se străduiască atât de mult pentru a ajunge să realizeze o astfel de minunăție? Care să observe cât de stresați și de ocupați am fost noi? E ceva vreme de când nu am mai gătit nicio prăjitură de casă. Tarta asta a fost coaptă cu mult rafinament. Trebuie să fi făcut tarta cu mâna lui. E ceva extrem de neobișnuit. Și acele ornamente de deasupra! Gingașe, sugestive și decupate perfect din aluat! Nu cred să mai existe altul ca el.

– Nu, am spus eu, nu există.

După aceea, pregătirile de plecare nu au mai părut un cor funebru, atmosfera din casă începând să fie mult mai optimistă, ca de sărbătoare.

– Ai grijă să-i mulțumești lui Oscar pentru tarta aceea, mi-a spus mama, extrem de veselă, cu un aer complice, în timp ce tata încuviința visător din cap în spatele ei.

– Ok, așa am să fac, am promis eu.

Cine ar fi ghicit că un lucru atât de special, atât de bine definit, atât de încărcat cu unt și zahăr, putea fi leacul temerilor mele? Reiese totuși că tarta lui Oscar era de fapt soluția. Un lucru foarte simplu.

Oscar a spus că acum, când devenisem dornică să fac acea călătorie, avea să fie mai bine chiar decât anticipase el. Acolo totul avea să mi se pară fantastic. Aveam să mă distrez pe cinste și totul urma să decurgă perfect, extraordinar.

Dar pe lângă aceste noi sentimente optimiste, mai era ceva. Gândul care mă bântuise atât timp se strecură din nou în mintea mea. Nu puteam să mă gândesc la nimic altceva. Adesea, după cum am descoperit, e important să așterni câteva rânduri pentru cineva.

Dragă Oscar,

Nu știu cum altfel să-ți spun asta, dar, vezi tu, trebuie să-ți explic ceva. Nu mă pot gândi decât la noaptea aceea, când l-ai salvat pe Barney cu tarta ta. Mi-am dat seama cât de sincer și de bun ai fost tu întotdeauna. Abia în dimineața asta, când mi-ai trimis și

mie o tartă cu mere, am înțeles, în sfârșit, ce trebuie să-ți spun.

Momentul nu e deloc cel mai potrivit, dar, vezi tu, motivul pentru care nu voiam să plec este faptul că voiam să rămân aici, iar motivul pentru care voiam să rămân aici erai tu.

Nu am nimic împotriva Noii Zeelande, dar din cauza lucrurilor pe care le simt – în special pentru tine – lumea întreagă pare diferită.

Nu știu dacă asta se întâmplă pentru că privim totul cu optimism sau cu pesimism. Asta depinde de ceea ce simți pentru mine, cred eu. Sper să simți și tu la fel.

Oricum, iată cum stau lucrurile: m-ai convins că ar trebui – după cum spui tu – să aleg aventura, așa că asta este exact ceea ce am decis să fac. Gustul tartei tale cu mere m-a făcut – în cele din urmă – să iau decizia de a-ți mărturisi toate astea. Dar trebuie să știu că vei fi aici atunci când mă voi întoarce.

Te iubesc, Oscar Dunleavy.

M-am îndrăgostit de tine încă din prima zi când te-am cunoscut. Trebuie să știu dacă tu simți la fel pentru mine. Trimite-mi un semn, cât de mic. Orice.

Cu dragoste,

Meg

Am pus palma deschisă pe coala de hârtie și mi-a venit în minte un gând nesăbuit. Să mă duc în fața casei lui și să-i las scrisoarea în cutia poștală. M-am întrebat ce ar putea spune, ce ar gândi sau ce ar face Oscar dacă aș avea vreodată curajul să-i trimit această scrisoare.

Nu i-am trimis niciodată scrisoarea pentru că mi-a fost frică. Mi-a fost frică să nu râdă de mine. Mă temeam ca rândurile mele să nu i se pară ridicole și stupide. Mi-a fost frică să nu distrug ceva ce eu și Oscar aveam deja. Mi-a fost frică de faptul că el nu... că nu avea să simtă niciodată la fel ca mine. Prin urmare, chiar dacă am pus scrisoarea într-un plic, chiar dacă am scris pe plic „Pentru Oscar Dunleavy" și chiar dacă m-am gândit o vreme să fug la ușa vecinului meu – chiar atunci, în toiul nopții – și să o strecor în cutia sa poștală, nu am reușit să fac nimic din toate astea în cele din urmă.

În schimb, am întors pe toate părțile plicul în mâinile mele și l-am strâns, mototolindu-l, apoi l-am netezit din nou și l-am îndesat sub saltea – un loc sigur și discret, pentru ca nimeni să nu-l poată vedea.

A ȘASEA FELIE

După ce Meg a plecat în Noua Zeelandă, i-am dus dorul în fiecare zi. Mă uitam spre fereastra ei și, când îi vedeam camera, albă și goală, simțeam cum mi se strânge stomacul, de parcă aș fi avut o suferință. Mă obișnuisem atât de mult să-i văd chipul, încât acum, când nu i-l mai vedeam, mă simțeam oribil. Eram trist și deznădăjduit.

Prin urmare, atunci când Paloma Killealy s-a mutat acolo... desigur, ea nu era Meg și nu ar fi putut să o înlocuiască pe Meg... dar m-am gândit că putea fi o persoană pe care ar fi fost bine să o cunosc, și s-a dovedit că și ea gândea la fel, iar asta era destul de bine – mi-am spus eu. La momentul acela.

„The Energiser" trebuia să înceapă în oraș și în timpul acelei săptămâni sosise și Paloma. Cu o zi înainte de începerea evenimentului, în fața unui grup mare de colegi – printre care, bineînțeles, Andy și Greg – Paloma m-a întrebat dacă nu voiam să o „duc" la târg.

Era evident că nu avea nici cea mai mică idee despre ce însemna „The Energiser", pentru că acest eveniment are loc de două ori pe an, într-o sală mare, înconjurată de pajiști, din afara orașului.

Când ajungi acolo, îți petreci o noapte întreagă strigând la prietenii tăi, astfel încât ei să te audă, și poți vedea băieți, precum Andy sau Greg, sărutând fete. Cam asta se întâmplă acolo. Mi se pare destul de plictisitor, ca să fiu sincer, dar toată lumea se duce acolo – nu sunt prea sigur de ce.

Un lucru de care sunt totuși sigur este că nimeni nu „duce" pe altcineva la „The Energiser". Nu așa stau lucrurile. I-am explicat acest lucru Palomei, iar ea mi-a spus:

– În regulă, înțeleg. Bine, atunci.

După aceea a ieșit din curtea școlii, cu părul fluturându-i în vânt, legănându-se dintr-o parte în alta, în timp ce Andy și Greg îmi spuneau:

– Oscar, omule, ești nebun? Fata asta te vrea, cu siguranță, iar tu nici nu te uiți la ea?

Ei pretindeau că școala noastră nu avusese nicicând vreo elevă mai superbă – de când fusese înființată, în 1968.

– Practic, ți se oferă pe tavă. Ce se întâmplă în creierul tău minuscul, amice? m-a întrebat Greg și mi-a prins capul ca într-o menghină la subraț – o mișcare pe care el și Andy erau mereu încântați să o practice.

Paloma a descoperit că ferestrele noastre erau față în față, așa cum descoperise și Meg odinioară, și nu a trecut mult până ce am început să stăm de vorbă. Mi se părea ciudat, dar Paloma era drăguță în felul ei și mă simțeam bine să văd pe cineva la fereastra aceea. În plus, nu știa nimic despre felul cum funcționau lucrurile la școala noastră, așa că am avut ocazia să-i explic.

– Îmi pare rău dacă te-am făcut să te simți prost în fața prietenilor tăi, mi-a spus ea, iar eu i-am spus că nu era nicio problemă.

– Totul este atât de diferit aici, spre deosebire de fosta mea școală. Îmi va trebui ceva timp să mă obișnuiesc, mi-a explicat ea. Acolo unde am învățat înainte aveam multe baluri organizate de școală, iar băieții invitau fetele la aceste evenimente.

– Oh, înțeleg, am spus eu, apoi i-am explicat că nu avea de ce să-și ceară scuze și că era de înțeles să presupună că la școala noastră era la fel.

– Vreau să te întreb ceva, Oscar, spuse ea și se aplecă pe pervazul ferestrei lui Meg, răsucindu-și pe degetele lungi o șuviță rebelă.

Închise și deschise încet ochii, iar eu am îndemnat-o:

– Ok, întreabă-mă.

– Sunt curioasă. Mă întreb – dacă băieții au mai dus fete la „The Energiser", adică – dacă așa s-a întâmplat până acum la evenimentul ăsta, cred că știi ce vreau să spun, mă întreb dacă nu ai fi de acord să mă duci și pe mine.

Mi-am dat seama imediat unde voia să ajungă. Și-a mângâiat ușor brațul, înclinând capul într-o parte, și m-a privit îndelung cu ochii ei sclipitori. Era cu adevărat fermecătoare.

Mi-am spus atunci că Paloma Killealy era, cu siguranță, interesată de mine, iar acesta era un sentiment plăcut – având în vedere că aproape toți băieții din clasa mea fuseseră interesați de ea încă din prima zi în care venise la școala noastră. La școală, toți oftau atunci când ea trecea pe coridor și inspirau adânc în urma ei, pentru a-i simți parfumul, iar Andy și Greg deveniseră obsedați de persoana ei. Se gândeau mereu la ea și mă întrebau întruna cum era să fiu vecinul ei.

Ar fi putut fi cel mai măgulitor lucru care mi se întâmplase vreodată, dar numai pentru că o fată superbă este interesată de tine nu înseamnă că ar trebui să-ți schimbi planurile.

– Paloma, e drăguț din partea ta să mă întrebi așa ceva. Apreciez asta, pe cuvânt.

Dar apoi i-am zis că voiam să-i mărturisesc ceva ce nu mai spusesem nimănui și am rugat-o să-mi promită că avea să-mi păstreze secretul. Ea mi-a promis, desigur, iar chipul ei părea foarte serios și sincer.

– Vezi tu, există o fată. Numele ei este Meg. Ea locuia în camera în care te afli tu acum. După ce vei pleca de aici, ea se va întoarce înapoi. Mă gândesc la ea mai tot timpul, înțelegi? Mă gândesc la ce face în momentul acesta. Mă întreb la ce se gândește. Dacă unii trebuie să-i „ducă" pe alții la „The Energiser", atunci pe Meg mi-ar plăcea să o duc acolo. Cred că știi ce vreau să spun; sper să înțelegi.

– Oh, desigur, a spus ea, apoi repetă ceea ce-i spusesem, de parcă ar fi fost foarte dificil de înțeles: Meg este numele fetei de care ești interesat.

Iar eu i-am răspuns:

– Da, așa stau lucrurile.

– Stai puțin, a spus ea, vrei să spui că nu ești interesat de mine?

– Nu, i-am răspuns, pentru că știu sigur că oamenii merită să afle adevărul. Nu în felul în care ai vrea tu, Paloma. Dar pot să-ți spun, în caz că nu ți-ai dat seama, că, în afară de mine, fiecare băiat din clasă e foarte interesat de tine, așa că ai putea alege pe oricine dacă ai vrea...

– Tu nu ești interesat de mine? m-a întrerupt, repetând de două ori același lucru, pe același ton.

După această conversație, Paloma a redevenit ea însăși. A spus că Meg trebuia să fie o persoană cu totul specială dacă un băiat ca mine putea să simtă astfel de

lucruri pentru ea. A mai zis că Meg era o norocoasă, iar eu i-am mulțumit.

Ea mi-a cerut chiar și adresa de e-mail a lui Meg. Ar fi fost frumos – spunea ea – să-i poată scrie câteva rânduri și să se prezinte, având în vedere că familia ei închiriase casa lui Meg și ea stătea acum în camera acesteia, așa că i-am scris adresa de e-mail a lui Meg pe o bucățică de hârtie, pe care am rulat-o și i-am aruncat-o apoi Palomei, care a prins-o cu degetele ei lungi și a început să o desfacă imediat, notându-și datele în telefonul ei mobil.

– Vino pe la mine mâine, în regulă? mi-a spus fără să mă privească, trăgând perdelele lui Meg pentru a acoperi fereastra.

I-am răspuns că așa aveam să fac.

În ziua următoare, când am bătut la ușa ei, mama Palomei m-a invitat în grădina din spate. Paloma stătea lângă gard, înarmată cu un bătător uriaș de covoare, lovind atât de tare într-o saltea, încât din aceasta se ridicau nori mari de praf.

– Ce faci? am întrebat-o.

– Ce... POC!... ți... POC! se pare... POC!... că fac? mă întrebă ea gâfâind, concentrată și teribil de încruntată – probabil ca urmare a efortului depus.

– Se pare că bați o saltea.

– O aerisesc, zise ea. Ceea ce, evident, prietena ta Meg nu a făcut niciodată, pentru că salteaua asta miroase

dezgustător. Nu am idee cum s-a putut aştepta ca eu să dorm pe ea în aceste condiţii.

– Aşa, ca să rămână stabilit, ea nu e prietena mea. Oricum, am crezut că acea conversaţie a fost confidenţială.

Paloma a continuat să lovească în saltea, fără să-mi răspundă.

– Ce s-a întâmplat, Paloma?

– De ce crezi că s-a întâmplat ceva?

– Oh, nu ştiu, dar aşa presupun, din moment ce pari atât de supărată şi de furioasă.

S-a oprit să mai bată salteaua şi mi-a zâmbit.

– Poate pentru că nu sunt obişnuită ca băieţii să mă respingă.

Paloma începu să râdă. Avea un râs strident şi destul de forţat, care nu părea deloc al ei. Am vrut să spun ceva, dar ea m-a oprit, punându-mi degetul pe buze, şi mi-a spus cu vocea ei interesantă şi gravă:

– Oscar, nu trebuie să-mi răspunzi. Te tachinam doar.

– Desigur, mi-am dat seama, am spus eu, dar tachinările acelea – vreau să spun, după tonul Palomei, cel puţin – păreau mai degrabă reproşuri.

Aveam impresia că muşcasem dintr-un fruct amar şi descoperisem în mijlocul lui granulos sute de sâmburi mici de adevăr.

Paloma găsise în camera lui Meg o scrisoarte care-mi era adresată. A lăsat-o în cutia mea de scrisori, cu un bilet ataşat, pe care scria: Oscar!! Am găsit scrisoarea asta.

E pentru tine. Nu am citit-o, să știi – ți-am trimis-o doar, după cum vezi!! Ne vedem în curând!!!!!! PalomaK xxx

Frumos din partea ei, mi-am spus, privind plicul care era cam boțit și observând că fusese deschis și închis de câteva ori, pentru că buza plicului era ruptă în mai multe locuri, de parcă Meg s-ar fi răzgândit și ar fi scos scrisoarea din plic o dată sau de două ori, după care ar fi pus-o la loc.

Am dus scrisoarea sus, în camera mea, ca să o pot citi în liniște, dar, înainte de asta, am aruncat o privire spre fereastra Palomei. Era o altfel de lumină în camera aceea, stridentă și amețitoare. Era dificil să poți distinge ceva. Mi se părea că mă holbam la soare.

A ŞAPTEA FELIE

Când te muţi într-o casă nouă, ţi se pare că ai parte de o aventură surprinzătoare. Totul este nou şi diferit. Cuvintele „o veşnicie" capătă un cu totul alt înţeles. Momentele obişnuite şi repetitive din viaţa ta sunt cele care ţi se şterg din memorie, de parcă nici nu s-au petrecut. Ai crede că se întâmplă de fapt invers – că lucrurile neinteresante par să dureze secole întregi, iar momentele frumoase dispar într-o clipită, dar nu aşa stau lucrurile.

Din momentul sosirii noastre, totul a fost surprinzător şi nou – o aventură extraordinară în fiecare loc scăldat de soare.

Am învăţat să fac schi nautic şi să înot – într-un stil care ţi se pare cu totul autentic atunci când eşti obişnuit să înoţi într-un lac. Când înoţi într-un lac, ai sentimentul

că plutești cu ușurință și că înaintezi destul de repede. Aici însă nu mai ai acea salinitate care te ține la suprafață, așa că trebuie să faci un efort mult mai mare pentru a pluti. Dacă e să compar înotul în Marea Irlandei cu cel de aici, pot să spun că sunt două activități complet diferite.

M-am obișnuit cu căldura toridă și am ajuns să cunosc o mulțime de oameni. Până la venirea lui ianuarie mă obișnuisem să merg cu bicicleta până la lac și înotam aproape în fiecare zi după școală, împreună cu noii mei prieteni Kiwi[1].

În Irlanda, să înoți într-un lac în mijlocul lui ianuarie este o activitate extremă, la care s-ar gândi doar lunaticii. În Noua Zeelandă, această activitate e mai degrabă un drept de bază al omului.

Casele din Rotarua sunt făcute din lemn. În timpul nopții, acestea scârțâie și trosnesc, de parcă ar avea viață. Lebedele din zona lacului Rotoiti nu au penajul alb-albăstrui al lebedelor obișnuite, atât de strălucitor. Ele au penele negre și lucioase, iar ciocurile lor sunt roșii ca sângele. În Noua Zeelandă, pământul de sub picioarele tale se comportă într-un fel cu care ai impresia că nu o să te obișnuiești niciodată – uneori se cutremură și de obicei nimeni altcineva nu pare să observe acest lucru, alteori pare să clocotească și să bolborosească ciudat, iar din când în când împroașcă apă fierbinte și noroioasă până sus în văzduh.

Atunci când vii dintr-un loc rece și umed, cu multe ploi și ceață, nu ești obișnuit să primești în față, de fiecare

[1] Denumirea locuitorilor din Noua Zeelandă (n.tr.)

dată când ieşi afară, câte un val de căldură, de parcă ai deschide uşa unui cuptor.

În cele din urmă am învăţat, totuşi, să preţuiesc toate aceste lucruri ciudate, să apreciez diferenţele şi să mă bucur de aventură. Mă distram de minune, exact cum spusese Oscar.

Avea dreptate – aşa cum avusese în legătură cu multe lucruri. Călătoria era perfectă. Cel puţin la început. Tot ce prevăzuse Oscar se întâmplase – în mare parte. Când am simţit că sentimentele mele pentru el continuau să se înalţe încet către suprafaţa creierului meu, am încercat să-mi imaginez salteaua mea de acasă, din Irlanda, iar în mintea mea am împins acele gânduri şi sentimente sub ea, la fel ca şi scrisoarea pe care i-o scrisesem. Ca să-mi abat gândurile, mă aruncam în vâltoarea vieţii din Noua Zeelandă cu entuziasmul lipsit de griji al unui om curajos care sare într-o mare necunoscută.

Mama şi tata erau în continuare surprinşi şi fericiţi de schimbarea atitudinii mele – „emoţionaţi", cum spuneau ei – ştiind cât de mult mă străduiam pentru asta.

Ei spuneau că schimbarea se datora gândirii mele pozitive.

Am descoperit că te poţi distra de minune într-un anumit loc, deşi, în acelaşi timp, duci dorul altui loc, iar mie îmi era dor de Irlanda. Evident, îmi era dor de Oscar mai presus de orice – mai mult decât îşi poate imagina cineva că ar fi posibil ca o fiinţă umană să ducă dorul alteia fără să se îmbolnăvească sau să rămână tristă pe vecie.

Obişnuiam să-l visez, iar în visele mele el întotdeauna apărea în cadrul ferestrei sale, legănându-şi picioarele şi afişând zâmbetul lui minunat.

L-am făcut să-mi promită că avea să-mi spună dacă apărea cineva care ar fi vrut să se mute în casa mea. Chiar dacă nu se muta nimeni acolo – i-am spus eu – el trebuia să-mi scrie tot ce se întâmpla. Iar el mi-a promis că așa avea să facă; la fel și eu. Și astfel – la început – ne-am conformat.

Pentru: Meg Molony
De la: Oscar Dunleavy
Subiect: Câteva lucruri de care trebuie să știi cont

Nu am vrut să-ți spun asta înainte de a pleca, dar acum, că ai acceptat această aventură, iată câteva lucruri folositoare pe care ar trebui, probabil, să le știi:

Avertismentul numărul 1: Porturile din Noua Zeelandă sunt foarte neplăcute; există multe boli infecțioase transmise prin apă, care-ți pun viața în pericol. Multe dintre acestea sunt răspândite pe tot cuprinsul țării. Să nu bei apa aceea.

Avertismentul numărul 2: Oamenii din Noua Zeelandă sunt nesăbuiți. Sporturile lor cele mai populare sunt navigarea cu caiacul pe râuri repezi, bungee-jumping, crichetul și alte activități riscante. Din nou, ar fi bine să le eviți.

Avertismentul numărul 3: Vremea în Noua Zeelandă poate fi imprevizibilă, așa că ar fi ideal să nu pleci în niciun fel de drumeție și să stai în acasă cât mai mult timp. Dacă ești nevoită să pornești într-o călătorie, să nu pleci niciodată la drum fără o serie de lucruri de strictă necesitate, cum ar fi: băuturi, cremă de protecție solară, mâncare, provizii, haine călduroase, telefon și, de preferat, semnale luminoase.

Avertismentul numărul 4: Ei practic au câte un cutremur pe minut, așa că este absolut necesar să afli protocolul de supraviețuire în caz de cutremur.

Pentru: Oscar Dunleavy
De la: Meg Molony

De când ești un expert în probleme de sănătate și securitate?
M Xox

Pentru: Meg Molony
De la: Oscar Dunleavy

Meggy, te rog, vorbesc serios, ai grijă de tine.
O xx

Și, într-o bună zi, nu la mult timp după ultima lui scrisoare, am văzut acest mesaj de la el pe Facebook:

O, bună, Meg! Îți trimiteam acest mesaj din dormitor și am văzut lumina aprinzându-se în dormitorul tău!

Văd pe cineva cu părul lung plimbându-se prin camera ta și scoțând încet niște lucruri din geantă, agățându-le în cuier sau îndesând unele obiecte în sertare.

E ciudat că nu ești tu aceea, Meggy. Mi-aș dori să fii tu.

Xxx

„Știu, te înțeleg prea bine", i-am răspuns eu, încercând să ignor fiorul neplăcut pe care l-am simțit pe șira spinării.

Mai târziu mi-a trimis mai multe detalii:

M-am gândit că vrei să te pun la curent în legătură cu noii chiriași. Vei fi încântată să afli că sunt în regulă și că vor avea grijă de casa ta. Da, fata aceea de care ți-am spus locuiește în camera ta acum, dar stai liniștită, e super drăguță și foarte ordonată. E bine să am din nou vecini. Desigur, aș fi preferat să fii tu aceea.

Numele ei este Paloma. Paloma Killealy.

Nu știu de ce, dar i-am spus lui Oscar să-i facă o poză și să mi-o trimită.

Îți voi trimite una când am să prind momentul să o fotografiez. Deocamdată, va trebui să te mulțumești cu asta. Sper să te dai cu cremă de protecție solară și să stai departe de scorpioni.

Oscar xx

Am dat clic pe atașament și am descoperit poza unei persoane aflate în umbră. Tot ce puteam să văd era de fapt un contur: silueta unei persoane care stătea în spatele perdelei de la fereastra mea. Capul persoanei era aplecat. Părea să țină în mână o sursă slabă de lumină: probabil o lumânare sau o lampă mică, care arunca niște umbre stranii în vechiul meu dormitor, făcându-l să-mi pară străin. Am simțit brusc că nu ar fi trebuit să-l rog pe

Oscar să facă acea fotografie. Acum, că o făcuse, mi-aş fi dorit să nu o fi trimis niciodată.

La scurt timp după această întâmplare, a trimis o altă fotografie, aşa cum promisese. Nu era mai clară decât prima. Faţa fetei era tot umbrită, dar m-a deranjat faptul că stătea la fereastra mea, cu trupul aplecat în faţă, peste pervaz, într-un fel anume – aşa cum ai sta doar dacă l-ai cunoaşte foarte bine pe cel care-ţi face fotografia.

După o vreme, Oscar nu mai vorbea despre altcineva în afară de ea.

Părea să fi aflat o mulţime de amănunte despre ea – că învăţa la şcoala noastră, că avea o mamă care era femeie de afaceri şi că familia ei căuta o casă mai mare, deşi o închiriase temporar pe a noastră. Am aflat că ei nu-i plăceau anumite lucruri legate de casa mea: de exemplu, nu-i plăcea că era prea mică şi că ţevile zdrăngăneau atunci când dădeai drumul la robinet sau că anexa în care se afla boilerul mirosea ciudat şi duşul de lângă dormitorul ei era total imprevizibil – apa era cumplit de fierbinte la început, iar în clipa următoare devenea rece ca gheaţa.

– Spune-i că nimic din casa aceea nu e imprevizibil, i-am scris eu drept răspuns lui Oscar. Spune-i că trebuie doar să se obişnuiască cu instalaţiile şi să le cunoască mai bine.

El a spus că i-a transmis Palomei mesajul meu, apoi a început să mi-o descrie. Am aflat că avea nişte ochi mari, căprui, şi părul ca mătasea aurie.

Mătase aurie?

Am studiat cu atenţie cele două poze pe care mi le trimisese Oscar şi, din câte am putut să observ, părul ei nu

semăna deloc cu mătasea aurie. Părea un păr obișnuit – genul de păr pe care oricine l-ar fi putut avea. Nimic ieșit din comun.

Am făcut tot posibilul să par mulțumită pentru Oscar. Când i-am povestit mamei cum ajunsese să o cunoască pe fata care locuia acum în camera mea, ea m-a întrebat ce părere aveam și dacă nu simțeam nevoia să vorbesc despre asta.

– Ce vrei să spui? am întrebat-o eu și, pentru prima dată după multă vreme, am simțit un soi de iritare, iar ea mi-a spus:

– Probabil că e dificil să auzi că altcineva doarme în patul tău și că petrece timp în compania lui Oscar, așa cum făceai tu.

– Nu știu despre ce vorbești, am răspuns eu, închizând brusc laptopul și îndreptându-mă spre ușă. Oricum, tu ai fost cea care a decis să închiriem casa. Nu mi s-a părut niciodată o idee bună, dar, mai presus de toate, nu mai contează acum. Nici măcar nu-mi pasă, pentru că am o mulțime de prieteni aici. Nu depind de Oscar în niciun fel.

– Nu am spus că depinzi de el, doar că...

– Mamă, sunt bine, crede-mă! Oscar poate să-și petreacă vremea cu oricine vrea el. Cum l-aș putea opri să facă asta? De fapt, mă bucur. Chiar mă bucur pentru

el. Eram îngrijorată când mă gândeam cum avea să-şi petreacă iarna, cum putea să-şi ocupe timpul, iar acum, ia te uită! Şi-a făcut o nouă prietenă, iar asta e grozav. Mă bucur pentru el. Sincer. Din toată inima. Ok?

Apoi i-am spus că aveam de gând să ies cu o parte din noii mei prieteni la lac. Poate chiar să facem schi nautic.

Şi am făcut schi nautic, iar apoi am pălăvrăgit cu Keira, Dougie şi ceilalţi. Le-am povestit despre fata asta şi am întrebat în gura mare dacă Paloma Killooly – sau ce nume stupid o fi având – ştia cumva să schieze pe apă sau să facă surf, dacă înotase vreodată într-un lac pe care pluteau lebede negre, mărginit de munţi uriaşi şi stâncoşi, ce se profilau pe cerul palid şi foarte senin.

Ne-am aşezat la o masă de picnic, iar eu am început să mă joc cu nişte şuviţe din părul meu roşu, răsucindu-l pe degete şi întrebându-mă cum aş fi arătat dacă părul meu ar fi avut altă culoare – negru ca penele de lebădă sau auriu ca mătasea.

– Aici am făcut o mulţime de lucruri noi şi interesante, pe care sunt sigură că ea nu le-a făcut în viaţa ei, i-am anunţat eu triumfătoare.

Nu eram sigură de ce fac asta şi cred că nici ei nu înţelegeau nimic.

– Hei, Meggy, nu te agita, spusese Dougie. În două luni vei pleca acasă şi te vei întoarce în camera aceea, iar tu şi Oscar veţi relua relaţia exact de unde a rămas.

M-am gândit adesea la vorbele acestea mai târziu şi mi se părea că loviseră direct la ţintă, de parcă cineva îmi aruncase o piatră mare chiar în faţă.

Pentru: Meg Molony
De la: PalomaK
Subiect: Hellllooo! Din CAMERA TAAAAA!!!!!

Dragă Meg Molony!!

Oscar Dunleavy mi-a dat adresa ta de e-mail, așa că îți scriu acum – sper că e în regulă! Deci, după cum ai aflat, probabil, eu și mama locuim acum în casa ta! Iar eu m-am mutat în camera ta!! Și m-am gândit că ar fi drăguț să-ți trimit câteva rânduri pentru a mă prezenta, având în vedere că vom fi în același an la școală atunci când te vei întoarce!!!! Sper să-ți placă NZ!!!

Eu și Oscar am devenit FOARTE BUNI prieteni!!!

Nu e amuzant? El e fantastic!!

Va fi atât de grozav să te cunosc și pe tine atunci când te vei întoarce!!

PalomaK

PS – Te rog, spune-mi, pentru numele lui Dumnezeu – cum funcționează dușul tău? Nu o să înțeleg niciodată.

Părea o fată de treabă, trebuia să recunosc. Era un text prietenos, asta vreau să spun – excepție făcând doar semnele de exclamație folosite din abundență – așa că nu puteam să-i găsesc vreo vină.

Ea era drăguță, atâta tot, iar Oscar îmi amintea mereu că majoritatea oamenilor sunt foarte decenți și că nu trebuie să gândim rău despre ei. Și de ce să nu-și fi dorit să se împrietenească cu Oscar? Toată lumea voia să se

împrietenească cu el. Nimeni din şcoala noastră nu şi-ar fi petrecut timpul cu el – şi nimeni nu-l plăcea. Aşa stăteau lucrurile.

I-am răspuns Palomei, spunându-i cât de grozav era să primesc veşti de la ea şi că abia aşteptam să o cunosc.

În dimineaţa următoare, mă aştepta un alt e-mail.

Pentru: Meg Molony
De la: PalomaK
Subiect: BTW

Am scos salteaua ta de pe pat şi ghiceşte ce am găsit sub ea. Da! O scrisoare pentru Oscar!! Cum a ajuns acolo?!! Oricum, am lăsat-o în cutia lui de scrisori. Ok?

Nu e nevoie să-mi mulţumeşti – acesta e genul de lucruri pe care-l fac colegii de cameră unii pentru alţii!!! Aştept răspuns! Hai să facem corespondenţă! Nu ar fi amuzant? Px

Un val de căldură m-a străbătut brusc, urmat de senzaţia că eram înjunghiată în stomac cu un spărgător de gheaţă. Drăcia naibii! Am încercat cu disperare să-mi amintesc exact cuvintele pe care le scrisesem, dar nu-mi aminteam decât că scrisoarea aceea era declaraţia mea de dragoste. Iar acum Oscar urma să o citească – asta dacă nu o citise deja. Nu era vina Palomei. Ea crezuse că putea să-mi fie de folos. Nimeni nu ar fi putut să o învinuiască pentru asta.

M-a cuprins ameţeala. Mă simţeam rău. Poate că mai aveam încă timp, mi-am spus pentru o clipă, dar imaginea

lui Oscar citind scrisoarea mea secretă devenea tot mai limpede și din ce în ce mai chinuitoare.

Am verificat ora e-mailului trimis de ea, gândindu-mă pentru o secundă – liniștitoare și plină de optimism – că puteam să schimb ceva și să o conving pe Paloma să recupereze scrisoarea înainte ca Oscar să o citească. Dar nu aveam nicio șansă, desigur. Ea o trimisese cu o zi în urmă. El avea deja scrisoarea mea și știa ce conținea. Era prea târziu să mai fac altceva decât să stau în fața laptopului meu, gândindu-mă ce ar fi trebuit să fac în continuare pentru a repara totul.

A OPTA FELIE

Imediat ce am citit-o, mi-am dorit să nu o fi făcut.

Dragă Oscar

Dacă, din întâmplare, ai crezut că noi doi am putea deveni un cuplu, m-am gândit că ți-ar fi de folos să știi că asta nu se va întâmpla niciodată. Eu nu-mi doresc asta și probabil că și tu te-ai obișnuit cu această idee. Poate că e timpul să treci peste asta. Nu trebuie să fii obsedat de o anumită persoană, așa că ar trebui să cauți pe altcineva. E în regulă dacă rămânem prieteni. Corectează-mă dacă presupunerile mele au fost eronate. Am crezut doar că ar fi mai bine să clarificăm aceste lucruri, pentru ca tu să treci peste asta și să-ți vezi mai departe de viața ta, așa cum am să fac și eu.

Ceea ce vreau de fapt să spun este că trebuie să-ți întinzi aripile.

Adios,

Meg

M-am întins pe pat, crispat și foarte încordat, lăsând cele o mie de gânduri întunecate să se învălmășească în capul meu. Apoi, am auzit un zgomot. Era Paloma, care arunca acele mici bucăți de tencuială – bucăți pe care le găsise pe pervazul lui Meg – în fereastra mea. Voia să mă întrebe de scrisoare. Nu aveam dispoziția necesară să vorbesc despre asta, dar Paloma avea acel obicei de a-și flutura încet genele – în timp ce mă privea – care mă făcea să-i povestesc toate secretele mele. Și înainte să-mi dau seama, i-am încredințat și secretul acela: Meg nu era interesată... ei bine... de mine. Paloma m-a ascultat foarte grijulie, dând de mai multe ori din cap și spunând, la răstimpuri: „Aha, înțeleg". A zis apoi că avea un sfat pentru mine. Singurul mod – spunea ea – de a răspunde unei astfel de scrisori era să o ignor complet și să mă port de parcă nu mi-ar fi păsat de ceea ce cuprindea aceasta – ca și cum conținutul scrisorii nu avea nicio importanță pentru mine și nu mă afectase cu nimic.

– Oscar, trebuie să o faci să înțeleagă că rândurile acelei scrisori au fost atât de irelevante, încât ai și uitat ce ai citit. Aceasta e, cu siguranță, cea mai bună cale de a rezolva o astfel de problemă.

Am considerat că Paloma făcea tot posibilul să fie înțeleaptă, onestă și utilă, și simțeam nevoia să accept sfatul ei.

– Ar fi mai bine să nu te mai gândeşti la fata asta. Nu pare prea drăguţă, mi-a spus Paloma atunci – asta era părerea ei şi probabil că părea corectă, pentru cine era capabil să aplice logica unei situaţii anume.

Dar ceea ce simţeam în legătură cu Meg – sentimentele acestea nu mă puteau face să acţionez, pentru că nici măcar nu existau în partea raţională, logică, a creierului meu. Paloma ar fi putut la fel de bine să comande inimii mele să se oprească sau sângelui meu să nu mai curgă prin vene.

După ce Paloma mi-a spus „noapte bună", un e-mail a apărut pe neaşteptate în inbox-ul meu.

Pentru: Oscar Dunleavy
De la: Meg Molony
Subiect: Scrisoare accidentală – te rog să o ignori

Oscar, îmi pare sincer rău, dar Paloma a luat legătura cu mine şi mi-a transmis că a lăsat în cutia ta poştală o scrisoare de la mine. Da, e scrisă de mine, doar că tu nu trebuia să o primeşti. Înţelegi tu, nu am vorbit serios – nu ştiu ce a fost în capul meu când am scris-o. Vezi tu, nu prea ştiu ce mi-a venit. Nu voiam de fapt să-ţi scriu asta şi, cu siguranţă, mi-aş fi dorit să nu o primeşti niciodată. A fost doar un soi de mâzgăleală haotică – nimic din ce scrie acolo nu este adevărat.

Aşa că te rog să uiţi de scrisoarea asta. Poţi pretinde că eu nu am scris-o şi că tu nu ai citit-o niciodată? Sper că nu te-ai supărat. Anunţă-mă după ce primeşti acest e-mail şi sper că vom putea să uităm amândoi de acest lucru.

Meg

De la: Oscar Dunleavy
Pentru: Meg Molony
Subiect: Scrisoare accidentală – te rog să o ignori

Meg, am răsuflat ușurat când am primit e-mailul tău. Și sunt perfect de acord să uităm de scrisoarea aceea. Ca să fiu sincer, am rămas consternat când am citit-o prima dată, așa că înțeleg perfect de ce nu ai vrut ca eu să o citesc. Hai să uităm de ea, așa cum spui. Sunt de acord cu asta, dacă așa vrei și tu, și cred că e cel mai bun lucru pe care-l putem face.

Oh, Meg, apropo, dacă eu ți-am lăsat vreodată o impresie greșită – înțelegi tu, dacă eu am încercat vreodată să insinuez ceva despre noi în trecut, ar trebui să uiți, de asemenea, toate astea, pentru că nu am vorbit serios. Nu am vrut să înțelegi ceva greșit din partea mea, Ok? Dacă ți-am dat vreun motiv să crezi că mă gândesc la tine într-un fel anume, atunci îmi cer scuze. Nu am vrut să rămâi cu această impresie. Nu a fost intenția mea. Să rămânem totuși prieteni, pentru că asta suntem de fapt, nu-i așa?

Mulțumesc
Oscar

A NOUA FELIE

Odată ce o scrisoare a fost citită, nu mai poţi întoarce timpul înapoi. Pentru liniştea mea, aveam nevoie să mă asigur că Oscar era bucuros să facă ce-i cerusem, adică să uite tot ce citise. Dar nu mă liniştisem deloc. Aveam inima frântă. Mă simţeam rănită, respinsă şi umilită. Eu eram cea care-i spusese lui Oscar să ignore lucrurile pe care i le scrisesem, adică ce simţeam eu pentru el. Şi atunci de ce mă simţeam atât de prost, de parcă aş fi fost pălmuită peste faţă? Secretul meu ieşise la iveală, iar sentimentele lui pentru mine – sau, mai bine spus, acele sentimente inexistente – erau cât se poate de clare. Ar fi trebuit probabil să mă bucur că fusesem prima care se gândise să retragă acele lucruri – pe care nu avusesem de gând să le spun, din scrisoarea pe care nu avusesem de

gând să o expediez. Și totuși, nu eram deloc bucuroasă. Oricare ar fi antonimul cuvântului „bucuros" – asta era, de fapt, ceea ce simțeam eu.

Din momentul acela, nimic nu a mai fost ca înainte între mine și Oscar. Prietenia noastră se strâmbase – atât de mult, încât eram sigură că nu puteam să o mai îndrept vreodată. Nimic nu avea să mai fie ca înainte.

Meg

Am niște vești nemaipomenite! Am început să o cunosc mai bine pe Paloma și e grozavă! Avem o mulțime de lucruri în comun și multe subiecte despre care să vorbim. Stăm fiecare la ferestrele noastre, așa cum făceam noi doi înainte, iar viața nu a devenit deloc plictisitoare, așa cum mă așteptam să se întâmple. O să te țin la curent.

Toate cele bune de la prietenul tău,
Oscar

Am primit mesajul. Îmi doream să nu fi avut acele sentimente și nici să fi scris totul în scrisoare sau să o strecor sub saltea, acolo unde o găsise Paloma și o expediase mai departe. Dar era prea târziu acum.

Am încercat să-l uit, dar nu pot spune că era ușor. Nu puteam să mi-l scot din minte. Îmi intrase sub piele, iar micile detalii pe care le spusese răsunau neîncetat în mintea mea. Îi visam chipul și gesturile lui amuzante. Mi se părea că-i zăresc bicicleta licărind în lumina lunii – și uneori, în somn, îmi aminteam aroma tartelor lui cu mere, chiar dacă atunci când mă trezeam aroma dispărea de fiecare dată.

Părinții mei păreau să vorbească despre un singur lucru: cât de bine mă adaptasem eu la viața din Noua Zeelandă. Ei povesteau adesea – celor care-i ascultau, bineînțeles – ce bine se simțeau când vedeau că nu mai verificam Facebook-ul de cincizeci de ori pe zi, pentru a vedea ce făceau toți cunoscuții mei din Irlanda, și că nu-i mai trimiteam mereu e-mailuri lui Oscar. Culmea ironiei, asta s-a dovedit a fi cea mai mare greșeală din viața mea.

Nu m-aș fi gândit niciodată că puteam pierde contactul cu el – înainte de a se întâmpla asta, vreau să spun. Credeam că aveam motivele mele. Dar s-a dovedit că nu erau niște motive întemeiate și că nu fusese cea mai bună soluție. S-a dovedit că nimeni nu ar trebui să piardă legătura cu oamenii care reprezintă ceva pentru ei. Nu există scuză pentru asta.

A ZECEA FELIE

Ea nu mi-a mai trimis niciun e-mail şi nu am mai putut să o contactez. Iar acela era exact momentul în care puteam să pun capăt conversaţiilor cu ea din cauza numeroaselor întâmplări neplăcute din ultima vreme. Vechea Meg mi-ar fi fost de mare ajutor. Vechea Meg ar fi făcut tot posibilul să mă ajute să înţeleg ce se petrecea de fapt şi totul s-ar fi putut îndrepta până la un anumit punct, dar mă întrebam, pe măsură ce săptămânile treceau în zbor, dacă vechea Meg avea să se mai întoarcă vreodată. Am început chiar să mă îndoiesc că existase în realitate. La început, atunci când plecase, aveam veşti de la ea în fiecare zi. Acum, nu primisem nici măcar un e-mail, deşi trecuse mai bine de o lună.

Mă întrebam cum de-mi trecuse prin minte că Meg îmi era cea mai bună prietenă. Cât de prost fusesem să cred că eu şi ea urma să avem un viitor excelent, minunat, atunci când avea să se întoarcă acasă. Iar când am realizat că mă înşelasem rău de tot şi că fusesem ridicol, stupid şi penibil... în cel mai scurt timp, lumea mea s-a schimbat şi din colorată a rămas doar în alb şi negru. Magia vieţii părea să dispară şi singurul lucru care mi-a mai rămas de făcut a fost să fac apel la mândria mea personală şi să încerc să mă prefac că speranţa care îmi rămăsese în suflet nu existase niciodată. M-am purtat ca şi cum nu aş fi fost distrus sau dezamăgit. M-am prefăcut că nu-mi păsa de asta.

După scrisoarea aceea, totul s-a schimbat. Cum ar fi putut cineva să ignore o astfel de scrisoare? Poate că unii ar fi în stare să o facă, dar eu nu puteam. Nu că nu aş fi încercat, dar cuvintele acelea se impregnaseră definitiv în mintea mea.

Nu că nu aş mai fi avut şi alte lucruri în viaţă: Paloma, de exemplu. Fusese grozavă şi deveniserăm prieteni buni. Cel puţin, aşa aveam impresia. Cred că-i era greu să citească uneori, şi recunosc, erau momente când nu eram prea sigur ce voia să spună – momente când nu o înţelegeam. O sunam când plecam spre şcoală, iar ea era destul de mulţumită să meargă cu bicicleta alături de mine, pălăvrăgind tot drumul, până ce ne apropiam de porţile şcolii, când Paloma părea să dispară. Se întâmpla rar să mă întâlnesc cu ea în restul zilei.

O vedeam în curtea şcolii, stând foarte aproape de băieţi precum Andy Fewer şi Greg Delaney, care îmi erau

prieteni buni și ei, iar eu le făceam cu mâna. Când ridica privirea sau când mă zărea îndreptându-mă spre ea, afișa un zâmbet ciudat, strâmb, și izbucnea în râs, iar apoi toți trei se îndreptau în direcții diferite. Și apoi mă trezeam că degeaba fluturam mâna în aer și mă simțeam stupid.

Își făcuse o mulțime de prieteni de când sosise și îi plăcea adesea să aibă discuții între patru ochi cu fiecare. Cuvintele ei trebuie să fi fost foarte amuzante, pentru că, de cele mai multe ori, oamenii izbucneau într-un râs strident chiar după ce ea le șoptea ceva la ureche.

Tartele mele cu mere nu păreau să aibă efect asupra tatălui meu și nu pot spune că nu am insistat. Dar chiar dacă l-am încurajat în nenumărate rânduri să mănânce o felie sau două, asta nu părea să-l convingă. Am fost nevoit să recunosc că unii erau pur și simplu imuni la tarta cu mere și că nu se putea face nimic în această privință.

Dar într-o noapte, tata, eu și Stevie urmăream un program la televizor. Era vorba despre un brutar faimos care nu părea mult mai în vârstă decât mine și care, din întâmplare, arăta tuturor cum să facă tarte – tarte cu mere, desigur – la fel ca acelea pe care le făceam eu. Tatăl meu s-a ridicat în capul oaselor și și-a îndreptat arătătorul spre televizor, apoi m-a privit și mi-a zâmbit amuzat.

Nu-l mai văzusem zâmbind de foarte mult timp. Mi-a spus că tartele „mele" cu mere arătau mult mai bine decât cele de la show-ul televizat și a adăugat că era sigur de faptul că tartele de la televizor nu aveau un gust mai grozav decât ale mele.

Când am mers la bucătărie pentru o ceașcă de ceai, Stevie mi-a șoptit că era un semn bun, aceea fiind prima dată când tata spusese ceva în câteva săptămâni.

Stevie era fericit să ajute, ca de obicei. El cernea făina în bolul nostru mare din sticlă, șezând la măsuța joasă pe care o aranjasem special pentru el. În noaptea aceea am făcut patru tarte.

Tata a spus că ar fi fost un semn de lăcomie dacă le-am fi păstrat pe toate pentru noi, așa că – a sugerat el – de ce să nu iau două la școală în dimineața aceea? Stevie l-a susținut, spunând că era o idee grozavă.

Dar eu nu eram prea sigur. Eram foarte prudent când era vorba de școală și nu voiam ca abilitățile mele în materie de patiserie să fie dezvăluite. Trebuie să ai grijă când vine vorba de astfel de lucruri. Școala nu e locul potrivit în care să-ți expui anumite talente neobișnuite – oricine știe acest lucru.

Așadar, pentru orice eventualitate, m-am gândit să mă consult cu Paloma înainte de a lua vreo decizie.

Din fericire, în noaptea aceea ea stătea la fereastra lui Meg, periindu-și părul. Când m-a văzut, a zâmbit și m-a întrebat ce era cu aroma aceea minunată. M-am gândit că era momentul potrivit să-i povestesc despre talentul meu special. A fost foarte încântată când a auzit. De fapt, a spus chiar: „Uau, e grozav".

Am întrebat-o dacă, în opinia ei, cei de la școală aveau să aprecieze tartele mele de casă, iar ea a zâmbit și a spus:

– Sunt sigură de asta.

Era ceva destul de neobișnuit ca un băiat de vârsta mea să poată face astfel de lucruri, iar eu i-am mărturisit că eram cam îngrijorat în această privință. Oamenii puteau crede că era ceva „diferit", dar ea mi-a spus:

– Nici pe departe. De ce ar rămâne cineva cu impresia asta? Trebuie să aduci tartele la școală, Oscar – toți vor fi, cu siguranță, impresionați.

Iar părul ei de aur strălucea în lumina stelelor.

Paloma avusese dreptate. Nu-mi putusem imagina o reacție mai satisfăcătoare din partea colegilor. În ziua următoare, domnul O'Leary a dus una din tartele cu mere în cancelarie, în timp ce eu am lăsat-o pe cealaltă pe catedră, în fața clasei.

Când a ieșit din cancelarie, domnul O'Leary a spus că voia să facă un anunț:

– Atenție, vă rog! Cred că am găsit candidatul pentru concursul nostru de talente!

Concursul de talente este o competiție națională – școlile pot promova pe cine doresc pentru orice tip de abilități considerate potrivite. În cel mai scurt timp, o mulțime de oameni mâncau câte o felie de tartă și aplaudau, strigând: „Bravo, Oscar!" Oamenii pretindeau că aveam să câștigăm, cu siguranță, în numele școlii – lucru care ar fi fost o mare realizare, ținând cont că premiul ar fi fost câte un iPad pentru fiecare. Așadar, perspectiva era destul de promițătoare și la început m-am simțit mândru să reprezint școala, făcând ceva ce-mi plăcea atât de mult. Știam că aveam un talent, dar nu mă așteptasem să particip la un astfel de concurs.

Paloma nu părea să fie prea încântată – așa cum mă așteptasem eu să fie. Părea mai degrabă deranjată. Nu înțelegea de ce făcea toată lumea atâta caz de talentul meu.

– Dar tu ai fost cea care mi-a spus că tuturor o să le placă tartele mele, i-am zis eu.

– Da, și am avut dreptate, nu-i așa? a răspuns ea – destul de îmbufnată.

Nimeni nu a fost trimis în sala de detenție în ziua aceea și nimeni nu a primit vreo temă pentru acasă, iar profesorii și-au petrecut timpul părând foarte încântați unii de alții.

Și s-a mai întâmplat o serie de lucruri bune: echipa noastră de hochei a intrat în semifinala ligii regionale pentru prima dată din 1973, iar corul școlii a interpretat „Ave Maria" atât de frumos, încât doamna Stockett a izbucnit în lacrimi. Plângea de fericire – a explicat ea ulterior – și de mândrie.

– Am simțit magia peste tot în jur astăzi, Oscar, mi-a spus domnul O'Leary când am plecat acasă.

Nu era magie, mi-am spus eu. Era doar faptul că oamenii încercau să fie amabili unii cu alții și făceau tot posibilul pentru asta. Aveam un sentiment straniu că tartele mele cu mere își exercitaseră din nou puterea și eu ar fi trebuit să mă simt mândru pentru asta, dar, când am ajuns acasă, tata era la fel de tăcut și de trist ca întotdeauna. Iar când am închis ochii, am revăzut chipul lui Meg și am auzit-o vorbindu-mi în gând. În momentul acela mi-am dorit, mai mult ca niciodată, să iau legătura cu ea – chiar atunci când ea părea să se îndepărteze de mine pe vecie.

Bună, Megster!

Ce mai faci? De ce nu ai mai luat legătura cu mine?

Lucrurile merg foarte bine aici, dar m-aș bucura să știu cum o mai duci. Ce mai fac noii tăi prieteni?

Cred că ți-ar plăcea să afli că am fost selectat pentru un concurs de talente care are loc în fiecare an aici, acasă. Eu, Oscar Dunleavy, voi reprezenta școala noastră.

Paloma spune că o mulțime de colegi ar fi vrut să fie selectați, deci trebuie să mă consider destul de

norocos. Fu atât de fapt, că i-ar fi plăcut să folosească această competiție pentru a avea ocazia să-și demonstreze abilitățile de designer și pentru a expune acele modele de rochii la care ea spune că se pricepe atât de bine. Paloma recunoaște că, dacă nu m-ar fi încurajat de la bun început să duc la școală tartele mele, atunci alte talente ar fi avut poate șansa să fie apreciate. Ea a spus că am avut mare noroc și că ar trebui să-i fiu recunoscător – așa cum îi sunt, de altfel.

Dar acum ea susține că nu-i mai pasă și că, prin urmare, speră ca eu să câștig. Merit ceea ce merită și alți oameni cu acest tip de talent – spune ea – și se vede nevoită să recunoască faptul că, la urma urmei, tartele sunt delicioase.

Paloma mă ajută acum să pregătesc o repetiție în fața întregii clase. Mă susține foarte mult. Ea vrea cu adevărat să reușesc și își pierde timpul vorbindu-mi doar despre asta. Andy și Greg s-au specializat în iMovie pe timpul verii și au de gând să filmeze un interviu cu mine în fața tuturor, așa că, fără îndoială, în curând voi face senzație pe internet – ha, ha.

Oscar xx

Adevărul era că Paloma fusese foarte impresionată de tartele mele, iar eu eram bucuros. Ceea ce nu-i prea convenea ei era faptul că eu fusesem ales pentru concursul de talente „așa, pur și simplu", iar când i s-a ivit șansa să-mi explice de ce, mi-am dat seama că avea dreptate. Pocnise rapid din degetele ei lungi și subțiri, cu unghii lăcuite, pentru a ilustra cât de repede și de la ce întâmplare fusese luată decizia aceea.

– Cu siguranță, nimeni nu ar trebui ales așa, din senin, fără a mai da și altora o șansă. Nu ar trebui ca și alții să aibă ocazia de a-și demonstra abilitățile înainte de selectarea câștigătorului?

Domnul O'Leary insista însă cu decizia inițială.

– Paloma, te rog, încetează, spusese el. Nu avem nevoie de nicio competiție, desigur; știm pe cine vom susține din clasa 3R. Pe Oscar. Oscar Dunleavy și tartele lui senzaționale, minunat ornate – sunt nemaipomenite!

– Nimeni nu a mai câștigat un concurs de talente cu mâncare, obiectase ea.

– Ba da, s-a mai întâmplat, a intervenit Alison Carthy. Un tip de la *Britanicii au Talent* a ajuns până în galele live cu pâine prăjită „artistic".

– Da, vedeți? Gândiți-vă numai cât de ridicol sună așa ceva. Tartele cu mere sunt la fel de ciudate și clasa noastră o să ajungă bătaia de joc a întregii școli. Dacă merge mai departe, toată lumea o să râdă de noi. Nu e corect. Mai sunt și alți oameni talentați în clasa asta. Cel puțin, ar trebui să avem șansa de a arăta ce putem face.

Mai târziu, la fereastră, Paloma mi-a spus că spera să-i înțeleg punctul de vedere. Asta nu însemna că nu-mi aprecia talentul – nu asta fusese intenția ei – și voia ca eu să realizez că nu era nimic personal.

Fără supărare, a spus ea. Sunt sută la sută de partea ta în ceea ce privește talentul tău. Însă cineva trebuie să susțină democrația, libertatea cuvântului și dreptatea, nu-i așa?

Lupta pentru niște lucruri juste, mi-am spus eu când am avut ocazia să mă gândesc mai mult la asta.

A UNSPREZECEA FELIE

Îmi promisese că totul avea să fie exact la fel. Îl auzisem spunând asta, iar el mă privise în ochi, stând la fereastră – acolo unde eu crezusem că el avea să mă aştepte, dar Oscar mă minţise şi ştiam acum acest lucru, pentru că totul devenea complet diferit.

Altcineva era pe cale să-mi ia locul, locuind în camera mea, stând cu el de vorbă ore în şir la fereastra mea, ajutându-l cu anumite concursuri regionale de talente şi discutând cu el despre tartele cu mere, competiţii şi cine ştie despre ce altceva – chiar acolo, în locul în care obişnuiam să stau eu.

Nu voiam să vorbesc cu el sau să-i trimit e-mailuri şi nici să-l informez despre ce făceam eu. Voiam să-l pedepsesc, aşa cred. Voiam să-l pedepsesc pentru că se

împrietenise cu cineva – lucru care mă face să cred că sunt o persoană oribilă. Cum puteam să-l învinuiesc pentru așa ceva?! Oscar era cel mai prietenos tip pe care-l cunoscusem vreodată. Era în firea lui să se împrietenească cu toată lumea – mai ales când era vorba de colegi noi, care abia veneau la școala noastră și nu cunoșteau pe nimeni. Nou-veniții, așa cum știu toți, sunt vulnerabili și au nevoie de un tratament decent.

Era urât din partea mea să fiu atât de geloasă, dar distanța aceea uriașă care ne despărțea, de mii de kilometri distanță, mă durea enorm, din ce în ce mai tare. Asta părea să mă răcească și să mă îndepărteze și mai mult de el – ceea ce, așa cum am mai spus, nu aș fi crezut să se întâmple vreodată. Dar asta se întâmplase și nu mai puteam să schimb ceva.

Oscar probabil nu înțelesese lipsa mea de comunicare. El a continuat să-mi scrie, dar eu știam cum stăteau lucrurile. Știam că totul era altfel acum și toate mesajele sale de după acea schimbare păreau scrise din obligație – iar asta mă durea, de asemenea. El nu-mi scria pentru că voia cu adevărat să o facă – cel puțin așa credeam. El îmi scria pentru că așa considera că era corect – știind că eram atât de departe – și pentru că așa îmi promisese.

„Oscar, îi spuneam eu în gând cu amărăciune, nu am nevoie de corectitudinea ta. Am să-ți demonstrez că nu am nevoie de tine. Deloc. Așteaptă să vezi ce bine pot să mă descurc fără tine."

De la: Oscar Dunleavy
Pentru: Meg Molony

Subiect: Dezastru la concursul de talente

Nu prea înțeleg ce s-a întâmplat, dar toți s-au întors împotriva tartei mele cu mere și a talentului meu. M-am gândit că tu m-ai putea ajuta să înțeleg de ce.

Iată ce s-a petrecut. Probabil că vei afla oricum, mai devreme sau mai târziu; repetiția pentru concurs a avut loc în fața întregii clase și totul a ieșit grozanic: a fost un dezastru jenant, iar acum mă gândesc serios să ies din competiție.

Din fericire, Paloma a muncit mult la câteva dintre modelele ei de rochii și mi-a spus că ar fi încântată să meargă în locul meu la concurs, dacă eu decid să nu mai particip. Aceasta ar fi soluția ideală, pentru că nu vreau să fac școala de rușine dând înapoi la acest concurs. Cred că ar fi mai bine așa, sincer să fiu. Nu știu de ce s-au întors cu toții împotriva mea, dar se pare că o mulțime de oameni cred că nimeni nu vrea să vadă un puști preparând tarte cu mere. Ar fi ciudat. Tu ce crezi?

Paloma se poartă minunat și spune că ar fi mai bine să-mi găsesc un alt talent, care să fie „apreciat" de mai mulți oameni.

Aș vrea să-mi scrii și să-mi spui ce mai faci. Ar fi minunat să primesc ceva vești de la tine.

Mi se pare o veșnicie de când... știi tu... nu mi-ai mai scris.

Prietenul tău,

Oscar

Nu puteam să-mi scot din minte scrisoarea aceea, pe care el, accidental, o primise de la mine. Eram înspăimântată

când îmi aminteam că o citise. Mai mult de atât, eram cumplit de stânjenită gândindu-mă la groaza lui Oscar când aflase că aș putea fi îndrăgostită de el.

Nu-l puteam învinui că nu simțea la fel ca mine. Sigur că nu puteam face asta – nu în mod logic. Nu poți obliga oamenii să simtă ceva sau să spună lucruri pe care nu le cred. Dar chiar dacă era absurd să fiu furioasă pe el și chiar dacă încercam din răsputeri să nu fiu, recunosc că eram, și de aceea, atunci când am decis în cele din urmă să-i scriu, mesajul meu a fost acesta:

De la: Meg Molony
Pentru: Oscar Dunleavy
Subiect: Totul este în regulă mulțumesc

Bună, Oscar, îmi pare rău că a trecut atât timp. Sper că totul este în regulă și că tu și vecina ta vă distrați la fel de bine împreună. Și eu mă distrez fantastic aici, mulțumesc. Nu ai să crezi când am să-ți spun cât de mulți prieteni mi-am făcut. Sunt extraordinar de drăguți și amuzanți. Practic, râdem tot timpul. În fiecare zi după școală ne ducem să înotăm în lac, facem schi nautic și câte un grătar – orice avem chef. E grozav! În plus, cred că-ți dai seama, suntem foarte norocoși cu climatul acesta cald, cu vremea și toate celelalte. Cum mai este iarna irlandeză? Sper că nu e prea frig sau prea multă umezeală.

Așadar, fiindcă tot vorbim de distracție, problema este că sunt foarte ocupată și nu cred că va fi posibil să-ți pot scrie la fel de des ca înainte. Și nu mă aștept nici la tine să-mi scrii atât de des. Poate

că e timpul ca fiecare să ne vedem de viețile noastre, fiecare în lumea lui.

Ceea ce vreau să spun este că nu cred că ar trebui să te mai simți obligat să-mi trimiți e-mailuri, Ok? Întotdeauna a fost grozav să primesc vești de la tine, Oscar, nu vreau să-ți faci o impresie greșită, dar trebuie să-mi văd de viața mea, înțelegi? Nu pot să-mi petrec tot timpul în fața laptopului, holbându-mă la ecran și așteptând vești de la tine când afară e atât de frumos, soarele strălucește pe cer, iar eu simt că ar trebui să profit din plin de toate astea. Trebuie să „accept experiența", îți amintești? Trebuie să îmi ofer o șansă aici. Noua Zeelandă este casa mea acum. Deci... cred că înțelegi ce vreau să spun.

O, și, apropo, acum că m-ai întrebat despre asta, cred că aș putea să-ți spun că tarta ta cu mere este, într-adevăr, destul de ciudată. Așadar, dacă vei avea șansa să alegi, probabil că ar fi mai bine să te retragi din cadrul concursului de talente. Dacă aș fi în locul tău, eu asta aș face.

Meg

A fost urât și meschin din partea mea, știu prea bine. Oscar era magic – la fel și tartele lui, și toată lumea ar fi trebuit să știe acest lucru, mai ales eu, dar eram geloasă și voiam să-l rănesc. Voiam să se simtă neînsemnat, pentru că nu mă plăcea. Nu voiam ca el și Paloma să devină vedetele clasei 3R cât timp eram eu plecată.

Îmi doresc să fi putut lua cumva înapoi cuvintele pe care le-am scris.

Oscar mi-a răspuns aproape instantaneu, spunând că înțelegea punctul meu de vedere în privința tartelor, dar că nu avea idee la ce mă referisem când îi spusesem că nu ar mai fi trebuit să ne scriem. A spus că avea de gând să-mi scrie în continuare, pentru că asta fac prietenii adevărați.

Dar eu nu aveam de gând să mă răzgândesc. Am primit multe alte mesaje de la el după aceea – gânduri, idei și aluzii la lucrurile pe care ni le spuseserăm în trecut. Ferestrele noastre păreau la mii de kilometri distanță de locul în care mă aflam, iar lucrurile pe care ni le spuseserăm unul altuia mi se păreau pierdute în negură, de nedeslușit. Amintirile pe care le aveam despre ele erau distorsionate și ciopârțite din cauza faptului că mă simțeam atât de departe de Oscar și bineînțeles, din cauza scrisorii. Acea scrisoare stupidă. Scrisoarea care nu ar fi trebuit expediată. Scrisoarea pe care nu aș fi vrut să o citească niciodată – mai ales acum, când știam că el nu mă iubește.

De la: Oscar Dunleavy
Pentru: Meg Molony
Subiect: Vreau să o contactez pe Meg.

Meg? De ce nu-mi răspunzi? Haide, trebuia să ne scriem zilnic, ai uitat? În loc de asta, ai devenit tăcută și ai dispărut, iar mie mi-ar prinde bine să stăm de

vorbă. Deci, nu te mai purta așa, deschide laptopul și trimite-mi o poză sau ceva care să-mi aducă aminte cât de bine arăți. Bine?

Am mai primit câteva e-mailuri din acestea de la el, dar nu am răspuns la niciunul. Ultimul pe care l-am primit nu conținea decât trei cuvinte: *Meg, unde ești?*

Două săptămâni mai târziu, primeam groaznica veste.

A DOUĂSPREZECEA FELIE

Când am ajuns la şcoală, în prima zi a lunii februarie, pe uşa dulapului meu scria cu litere mari „PERVERS". Era marker negru permanent.

– Ce naiba? i-am întrebat pe Andy şi pe Greg – care, din întâmplare, erau prin preajmă.

Andy mi-a spus:

– Noi nu ştim nimic, omule, dar lumea nu scrie chestii din astea pe dulapul cuiva fără să aibă vreun motiv.

Iar Greg a adăugat:

– Ştii, Oscar, dacă ai fi plăcut-o, tot ce trebuia să faci era să-i spui. Nu-ţi aminteşti cum ţi se oferise, practic, la început? La asta mă refer.

Apoi au ridicat din umeri și s-au îndepărtat, sub privirea mea consternată, înghiontindu-se nepăsători unul pe celălalt pe coridor.

În scurt timp, nimeni nu mai vorbea cu mine. Toți treceau pe cealaltă parte a coridoarelor când mă vedeau venind. În plus, șușoteau și chicoteau mult atunci când eram în preajmă. Când i-am cerut puțin rigla lui Terry Kelly, ea a aruncat-o în cu totul altă direcție, apoi altcineva a prins-o și a luat-o la fugă.

Am aruncat o privire în sala de sport, într-o joi, după orele de matematică, ca să văd dacă ora începuse, iar Brian Dillon a trecut pe lângă mine și m-a întrebat: „Iar tragi cu ochiul, precum perverșii, Oscar?", iar eu i-am spus că nu aveam idee la ce se referea, iar el a ripostat: „Da, sigur, ce să-ți spun?" și a dispărut înainte să apuc să-l întreb ce voia să spună.

E uimitor cât de repede te poți transforma dintr-un băiat obișnuit, cu nimic ieșit din comun, într-un „ciudat" cu un hobby atipic – de a prepara tarte cu mere – și cum nimeni nu mai vrea să îți vorbească.

Am început să-mi revizuiesc întreaga viață – înainte de a afla adevărul despre mine însumi. Iar după aceea... când am înțeles totul, nimic nu a mai părut să aibă sens pentru mine.

Nu m-am priceput niciodată foarte bine să sar pe fereastră și să mă agăț de crengile copacului, dar în noaptea

în care am luat drastica decizie, m-am aruncat în copac și am coborât precum o creatură agilă a junglei. E amuzant cât de mult pot contribui suferința și nesăbuința la perfecționarea unor abilități.

Am alergat cât am putut de repede spre bicicleta mea, care strălucea la poartă – acolo unde o lăsam întotdeauna. Alegerea mea era o decizie sumbră și avea să fie ireversibilă, dar eram din ce în ce mai sigur că asta trebuia să fac. Pontonul e foarte înalt în capăt și se termină chiar lângă scara lungă și ruginită care intră în apă.

„Meg, mi-am spus în gând, Meg, îți amintești cum tu și cu mine ne legănam adesea picioarele la capătul pontonului în serile de iarnă, atunci când lumina pălea, și cum ne întrebam ce s-ar întâmpla dacă amândoi am cădea în apă?"

Și mi-o amintesc pe ea spunând: „Nu am rezista prea mult în apa asta, nu pe vreme de iarnă".

Mă gândeam numai la asta, iar bubuitul din capul meu era, practic, insuportabil – exceptând faptul că hotărâsem să-i pun capăt.

Mi-a luat doar patru minute și douăzeci de secunde să ajung de la casa mea la bolardul debarcaderului, din moment ce am pedalat ca un nebun, asigurându-mă să țin mâinile departe de frâne. În plus, nu era deloc trafic la miezul nopții.

Voiam să mă golesc de lucrurile care-mi ajunseseră până peste cap. Nu mai voiam să fiu aici. Un nod masiv în gât nu mă lăsa să respir și știam că senzația aceea nu avea să treacă. Situația era complicată și fără ieșire, iar eu tot repetam în sinea mea că îmi pare rău, dar nu puteam găsi altă soluție.

Picioarele mele pedalau vertiginos, iar zgomotul lanțului era de-a dreptul liniștitor, precum o melodie în surdină sau o șoaptă reconfortantă.

„Pleacă de aici", îmi tot repeta, iar eu o ascultam – de parcă aș fi fost în transă – pentru că era extrem de convingătoare, întărindu-mi decizia.

Am accelerat pe Hallow Bridge – cu luminile lui care niciodată nu funcționează corespunzător, întotdeauna pâlpâind intermitent la anumite intervale de timp. Mi-am continuat drumul până ce am reușit să ajung în capătul străduței care ducea la debarcader.

– Adio, Hallow Bridge, am spus eu prosteşte, apoi am repetat mai tare: Adio, tată, și rămas-bun tăcerii tale agonizante și suferinței tale pe care nu le mai pot suporta, pur și simplu. Adio, Meg, chiar dacă probabil nu-ți mai pasă de mine, având în vedere că ai mers mai departe și că prietenia noastră nu mai înseamnă nimic pentru tine. Adio, Stevie, îmi pare tare rău că te părăsesc, dar când vei afla despre mine – așa cum se va întâmpla, cu siguranță, într-o bună zi – te vei bucura că am dispărut și eu. Adio, Paloma, îți mulțumesc că ai fost singura care a avut destul curaj să-mi spună adevărul în față. Îți mulțumesc pentru asta. Aș zice că nu voi uita asta niciodată, dar probabil că voi uita totul în foarte scurt timp – așadar, asta este.

Abia așteptam ca bubuitul din capul meu să se oprească. Ardeam de nerăbdare, voiam să se termine mai repede.

Abia așteptam să cad în neantul acela întunecat care părea să mă tragă în adâncul lui.

Meg. Meg Molony – am lăsat ca numele ei să se întoarcă pe buzele mele de câteva ori, pentru ultima

dată „Meg, îmi pare rău că totul a luat o astfel de întorsătură". Era o idee prostească să rostesc aceste cuvinte de rămas bun pe care nimeni nu le putea auzi, dar nu mai aveam timp pentru un bilet.

Am auzit un bâzâit ciudat apropiindu-se din ce în ce mai mult şi un şuierat în aer. Poate că îmi pierdusem speranţa, dar mândria mea rămăsese intactă. Şi îmi amintesc că mă gândeam, mare lucru – că trebuia să preţuiesc această mândrie. Era o consolare firavă în această situaţie.

Cred că mi-am luat adio şi de la propria mea persoană, de parcă în interiorul meu ar fi fost doi oameni – ceea ce demonstra cât de nebun devenisem.

Am părăsit caldarâmul şi am început să cobor vertiginos cu bicicleta. Poteca e abruptă şi am prins o viteză incredibilă. Probabil din cauza asta auzeam şuieratul acela melodios care se ridica deasupra celorlalte zgomote, sfâşiind aerul. Am coborât cu bicicleta pe poteca desfundată, într-un zdrăngănit infernal, şi m-am trezit pe ponton – care oferă întotdeauna o privelişte senzaţională după poteca lungă şi anostă cu parapet din piatră. De data asta, însă, nu mai găseam nicio plăcere în strălucirea stelelor, sclipirea apei sau clipocitul valurilor care se loveau de pietre – din cauza disperării mele şi, bineînţeles, pentru că acestea aveau să fie ultimele mele clipe de viaţă. În astfel de situaţii, nu ai timp să stai şi să admiri împrejurimile.

Am continuat să pedalez pe ponton, tot înainte, cu aceeaşi viteză, şi a fost mai uşor decât aş fi crezut. Eu şi bicicleta mea am ajuns la capătul pontonului şi am căzut împreună în mare – care e rece şi uriaşă şi căreia nu-i pasă dacă băieţii plini de viaţă se aruncă sau nu în ea.

O senzație de lentoare m-a cuprins în acele momente și anumite părți din bicicleta mea mi-au zgâriat trupul. Alge lipicioase și dezgustătoare se încolăceau în jurul gleznelor mele, îngreunându-mi mișcările și făcându-mă să-mi pierd pantofii. Brațele și picioarele îmi erau trase în direcții diferite, de parcă aș fi fost suspus unei forțe subacvatice care mă obliga să dansez după niște acorduri funebre.

Mă simțeam ușor. Apoi greu. Mă mișcam lent. Căzusem repede – totul se întâmplase într-o clipită, dar nu aveam în minte decât ideea relaxantă că, în curând, toate aveau să se termine.

Eram singur. În jur, toate stâncile acelea ude erau mute și alunecoase. Nu puteam simți plăcere și nu aveam niciun scop. Decizia mea părea să fi fost formidabilă.

Panica mea dispăruse. Nu mai trebuia să iau alte decizii. Nu credeam că avea să mi se mai ivească vreodată ocazia de a lua decizii.

Nu sunt prea sigur ce sperasem să se întâmple în momentele următoare. Probabil să văd o lumină sau să aud o melodie. O muzică deosebită, poate – să zicem o harpă sau vreun alt instrument care să se audă de la distanță și care să-mi încălzească trupul amorțit, înghețat, ud și zgâriat.

Cu siguranță, nu mă așteptam la ce avea să se întâmple în momentele următoare.

Am auzit o voce, iar de această dată nu era o festă a minții mele. Am simțit niște mâini – mâini care nu erau ale mele – încercând să mă prindă, încercând cu stângăcie să mă tragă în sus.

„Deci așa este, mi-am spus, tremurând ca varga, dar fără să-mi mai fie frică. Am senzația că cineva mă duce în brațe într-un loc sigur. Nu e chiar atât de rău."

Mâinile mă așezară pe o suprafață dură și denivelată, iar o voce cu inflexiuni ciudate – catifea și nisip, în același timp – mi-a vorbit încet și prietenos.

Era Barney. Barney Brittle. Desigur, l-am întrebat ce Dumnezeu făcea acolo, iar el mi-a răspuns: mă salva de la înec. El mi-a adus aminte că, nu demult, eu îl salvasem pe el și mi-a explicat că „Bine faci, bine primești" – acum era rândul lui să mă salveze, așa că stătea acum în fața mea, ud leoarcă, după ce sărise după mine în apă. Poate că era el ud leoarcă și părea trist și disperat, dar era și foarte încăpățânat. Era ceva impresionant în privirea lui. Mă simțeam foarte slăbit și dârdâiam îngrozitor. Crezusem că știu foarte bine ce fac, dar mă înșelasem.

Barney mi-a reamintit că el însuși stătuse, îngrozit, în același loc de pe țărm – odată, nu demult. Mi-a spus că știa exact cum mă simțeam și că nu mă invidia deloc. Dar, pentru moment – a spus el – nu trebuia să mă gândesc la altceva, pentru că el era responsabil. El era cel care trebuia să decidă ce era de făcut în continuare, lucru care,

dintr-odată, mi s-a părut cea mai bună soluție. În acel moment, l-aș fi urmat oriunde.

După această întâmplare, să-l urmez a fost mult mai dificil decât mi-aș fi imaginat. Avea un mers ciudat. La început, sugerase că ar fi fost mai bine să mă care pe umeri – deși eu m-am împotrivit, spunându-i că nu era nevoie. A început să meargă incredibil de repede, printr-un labirint de străduțe dosnice care împânzesc orașul meu natal, și a ajuns la un zid, undeva în vârful Primrose Hill.

.Probabil că am trecut pe lângă zidul acela de mii de ori, dar nu am observat niciodată poarta mică și șubredă montată în piatră, năpădită de plante agățătoare și rugi de mure. El a deschis poarta și s-a uitat în jur, de parcă s-ar fi temut să nu ne fi urmărit cineva. Am început să urcăm o potecă sinuoasă și îngustă, mărginită de ziduri din ce în ce mai înalte, iar Barney a continuat să vorbească singur – într-un fel ce era destul de ciudat, cu siguranță.

– Unde ne aflăm? l-am întrebat eu.

Mi-a spus că ne apropiam de casa lui, apoi, după ce l-am întrebat de vreo două ori dacă eram de fapt mort, el m-a asigurat că nu.

Mi-a spus că era o alegere proastă să mă sinucid așa – dacă asta era într-adevăr ceea ce încercasem să fac. I-am

răspuns că nu mă gândisem prea mult la ce urma să fac și că plănuisem totul într-o clipă, cedând unei presiuni extreme. Fusese un impuls de moment.

– Sunt bucuros să te anunț că ai luat o decizie ineficientă. E foarte puțin probabil să reușești vreodată să te sinucizi folosind strategia aleasă de tine.

Abia mai suflam, încercând să țin pasul cu el.

– Un loc în care să se adăpostească, murmura Barney cu vocea lui răgușită, dar fără să micșoreze pasul. Un loc în care să-i fie cald și în care nimeni să nu-l poată găsi. Nu strica totul acum, Barney. Băiatul ăsta e în cădere liberă. Tu trebuie să-l prinzi.

Casa lui Barney se ridica în fața noastră, veche și sumbră, ca o față tristă – probabil pentru că fusese construită cu multă atenție și apoi neglijată atât de mult timp, încât părea o casă abandonată de secole întregi.

A TREISPREZECEA FELIE

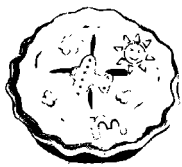

După școală am fost la lac. Era prima joi din februarie; ora șase fără două minute. Mama ținea în mână un bol uriaș cu salată. A răspuns la telefon și, pe măsură ce asculta, degetele i s-au muiat și mâna i-a alunecat, fără să-și dea seama. Tone de oțet balsamic au început să se reverse peste marginea bolului, făcând o baltă mare și neagră pe podea.

Iar eu am strigat:

– Mamă, ai grijă cu dressingul. Îl verși peste tot.

Dar ea nu asculta – evident – pentru că, în loc să-și revină și să fie atentă, a scăpat și bolul pe podea. Salata a ajuns la picioarele mele, iar roșiile s-au rostogolit în toate direcțiile. Bolul a început să huruie, rostogolindu-se pe podeaua bucătăriei de parcă ar fi fost însuflețit.

Mama a tras scurt aer în piept, așa cum fac uneori oamenii când aud că s-a întâmplat ceva rău – înainte de a afla cu exactitate ce anume s-a întâmplat.

Fusese domnul Dunleavy. El și mama au vorbit multă vreme la telefon. Sau, mai exact, el a vorbit, iar mama a ascultat tăcută în timp ce fața ei a devenit tot mai palidă – aproape albastră – așa cum nu o mai văzusem niciodată. După ce și-a luat rămas-bun, m-a rugat să mă apropii și să mă așez la masă, dar eu i-am spus că voiam să fac un duș mai întâi. Mama m-a înfășurat însă într-un prosop mare și mi-a spus că dușul putea să mai aștepte.

Mi-a povestit apoi că bicicleta lui Oscar fusese scoasă din apă și că fuseseră descoperiți după aceea și pantofii lui.

– Ok, i-am spus, să nu intrăm în panică. Poate că și-a lăsat bicicleta prea aproape de margine. E foarte neglijent când vine vorba de bicicleta aceea. Și nici nu mai țin minte de câte ori a plecat de acasă fără să spună cuiva. Dar se întoarce întotdeauna. Poate că și-a pierdut pantofii în apă când s-a dus să înoate.

– Cum, dragă? În februarie? Nu, nu s-a dus să înoate. Meggy, îmi pare foarte rău să-ți spun asta, dar, vezi tu, acolo toată lumea îl caută în mare și, scumpa mea, au trecut deja câteva zile. Mă tem că lumea a început să se gândească la ce e mai rău.

– Ce e mai rău? am repetat eu, ridicând privirea la ea. Ce înseamnă asta?

Era o întrebare stupidă, pentru că, desigur, știam la ce se referea mama.

Părul meu era ud. Voiam să ies din casă cu mâinile la urechi, ca să nu mai aud nimic. Voiam să mă întorc la momentul în care fusesem și eu în apă – cu puțin timp în urmă – fericită și lipsită de griji, când nu știam că bicicleta lui Oscar fusese pescuită din mare, că Oscar era căutat sau că trecuseră deja câteva zile – zile de care Oscar nu se mai bucurase. Dintr-odată, mă simțeam o cu totul altă persoană.

Am urcat imediat în camera mea și am deschis rapid laptotpul.

Erau o mulțime de e-mailuri necitite. De la Andy Fewer. Rob Delaney. Stevie. Și unul de la Paloma. Paloma Killealy. Ea îmi explica despre cât de îngrozitoare era această situație și întreba dacă nu știam ce se întâmplase cu Oscar, pentru că, dacă știam ceva, trebuia să-i spun imediat – chiar dacă, se justifica ea, asta era puțin probabil, având în vedere cât de departe eram acum și că eu și Oscar nu mai eram atât de apropiați ca în trecut.

E-mailul lui Stevie suna cam așa:

Meggy, ai auzit ce s-a întâmplat? Te rog, vino acasă! Trebuie să-ți vorbesc. Dacă vom putea sta de vorbă, sunt sigur că vom reuși să-l găsim. Nu lăsa pe nimeni să încerce să te convingă că Oscar e mort. Pentru că nu e mort, Meggy! Nu poate fi. Vino acasă! Trebuie neapărat să te văd. Cu drag, Stevie.

Am verificat ultimul e-mail de la Oscar. Fusese trimis cu două săptămâni în urmă. Cum de trecuse atât timp de când nu-l citisem? M-am uitat pe Facebook. Nu mai postase nimic de o lună. Iar acum, vestea asta. Mi se părea că un obiect greu și bont mă izbea fără oprire peste față. Oscar Dunleavy dispăruse. Nimeni nu putea să-l găsească. Nimeni nu știa unde putea fi. Dispăruse.

„Oscar, mama spune că ai fugit undeva." – am început eu, disperată, să-i scriu un mesaj. „Spune-mi că nu e adevărat, bine? Răspunde-mi imediat. Oscar, serios, te rog să mă contactezi."

Cuvintele începură să tremure în fața ochilor mei. Mai multe mesaje apărură în inbox-ul meu. Domnul O'Leary. Din nou Stevie. Disperat, tatăl lui Oscar îmi trimisese o listă înfricoșătoare de întrebări:

„Când ți-a scris ultima dată?"

„Ai observat vreo schimbare la el?"

„Despre ce a vorbit Oscar în ultima vreme?"

„A spus cumva că vrea să plece undeva sau poate ți-a zis că plănuiește ceva?"

„S-a comportat ciudat?"

„Există vreun loc în care s-ar putea duce și de care noi să nu știm nimic?"

„Este posibil ca el să se afle într-un loc pe care tu îl știi?"

Întrebările umpleau o pagină întreagă și, pe măsură ce le citeam, îmi dădeam seama că îmi era imposibil să răspund la vreuna, fiecare fiind, de fapt, un strigăt de panică. Gândurile mă ardeau ca un fier înroșit atunci când am alergat înapoi în bucătărie, unde părinții mei

vorbeau la telefoanele lor cu voce scăzută, pe un ton grav, murmurând cuvinte pe care nu le distingeam.

– Eu nu am vrut să vin în Noua Zeelandă! am urlat dintr-odată. V-am spus de mii de ori asta, dar voi nu m-ați ascultat. Nu am vrut să renunț la viața pe care o aveam înainte. Nu am vrut să-l părăsesc pe Oscar și acum, acum iată ce nenorocire s-a întâmplat!

Ar fi trebuit ca părinții mei să-mi ceară să mă opresc, dar nu au scos niciun cuvânt – nici măcar când am luat o cană mare de pe masă și am trântit-o de podea.

Dacă un prieten pleacă de acasă și e dat dispărut e foarte important să te întorci pentru a recunoaște ce a însemnat pentru tine. Trebuie să te întorci în locurile în care a fost văzut ultima dată, ca să afli ce s-a întâmplat.

Era ciudat când mă gândeam câtă muncă de lămurire duseseră mama și tata ca să mă aducă aici, pentru ca acum să fim nevoiți să ne întoarcem acasă din cauza lui Oscar. Pentru câteva clipe m-am întrebat dacă nu trebuia să duc o adevărată luptă pentru a-i convinge să ne întoarcem, dar nu a fost nevoie să spun nimic. Părinții mei căzuseră de acord să ne întoarcem acasă pentru a le transmite condoleanțe domnului Dunleavy și lui Stevie – lucru pe care ei îl considerau mult mai important decât încheierea detașării tatălui meu în Noua Zeelandă.

– Uneori se întâmplă lucruri neprevăzute și trebuie să-ți reevaluezi prioritățile, îmi spusese el.

Eram bucuroasă că părinții mei înțelegeau că trebuia să ne întoarcem. Rezervaseră deja biletele de avion. Două zile mai târziu, aveam bagajele făcute și puseserăm la punct toate detaliile.

O parte importantă a proiectului de cercetare de care se ocupase tatăl meu fusese încredințată unui individ pe nume Jerry Nolan. I-am zis tatălui meu că-mi părea rău, dar el m-a liniștit, spunându-mi să nu-mi fac griji pentru asta. Nu era vina mea, a adăugat el, iar eu nu aveam dispoziția necesară pentru a-i explica faptul că, în realitate, era vina mea, într-o anumită măsură. A continuat să spună că proiectele de cercetare vin și pleacă și că nimic legat de acest proiect nu mai conta acum, pentru că amândoi voiau să se concentreze asupra mea și a sentimentelor mele.

Îmi iubeam tatăl, cu toată negura care îmi întuneca gândurile în zilele acelea. Mama mă mângâia încontinuu pe frunte, de parcă aș fi fost un copil mic. Era destul de deranjant, mai ales că nu mă ajuta, dar nu i-am spus mamei nimic despre asta – pentru că atunci când cineva încearcă să te consoleze, e nevoit să facă uneori lucruri inutile și enervante, iar tu nu ar trebui să-l oprești.

Și, pentru o bună bucată de vreme, nimeni nu mi-a cerut să fac ceva. Înțelegeau dacă nu le răspundeam la vreo întrebare. Au încetat și cu instrucțiunile uzuale de genul: „Strânge în urma ta", „du-te să-ți faci temele" sau „piaptănă-ți părul". Singura dată când mi-ar fi prins bine câteva activități de zi cu zi care să-mi țină mintea ocupată, ei m-au lăsat să stau într-un colț și să nu fac nimic.

Câțiva dintre colegii mei Kiwi au venit la mine pentru a-și lua rămas-bun. S-au așezat în jurul meu, având niște expresii ciudate, și câțiva au spus că le părea foarte rău de prietenul meu cel mai bun din Irlanda. Asta nu mă consola deloc, chiar dacă știam că încercau doar să fie amabili. Ei nu-l cunoșteau pe Oscar.

Gândurile mele erau departe, înăbușite și distante, și nu puteam vorbi cu nimeni despre ele. În cea mai mare parte a timpului, preferam să stau singură, încercând să-mi imaginez ce aveam să spun tuturor la întoarcere. Am fost foarte fericită când a venit timpul să luăm un taxi pentru a merge la aeroport.

Oamenii din Noua Zeelandă sunt probabil cei mai veseli de pe planetă. Când ai auzit că e dat dispărut cel mai bun prieten al tău, oamenii veseli din preajma ta te pot aduce în pragul nebuniei. Părinții mei au trasat încă un cerc protector în jurul meu, spunându-mi că erau acolo pentru mine, că mă iubeau și că totul avea să fie în regulă. Dar nimic nu era în regulă și nu avea să mai fie pentru mine.

Am ajuns acasă într-o dimineață cenușie. Stropii de ploaie mă înțepau ca niște ace în obraji, iar vântul se înfășura pe trupul meu ca o pătură umedă stânjenitoare, care, în loc să mă încălzească și să mă aline, nu reușea decât să

mă enerveze. Paloma și mama ei locuiau tot în casa mea, așa că am fost nevoiți să închiriem un apartament...

Mama Palomei lăsase niște flori în holul noii noastre locuințe și un bilet prin care ne transmitea cât de rău le părea că fuseserăm nevoiți să ne întrerupem călătoria, revenind acasă în aceste îngrozitoare circumstanțe, și ne întreba dacă sigur nu voiam casa înapoi. Părinții mei o țineau una și bună cu laudele: ce oameni încântători păreau a fi doamna Killealy și fiica ei.

Noua mea cameră provizorie era atât de goală, încât orice zgomot avea ecou. Gecile mele groase erau depozitate într-o magazie. Nu aveam nici măcar un pulover. Am trecut pe lângă vechea mea casă și am ridicat privirea spre fereastra mea, ca să o văd. M-am oprit în fața casei lui Oscar și a lui Stevie și am aruncat o privire, apoi am ridicat ochii spre cireșul dintre casele noastre și, de asemenea, spre fereastra lui Oscar, unde perdelele erau trase și lumina stinsă. Absența lui îmi dădea fiori – era ca o piatră pe inima mea și a trebuit să-mi întorc privirea și să mă uit în altă parte.

A PAISPREZECEA FELIE

Barney îmi ceruse să încep cu începutul.

– Începutul cui? l-am întrebat eu, iar el a spus:

– Încearcă să te gândeşti, când au început să meargă prost lucrurile? Întoarce-te la momentul în care ai ales acea cale – calea pe care tu, un băiat tânăr şi inteligent, un băiat încântător, te-ai gândit să mergi, considerând că soluţia cea mai bună ar fi să te îneci în mare. Gândeşte-te puţin înainte să începi. Am tot timpul din lume.

Şi a început să se plimbe prin livingul înţesat de obiecte. O sofa moale, mare şi ruptă, trona în mijlocul încăperii. Barney se aşeză pe un scaun mare de lângă sofa şi mă privi pătrunzător. Nu avea nici computer, nici telefon sau iPad – nici măcar un televizor – din câte puteam vedea. Turnuri de cărţi prăfuite ne înconjurau.

Simţeam ceva ce nu mai simţisem de mult. Ceva simplu şi dificil de precizat, dar era sentimentul pe care-l ai atunci când te ascultă cineva. Când cineva te ascultă cu adevărat şi e sincer cu tine. Iar asta te face să-ţi doreşti să fii sincer şi să spui lucrurilor pe nume, te face să-ţi doreşti să povesteşti totul aşa cum s-a petrecut, detaliat, şi să explici totul, pentru ca interlocutorul să înţeleagă.

I-am spus cât de mult îmi lipsea Meg, dar i-am povestit şi despre Paloma, care era nou-venită în cartier – ce grozavă era aceasta şi cât de mult îşi doreau unii să o aibă în preajmă, ce frumos era părul ei şi cât de frumoasă o considerau toţi.

– În regulă, atunci. Să începem cu Paloma, sugerase el – ceea ce, bănuiam eu, era o idee la fel de bună ca oricare alta.

– Cred că am învăţat-o o mulţime de lucruri pe care mă pricep să le explic, dar şi ea m-a învăţat multe. Un lucru mi s-a întipărit în minte în mod special: ceea ce mi-a spus ea în prima zi când a venit aici, despre un lucru numit „Ierarhia". E un lucru folositor pentru oricine – toţi ar trebui să-l cunoască, iar dacă nu aş fi întâlnit-o pe Paloma, nu aş fi auzit niciodată de el.

– Ierarhia? a întrebat mirat Barney în timp ce pregătea un mic foc – punând încet vreascuri peste mănunchiul de lemne, apoi aşezând un buştean mare deasupra.

– Da, am răspuns eu. Ierarhia. Paloma ştia o mulţime de lucruri despre asta pentru că se mutase de şapte ori de când începuse şcoala. Înveţi nişte chestii când te muţi atât de des. Nu toată lumea ştie despre Ierarhie, dar e întotdeauna la fel – indiferent la ce şcoală înveţi.

Paloma spusese că era un soi de lege universală. Dacă ai fost vreodată în viața ta la școală, trebuie să ai măcar o vagă idee că există.

Pentru orice clasă de mărime medie, iată cum funcționează:

Vor fi de obicei patru sau cinci „alfa": câinii fruntași, băieți ca Andy și Greg, mi-a spus ea.

Ei se mișcă întotdeauna cu încetinitorul și nu se vor da niciodată la o parte din calea cuiva. Dulapurile lor sunt întotdeauna cele mai apropiate de ușă. Ei nu au de ce să-și aștepte rândul și toată lumea se uită la ei atunci când trec pe coridor. Fiecare alfa are una sau două: „codițe". Nimeni nu înțelege ce este în capul unui astfel de băiat, dar ei sunt loiali și sinceri – așa cum masculii alfa nu par să merite vreodată.

„Invizibilii" sunt un alt grup: în jur de șapte, inteligenți, decenți, tăcuți, copii buni pe care nimeni nu pare să-i observe și ale căror nume – a prezis Paloma – vor fi uitate în mai puțin de un an după terminarea școlii. Și apoi, „activii" – sunt cinci suflete care nu par să observe niciodată răul ce pândește ca o reptilă vigilentă în fiecare clasă. Aceștia participă la maraton, poartă în fiecare zi a săptămânii anumite culori și organizează tot felul de evenimente, care fac școala să pară un loc atrăgător, simplu și plăcut, plin de armonie.

Mai sunt și trei sau patru idioți care fac mereu probleme – preocupările lor se schimbă zilnic: ei își vor pierde popularitatea într-o clipă dacă vor lansa cocoloașe de hârtie înmuiate cu salivă către o anumită persoană și-l vor atinge din greșeală pe Andy Fewer.

Şi mai există un mic grup format din cei care nu se încadrează în nicio categorie – ciudaţii: echipa de punkişti cu ochii înnegriţi de dermatograf, păr roz, tricou şi bocanci negri, care au agende şi ascultă muzică, neştiind niciodată unde s-ar putea încadra şi nefiind prea siguri că ar vrea să fie încadraţi undeva.

Cam astea sunt categoriile. Ar mai fi una, totuşi. O singură persoană. Cea de pe ultima treaptă – ratatul, codaşul clasei. Nimeni nu vrea să fie membru al acestui mic şi anost club masculin format dintr-o singură persoană, dar, cu toate astea, există mereu un candidat.

– Pare complicat, îi spusesem eu.

– Şi chiar este, răspunsese ea. Este vital să ştii ce înseamnă Ierarhia, a adăugat ea.

– Chiar aşa? o întrebasem.

Clasa noastră nu e aşa, îi spusesem eu. Toţi se înţelegeau între ei. Nu aveam ciudaţi şi, cu siguranţă, niciunul nu era cel de pe „ultima treaptă".

– Oh, nu cred. Clasa ta e la fel sau, dacă nu e încă aşa cum am spus, va fi.

– Eşti sigură?

– Da, sunt sigură, răspunsese ea.

În timp ce vorbeam cu ea, îmi făceam deja griji că era posibil să-mi fi scăpat ceva. O ţineam una şi bună că Ierarhia exista în alte şcoli – precum cele la care învăţase ea –, dar la şcoala noastră nu vedeam nici urmă de aşa ceva. Şi îmi amintesc că, în timp ce vorbeam, a scos o gumă de mestecat din folie şi a îndreptat-o spre mine de parcă ar fi fost o baghetă de magician, pentru a accentua probabil următoarea parte a lecţiei.

– Oscar, te înșeli. Ierarhia există în toate școlile. Trebuie să accepți provocarea și să reevaluezi lucrurile pe care tu le crezi adevărate. Există impresii de suprafață, dar tu trebuie să descoperi realitatea care se ascunde sub această suprafață. Un băiat ca tine poate fi destul de inocent ca să creadă că studiul Matematicii, Englezei, Științelor Naturii, Geografiei și Istoriei este cel mai important lucru de care ai nevoie ca să fii printre primii la școală. Probabil că așa ți s-a spus. Dar ascultă-mă pe mine, Oscar! Îți fac o favoare enormă spunându-ți ceea ce știu: este mult, mult mai important să studiezi Ierarhia. Asta e ceea ce trebuie să înțelegi, de fapt. În asta constă puterea: pe cine îți poți permite să enervezi și pe cine nu poți. Unde te afli și ce mișcare trebuie să faci. Cât de stabilă e poziția ta. Pentru moment, poziția mea e în aer, pentru că e doar începutul – pentru că eu sunt nouă în școală. Ai putea crede că o conversație obișnuită cu o persoană care pare inofensivă e lipsită de consecințe, dar trebuie să fii foarte precaut. Deciziile pe care le iei contează. Foarte mult. Și dacă te afunzi prea mult într-o chestiune, e dificil să mai dai înapoi. Nimeni nu te va putea ajuta dacă vei rămâne blocat la categoria greșită. Privește-mă, Oscar, mi-a spus ea, punându-mi mâinile pe umeri.

Degetele ei subțiri aproape că mă înțepau – îmi vorbea de parcă era cel mai important lucru pe care aveam să-l învăț vreodată.

– Aceste lucruri nu se rezolvă de la sine. Asta nu va trece. Să ții cont de asta și să fii atent. Foarte atent. Vorbim despre tot restul vieții tale. Asta nu e ceva simplu.

– Deci, tu îi studiezi pentru moment pe cei din clasă? Ai repartizat deja pe cineva în vreuna din categoriile tale?

– Eu? Oh, nu, Dumnezeule! Ce spui tu acolo, Oscar? a ripostat Paloma, folosind un ton revoltat şi ridicându-şi sprâncenele perfecte într-un arc înalt, indignat. Aici e vorba despre ordinea mondială. Nu am inventat-o eu! Haide, nu mi-aş permite să etichetez pe cineva în asemenea măsură. Nu vreau să spun decât că asta fac oamenii de obicei. Eu? Nu ai avut timp să mă cunoşti? Nu vezi că încerc să mă împrietenesc cu toată lumea?

Barney a spus că, în opinia lui, un lucru precum Ierarhia putea exista doar dacă oamenii credeau în el.

– Ştiu, am răspuns eu. Vreau să spun că şi eu m-am gândit la fel. La început, am crezut că Paloma a înţeles greşit. Am crezut că ea aplica un set oarecare de reguli noului mediu în care învăţa – în acelaşi fel în care o făcuse atunci când înţelesese că băieţii trebuiau să „ducă" fetele la „The Energiser" – lucruri de acest gen. I-am tot repetat că Ierarhia nu exista aici, dar ea insista, susţinând că eu nu aveam dreptate. Era peste tot în jur, spunea ea – era, de fapt, condiţia de funcţionare a fiinţei umane. Vezi tu, Barney, s-a dovedit că a avut dreptate. S-a dovedit că exista un post vacant pentru „codaşul clasei", pentru ratat, şi, la scurt timp după ce ea m-a pus în temă, eu am fost cel care a ocupat acest post. Probabil că am fost cel

mai naiv om de pe planetă – gândindu-mă că ne înțelegeam atât de bine între noi – plăcându-i pe colegii mei de clasă și presupunând că și ei mă plăceau pe mine. Relația mea cu ei se deteriorase, însă fusese sabotată și otrăvită cumva – și e ciudat, dar imediat ce Paloma mi-a pomenit despre Ierarhie, am început să-mi dau seama că exista cu adevărat. Vezi tu, Barney – printr-o coincidență, dintr-odată, totul a început să meargă rău.

– Mie nu mi se pare a fi o coincidență, a răspuns Barney.

Toți erau probabil îngrijorați, a observat Barney, dar eu mi-am luat capul în mâini și i-am spus:

– Te rog, te implor, nu mă trimite înapoi!

Atunci mi-a spus că puteam să stau la el cât voiam.

– Nu vreau să te presez, dragul meu băiat, mi-a zis el.

Astfel am rămas la el acasă – cea mai dezordonată și mai aglomerată locuință pe care am văzut-o vreodată.

După două seri m-am obișnuit să-l aud plecând în toiul nopții, când credea că dorm. În fiecare dimineață avea noi informații – nu că aș fi fost prea nerăbdător să le aud. Erau afișe cu chipul meu și articole din ziare care comentau dispariția mea. M-am arătat totuși interesat de „Ziua de Rugăciune pentru Oscar Dunleavy" pe care o organizaseră. Barney mi-a spus că toți cei din clasa mea se așezaseră în primele rânduri din biserică și că toți erau triști din cauza dispariției mele.

– Da, sigur, am spus eu, încercând să par indiferent. Şi, nu ai mai auzit nimic altceva?

– Ba da. Am auzit că toţi te simpatizau foarte mult.

– Da, cum să nu, am spus eu. Poate doar unii. Poate se refereau la trecut, înainte să se schimbe totul. Oricum, e foarte uşor pentru unii să te placă atunci când eşti mort. Păcat că niciunul dintre ei nu a putut vedea cât de mult m-au simpatizat atunci când asta conta pentru mine, atunci când eram viu.

– Dar eşti încă viu, Oscar. Nu eşti mort. Ai uitat?

– Uite ce e, nu vreau să vorbesc acum despre asta – dacă sunt viu sau mort – şi nu vreau să vorbesc nici despre vechea mea viaţă. Nu vreau să vorbesc despre aceste lucruri.

– De ce nu?

– Pentru că mi-e ruşine, am răspuns eu.

A CINCISPREZECEA FELIE

În săptămânile care au urmat, am încercat să vorbesc cu Paloma Killealy, dar nu trebuia să fii un geniu ca să-ţi dai seama că încerca să mă evite. Eram amândouă în acelaşi an, la aceeaşi şcoală. Mergeam pe aceleaşi coridoare, intram pe aceleaşi uşi, mâncam în aceeaşi sală de mese. Părea imposibil să nu mă întâlnesc cu ea faţă în faţă. Dar asta nu s-a întâmplat – nici măcar o dată de la Liturghia în memoria lui Oscar. Am presupus, deci, că mă evita în mod deliberat şi nu aveam niciun motiv să o condamn pentru asta. Şi eu aş fi evitat-o, dacă aş fi fost în locul ei.

Acum, singura mea legătură cu Oscar era Stevie. El mă făcea să zâmbesc – mai ales pentru că rămăsese singura persoană care credea că Oscar era încă în viaţă.

Pe măsură ce zilele treceau, am simţit nevoia să stau aproape de acea enormă cantitate de speranţă pe care Stevie o păstra în trupul lui firav. Din când în când treceam pe la ei, iar tatăl lui Oscar îmi deschidea uşa şi mă invita în casă. Uneori treceam pe acolo foarte târziu, când ştiam că Stevie ar fi trebuit să fie în camera lui – cu lumânarea pâlpâindu-i întotdeauna la fereastră. Atunci, îi băteam uşurel în geam şi stăteam de vorbă ore în şir.

Trecuse aproape o lună de la întoarcerea mea acasă, când mama m-a prins strecurându-mă în casă noaptea târziu, deşi a doua zi trebuia să mă trezesc devreme pentru şcoală. Firește, a vrut să afle ce făceam şi de unde veneam la ora aceea. Ce credeam eu că fac? Şi, înainte să pot răspunde, a spus că era prea târziu să discutăm despre aşa ceva, dar a promis că, a doua zi, ea, tata şi cu mine urma să avem o discuţie serioasă.

I-am trimis un mesaj lui Stevie pentru a-l informa că aveam probleme din cauză că ieşisem pe furiş din casă, iar el mi-a spus să dau vina pe el – dacă asta servea la ceva.

Mama a zis că nevoia mea obsesivă de a vorbi cu Stevie nu era bună pentru niciunul din noi. M-a sfătuit să vorbesc cu psihologul şcolii şi a zis că, dacă nu stabileam o şedinţă cu acesta, avea de gând să-l sune pe domnul O'Leary, aşa că i-am promis:

– Bine, în regulă, am să o fac.

CEI CARE DORESC SĂ PRIMEASCĂ
SUPORT EMOŢIONAL/ PSIHOLOGIC ÎN URMA
MORŢII TRAGICE A LUI OSCAR DUNLEAVY,
POT FIXA O ŞEDINŢĂ DE TERAPIE ÎN SALA

LILIACHIE CU MISS KATY COLLOPY,
LICENȚIATĂ ÎN PSIHOLOGIE, ICA.

DURATA ȘEDINȚEI - 1 ORĂ
MARȚI 10-2 P.M. PRIMA ȘEDINȚĂ
CEI CARE VIN PRIMII VOR AVEA PRIORITATE

Așa scria pe panoul de informații de lângă Sala Liliachie.

Domnul O'Leary și doamna Stockett m-au asigurat de eficiența lui Kate Collopy. Ea fusese angajată, după dispariția lui Oscar, pentru a ajuta elevii să-și „analizeze sentimentele" în legătură cu acea situație și îi ajutase deja pe mulți colegi de clasă - afectați de pierderea suferită - să treacă peste asta.

Acel zgomot obsesiv al apei era din nou în capul meu - de această dată acompaniat de un soi de bubuit repetitiv - și chiar dacă inițial nu voiam să vorbesc cu un psiholog - sau cu oricine altcineva - despre asta, nu voiam ca mama să vină la școală și să vorbească despre mine sau despre situația mea emoțională cu profesorii mei.

La ora de chimie, domnul Grimes se purta de parcă viața avea să se întoarcă la normal și elevii trebuiau se fie gata să exploreze proprietățile de reactiv ale aluminiului încălzit, folosind cutii goale de suc. Toți păreau exagerat de entuziasmați. Raymond Daly s-a aplecat deasupra materialelor experimentale pregătite pe masă și mi-a șoptit că Paloma Killealy fusese prima care solicitase o ședință cu Kate Collopy. Ardeam de nerăbdare să solicit și eu una după ce am aflat asta, așa că m-am ridicat de pe

scaun şi am ieşit din clasă fără să mai cer permisiunea profesorului. Nimeni nu a strigat după mine şi nici nu m-a întrebat unde voiam să mă duc. Am străbătut coridorul cu pardoseală lucioasă care ducea – după ce treceai de uşile duble de bar – la terenul de baschet. Am traversat în fugă terenul şi m-am îndreptat către Sala Liliachie pentru a vedea cu ochii mei foaia de înscriere. Raymond Daly spusese adevărul. Numele Palomei era scris, cu grijă, pe primul rând:

Paloma Killealy

Până şi semnătura ei era frumoasă – cu litere lungi, fluide şi romantice.

Apoi, am văzut-o ieşind din sală. Ţinea un şerveţel la gură şi capul plecat. Am încercat să afişez o expresie indiferentă, având în vedere că o văzusem doar de la distanţă până atunci. A rămas în faţa mea pentru câteva secunde, privind parcă prin mine, apoi s-a îndepărtat, cu mersul ei misterios, având o umbră de tristeţe pe chipul acela enervant de frumos.

M-am aşezat pe un scaun, în aşteptare, urmărind-o cu privirea până ce a dispărut. Nu aveam de gând să strig după ea ceva de genul: *Hei, Paloma, Paloma, vino aici, vreau să-ţi vorbesc.* Pentru că oricum mă simţeam oribil.

Chiar atunci, uşa Sălii Liliachii s-a deschis şi Katy Collopy m-a strigat:

– Meg? Hei, Meg! Intră!

Fotolii beanbag[1] erau împrăștiate peste tot, iar rafturile din nuiele erau pline de cărți pe coperțile cărora se vedeau imagini cu puști prost îmbrăcați. Cărțile aveau titluri precum: *Cum pot fi eu însumi?* sau *Stând de vorbă cu adolescentul tău.*

Încăperea era destul de întunecoasă, iar pe un raft se aflau o mulțime de lumânări electrice, flăcările lor false pâlpâind intermitent și aruncând umbre stranii pe pereți.

Katy Collopy afișă un zâmbet reținut și trase încet un fotoliu beanbag roșu, enorm, pe care îl împinse spre mine cu piciorul. În fotoliu rămăsese întipărită forma corpului Palomei Killealy.

– Ok, mai întâi trebuie să te realxezi, Meg, și să te simți confortabil.

M-am așezat, trântindu-mă zgomotos pe fotoliu pentru a distruge silueta acelei fete.

– Spune-mi, te rog, m-a întrebat Katy după o pauză stânjenitor de lungă. L-ai cunoscut pe Oscar Dunleavy?

– Dacă l-am cunoscut? Cum adică, dacă l-am cunoscut?

– Ai vorbit vreodată cu el? Asta vreau să spun. Se număra printre cunoștințele tale?

– Eu sunt cea mai bună prietenă a lui Oscar Dunleavy.

– Aha, a spus ea, uitându-se în carnetul ei galben și răsfoind câteva pagini. Adică, ai fost?

---

[1] Sac de fasole (n.tr.)

– Da. Sunt, de fapt, și motivul pentru care mă aflu aici este să văd dacă mă puteți ajuta să-mi dau seama ce ar trebui să fac dacă vreau să-l găsesc.

– Uite ce e, Meg, a spus Katy și vocea ei a devenit profundă și surprinzător de aspră. Nu sunt prea sigură că acest mod de abordare este eficient și cred că irosim timp prețios. Cred că ar fi mai bine dacă am discuta despre ce se petrece în mintea ta. La ce te gândești, Meg? Ce simți? Ultimul lucru care ți-ar trebui acum ar fi să pleci în căutarea lui Oscar, pentru că, știm prea bine, ar fi în zadar, nu-i așa? Deci, Meg, haide, cred că te-ar ajuta să-mi spui ceva despre emoțiile tale.

Am privit-o în ochi.

– Ei bine, după cum știți, Oscar nu mai este. A dispărut. Iar eu sunt prietena lui – adică, am fost, adică, sunt. Eu sunt cea care știe totul despre el, dar, nu știu din ce motiv, Paloma e cea pentru care toți își fac griji și pe care o menajează în toate privințele, de parcă eu nu aș fi existat niciodată – de parcă relația dintre mine și Oscar a fost un lucru lipsit de importanță, care nu a însemnat nimic pentru nimeni. E ca și cum Paloma Killealy ar fi aici de o veșnicie, iar eu nu am locuit aici niciodată. Și, culmea, ea s-a mutat în casa mea, în camera mea, iar noaptea doarme în patul meu. Eu am locuit dintotdeauna în camera aceea. Acolo e fereastra mea. Acelea erau conversațiile noastre. Ele nu au aparținut altcuiva în afară de noi doi.

I-am spus lui Katy Collopy că am început să aud mereu clipocitul apei și că în fiecare noapte visam acel bolard de pe chei, bicicleta lui Oscar, de pe care picura apa, și pantofii lui uzi. Și, uneori, visam chiar că bolardul îmi vorbea. Adică, îmi șoptea ceva, foarte încet, și numai dacă mă apropiam destul de mult puteam auzi cuvintele lui.

După ce și-a dres cu un sunet elegant glasul, Katy mi-a spus că acel clipocit al apei pe care îl auzeam și visul cu bolardul din fiecare noapte aveau o semnificație aparte și erau de înțeles. Ea mi-a explicat că voiam atât de mult să descifrez misterul ultimelor clipe din viața lui Oscar, încât începusem să-mi doresc ca acel bolard din piatră, care fusese singurul martor al suferinței sale, să-mi poată vorbi. Și, a adăugat ea, uneori, atunci când îți dorești ceva foarte mult, acest lucru poate să se îndeplinească în mintea ta și poate părea real.

I-am spus lui Katy Collopy că, dacă teoria ei era corectă, atunci o mulțime de alte lucruri aveau să mi se pară adevărate în mintea mea și că, la naiba, preferam să visez chestii mai drăguțe decât bolardul acela mare din piatră, șoptindu-mi tot felul de cuvinte în miez de noapte.

– Erați încă prieteni atunci când a murit? m-a întrebat ea, cu o expresie destul de confuză.

– Mai întâi, am spus eu, nimeni nu are vreo dovadă că ar fi mort, așa că mi-aș dori să nu mai spuneți asta, bine? Și, în al doilea rând, puteți întreba pe oricine din clasa mea. Vă vor spune că eu și Oscar suntem cei mai buni prieteni. Am fost cei mai buni prieteni ani la rând.

– Doamne! Am înțeles. O să te cred pe cuvânt, dar acum continuă, spune mai departe. La ce te gândești?

Katy era atrăgătoare și avea o piele perfectă, iar eu am avut brusc senzația că nu pierduse niciodată pe nimeni. Nicio umbră de suferință nu întunecase vreodată viața ei luminoasă. Am privit în ochii ei limpezi și am văzut că albul acestora era imaculat, aproape bleu, iar genele ei erau curbate și lungi, absolut perfecte. Cred că acele gene m-au făcut să înțeleg că discuția noastră era o cumplită pierdere de timp. Katy nu avea cum să mă ajute.

– Meg, te înțeleg, crede-mă. Mai ales acum, când mi-ai spus că Oscar a fost cel mai bun prieten al tău.

– El este prietenul meu cel mai bun, asta tot încerc să vă spun. Suntem foarte apropiați. Dar, în același timp, Oscar este prietenul tuturor. Puteți întreba pe oricine din clasa mea. Vă vor spune același lucru despre el. Ce minunat este Oscar, cât de mult îl iubesc toți și că nu există nicio persoană care să nu-l placă. Și nu e vorba doar de clasă mea. E cel mai popular băiat din școală.

O pauză stânjenitoare a început să prindă proporții între noi, ca o bulă invizibilă.

A clătinat ușurel din cap și a zâmbit strâmb.

– Cât timp ai fost plecată, Meg? m-a întrebat atunci, iar eu i-am răspuns. Cât de des l-ai contactat pe Oscar în tot acest timp?

I-am povestit cum a fost la început, dar nu i-am spus mai nimic despre ultima perioadă și un nou val de vinovăție ascunsă m-a copleșit, iar eu am întrebat-o ce rost avea interogatoriul acela.

– Pentru că, Meg, nimic din ce-mi spui tu nu corespunde cu tot ceea ce mi s-a spus despre Oscar.

– Cum adică? am întrebat eu.

– Oscar devenise un băiat nefericit și disperat.

– Nu era nefericit. Era bine.

– Oh, Doamne! a exclamat Katy, aplecându-se în față și rezemându-se în coate. Avea probleme. Era tulburat și depresiv.

– Nu, nu era așa! Era fericit, vesel și plin de entuziasm.

– Așa crezi? Ești sigură de asta? Faptele sugerează contrariul.

– Faptele? Care fapte?

– Lipsa mamei. Faptul că tatăl său nu lucra nicăieri. Dizabilitatea fratelui său. Numai aceste lucruri reprezintă o sumă complicată de dificultăți, după părerea mea.

– În regulă. Dacă puneți problema așa, când enumerați aceste necazuri – pare destul ca să... dar el mi-a spus întotdeauna totul. Dacă ar fi avut de gând să se sinucidă, la naiba, dacă ar fi avut de gând să facă asta, știu că ar fi vorbit cu mine, mi-ar fi spus ce voia să facă.

– De unde poți să știi asta, Meg? Încerc să te fac să gândești rațional – nu te agăța de speranțe deșarte când, mai degrabă, ar trebui să încerci să accepți ce s-a întâmplat. Asta nu te ajută deloc.

Eram sătulă de atâta vorbă. Mi-am aruncat privirea spre fereastră, încercând să mă gândesc la altceva.

– Meg, a rostit Katy Collopy, dregându-și din nou glasul pentru un alt anunț important. Cred că e vremea să afli ce s-a întâmplat după plecarea ta. Oamenii l-au tratat pe Oscar foarte urât. Înțeleg că a fost subiectul unei

presiuni incredibile, iar Oscar a ţinut pentru el anumite lucruri. E ceva caracteristic adolescenţilor: să-şi ţină ascunse problemele majore – închise în sufletul lor, până ce acestea devin prea grele, iar ei nu le mai pot face faţă. Nu crezi că putea să se prefacă şi să nu le spună oamenilor ce probleme avea? Poate că nu voia ca aceştia să-şi facă griji. Poate că voia ca toţi să fie fericiţi.

Brusc, m-am simţit ca o ticăloasă. Nu era doar din cauză că-mi declarasem dragostea mea stupidă pentru el în acea scrisoare stupidă. Mai erau şi alte lucruri. Vorbisem cu el în halul acela despre problemele mele banale, în timp ce el se confrunta cu asemenea greutăţi ale vieţii. Mă simţeam ca o idioată.

Îmi doream, mai mult ca niciodată, să intre din nou pe uşă, astfel încât să-i pot spune că-mi părea rău. Cât de egoistă trebuie să-i fi părut! Katy vorbea în continuare:

– Deci, Meg, trebuie să ţii cont şi de lucrurile care s-au întâmplat la şcoală.

– Ce lucruri?

– Lucrurile pe care am încercat să ţi le explic – de ce devenise şcoala atât de insuportabilă pentru el.

– De unde ştiţi că nu era fericit la şcoală?

– Am vorbit cu mai mulţi colegi din clasa lui.

– Cu cine? Cu care dintre ei aţi vorbit?

– Oh, Dumnezeule, Meg, sunt psiholog. Ştii că nu am voie să-ţi spun anumite lucruri, dar, vezi tu, aici e vorba de interacţiunea furtunoasă a adolescenţilor. De tachinări şi ridiculizare. Sloganuri răutăcioase pictate pe uşile dulapurilor – lucruri de acest gen. Unii oameni sunt foarte fragili, chiar dacă nu par a fi. Din câte înţeleg, ce a

început ca o simplă „tachinare", a luat o formă mult mai agresivă. S-a transformat în umilință nocivă. Nu putem identifica persoana care a fost de vină, de la cine a pornit totul. Aceste lucruri evoluează, de obicei, și odată ce s-au instaurat e foarte dificil să le pui capăt.

– Trebuie să-mi spuneți despre ce este vorba, am zis eu în șoaptă. Trebuie să-mi explicați. Eu sunt prietena lui, am insistat.

Inima îmi bătea să-mi sară din piept, în timp ce mă chinuiam inutil să mă ridic din fotoliul acela stupid în formă de pară. Parcă eram un cărăbuș care căzuse pe spate și nu putea să se mai ridice. Am rămas pe loc, neajutorată, într-o poziție stranie – pe jumătate așezată, pe jumătate întinsă. Mă simțeam stupid.

– Nu este logic ca lucrurile care se petrec să precipite astfel de situații – dar, în cazul lui Oscar, tot ce s-a întâmplat pare să aibă legătură cu tartele lui cu mere. Oscar obișnuia să facă tarte cu mere, înțelegi?

– Știu că făcea tarte. Desigur că știu asta. Ce legătură are asta?

– Ei bine, se pare că unii au început să facă haz pe seama lui pentru că le adusese la școală.

– De ce să râdă de el? Tartele acelea cu mere erau delicioase! Și magice. Vindecau oamenii de tot felul de lucruri! Nu pot să înțeleg de ce au râs colegii pentru asta pe seama lui.

Katy ridică în aer un deget arătător minunat, mă privi pătrunzător și spuse:

– Meg, înțelegi, nu doar tartele au fost problema. A mai fost ceva. Începuse să circule un zvon, cum că Oscar începuse să se poarte – să spunem – inadecvat.

– Cum adică?

Și atunci, Katy Collopy mi-a spus că începuse să circule un zvon – că Oscar își folosise telescopul pentru a se uita noaptea în camera Palomei Killealy, în timp ce ea se dezbrăca. El o pândise, iar zvonul s-a răspândit și pentru că toți o îndrăgeau foarte mult pe Paloma, foarte mulți i-au luat apărarea – simțindu-se datori să o protejeze. Și, de asemenea, pentru că nimeni nu a putut să dovedească de fapt că Oscar era un pervers obsedat, s-au folosit de alte lucruri împotriva lui – iar tarta cu mere a fost ținta ideală pentru ei. Asta a fost scuza de care s-a folosit toată lumea pentru a-i face viața un calvar: mâzgălindu-i cu graffiti mesaje umilitoare pe dulap, șușotind pe la spatele lui și construind toată acea campanie pentru a-l opri să reprezinte școala la concursul de talente.

– Deci, a fost Paloma, am spus eu. Eram sigură. Știam eu că ea a avut un rol în toate astea – așa-zisa lui nouă prietenă care este, aparent, devastată după dispariția lui și, în tot acest timp, ea a fost, de fapt, cea care a împrăștiat toate minciunile acelea stupide despre el. Cine altcineva? Cine a mai fost implicat? Cine l-a supărat atât de tare încât el... el... să dispară fără urmă...?

– Te rog, Meg, a spus Katy cu vocea ei enervant de calmă. Acesta e un spațiu al confidențialității. Așa cum ți-am mai spus, dacă m-aș apuca să dezvălui tuturor cine și ce mi-a spus fiecare, aș încălca una dintre regulile fundamentale în psihoterapie, și nu am de gând să

fac asta. Ți-am spus toate aceste lucruri pentru că am mers pe încredere, pentru că trebuie să înțelegi că lucrurile pot fi mai complicate decât par. Și un alt lucru important de care trebuie să ții cont este că Paloma a avut multe probleme și nu vreau ca tu să faci lucrurile și mai complicate pentru ea. A fost destul de curajoasă, să știi. Ai auzit cât de bine s-a mobilizat pentru concursul de talente?

Am spus că nu, nu știam.

– Vezi tu, când Oscar a dispărut, cineva a trebuit să-i ia locul, iar Paloma este un designer minunat și noi am convins-o să participe în locul lui. La început, ea a refuzat, spunând că nu putea face asta, având în vedere trauma pierderii lui Oscar, dar, în cele din urmă, lucru remarcabil, a spus da. S-a înscris la concurs cu patru schițe de rochii, ba chiar a prezentat una pe podium – foarte elegantă, grațioasă și creativă. A făcut o treabă excelentă, evoluând astfel în fața juriului la numai câteva zile de la dispariția lui Oscar. Și nici măcar nu ai de unde să știi cât de afectată a fost de dispariția lui. Sincer, nu ai de unde să știi cât de supărată a fost. Toți au spus asta.

– Poate pentru că nu a fost de fapt supărată, am sugerat eu.

– Nu spune asta! Paloma îl adora pe Oscar, iar Oscar o adora pe ea. De asta sunt sigură. Deveniseră foarte apropiați. Nu era vina ei dacă el avea... ei bine... un soi de... interes obsesiv pentru ea. Ea recunoaște asta. Spune că a descoperit asta întâmplător. Se pare că mai mulți băieți au sentimente puternice pentru ea.

– Oh, destul, am zis eu, reușind – în sfârșit – să mă ridic...

O mică scânteie de furie se aprinse pentru o clipă în ochii lui Katy, dar apoi redeveni calmă și impasibilă, afișând zâmbetul acela prudent. Se uită la ceas și spuse că timpul ședinței expirase.

– Meg, poate vrei să mai vii la o ședință sau două, dar, ca să fiu sinceră, nu știu cât de mult te voi putea ajuta, zise ea cu răceală în glas.

– Nici eu nu știu, am răspuns.

Katy a continuat să-mi spună ce însemna un psihoterapeut profesionist și că, în opinia ei avizată, probabilitatea ca Oscar să fie în viață era foarte mică. Ea a spus că speranța mea era o „formă de negare" și că, din experiența ei profesională, o astfel de negare putea fi distructivă. I-am răspuns, încercând să-mi controlez tonul.

– Speranța nu e niciodată distructivă, i-am zis. Speranța este cea care te face să continui.

Chiar așa simțeam. Ai nevoie de speranță așa cum ai nevoie de aer sau de apă. Fără ea, fiecare dintre noi ar putea să se arunce de pe ponton în marea întunecată de dedesubt.

Nu mai puteam vorbi și eram cam speriată de cele auzite de la Katy. Mi-am îndreptat hainele care mi se răsuciseră pe trup în timp ce vorbisem cu ea.

– Nu reușesc să înțeleg cum tot acest nonsens l-a făcut să se simtă atât de nefericit. Cum de a putut acumula atâta disperare doar din cauza unor zvonuri stupide – și asta în mai puțin se șase luni?

Mi-am concentrat atenția asupra câtorva dintre obiectele stupide din interiorul încăperii – măsuța ușoară din răchită care aluneca pe pardoseală ori de câte ori o

atingeam, sclipirile aruncate în jur de inelul cu diamant al lui Katy, fotoliul inconfortabil în formă de pară pe care era imposibil să te așezi.

Și am văzut întreaga situație așa cum era: incomodă, stupidă și inutilă. Vorbeam cu o străină despre lucruri pe care nu le puteam suporta și pe care nu voiam să le cred.

Katy a spus că spera să fiu bine.

– Și, nu uita, ai fost prietena lui, dar asta nu înseamnă că e din vina ta ceea ce s-a întâmplat. Nu te poți considera responsabilă. Nu trebuie să faci asta, m-a instruit ea. Cei mai mulți știu în ce situație te afli și toată lumea înțelege cum trebuie să te simți pe moment.

Aveam mari îndoieli în această privință, dar ședința se încheiase, iar eu abia așteptam să ies afară.

– Mulțumesc, i-am spus. Mulțumesc pentru asta.

Împietrită, șocată și fără cuvinte, m-am întors în clasă. Domnul Grimes reușise, între timp, să-i învețe pe toți cum să aprindă lămpile științifice de benzină folosite la experiment – cele care provocaseră atât entuziasm ceva mai devreme.

Mici flăcări albastre incandescente țâșneau pârâind pe gura lămpilor, în fața tuturor, aruncând o lumină nouă, ciudată, pe chipurile colegilor mei de clasă.

– Nu vrea să-mi spună nimeni ce naiba s-a întâmplat cu Oscar? Era în regulă când am plecat, iar acum aud că cineva a împrăștiat toate zvonurile astea stupide despre el și toți au început să-l tachineze și să-l respingă. Și de ce cred toți că e mort? Hai, spuneți ceva! am strigat eu, încercând să acopăr cu vocea mea pârâitul și vâjâitul torțelor.

În același timp, perplecși, toți și-au întors privirea spre mine. Și, dintr-odată, i-am văzut așa cum erau. Nu mai păreau oameni normali, ci niște demoni în uniforme, cu expresii malefice, înfricoșătoare și niște chipuri schimbate, pe care nu le puteam recunoaște.

A ŞAISPREZECEA FELIE

– Dar de ce să-ţi fie ruşine, dragul meu băiat? m-a întrebat Barney, uimit.

– S-au întâmplat multe. Dintr-odată, toţi colegii din şcoală mă considerau un idiot. Îşi făcuse o idee greşită despre mine şi Paloma şi asta a contat, într-o anumită măsură, dar mă doare mai mult faptul că sunt un ratat. Nu mi-am dat seama de asta până de curând. Toată lumea a început să mă evite; nimeni nu a mai vrut să-mi fie prieten, inclusiv Meg. Nu o acuz de nimic. Dacă eram în locul ei, nici eu nu aş fi vrut să fiu prieten cu unul ca mine. Sunt sigur de asta. Meg mi-a trimis o scrisoare în care-mi explica anumite lucruri, iar asta m-a făcut să mă simt ca un prost. Nu am mai putut să-mi scot din minte

scrisoarea aceea. Am încercat să trec peste asta, dar n am reușit. Singura persoană care mai vorbea cu mine er Paloma și, chiar dacă mi se părea că se comporta destu de ciudat în prezența mea atunci când eram la școală, e continua să fie drăguță cu mine și îmi vorbea în fiecar seară de la fereastra lui Meg. Cu adevărat drăguță. Prie tenoasă și minunată. Toți au început să mă urască. Mi s părea că, atunci când cineva îmi pronunța numel scuipa printre dinți ceva neplăcut. Și a trecut mult tim până când am înțeles de ce. Dar acum știu.

Barney mi-a spus că niciun băiat nu merita să fi atacat din toate părțile în acest fel – în niciun caz unul c mine. Vorbind despre asta – și era de ajuns să mă gândes doar la asta –, simțeam că-mi dau lacrimile. Barney spus că nu trebuia să mai discutăm despre acest lucr dacă mă întrista atât de tare.

Eu și Barney ne-am obișnuit foarte mult unul cu altu și ne petreceam după-amiezile împreună. Avea o imens grădină părăginită în spatele casei și mi se părea că toat lucrurile din viața lui erau încâlcite și întortocheate Probabil că Barney nu reușea niciodată să le pună î ordine. Casa lui era dezgustătoare.

Împreună, ám încercat să îndreptăm totul. Barney n era sărac, deși arăta de parcă ar fi fost. Avea grămezi de banc note mototolite îndesate în cutii ruginite din tablă pentr biscuiți, clădite una peste alta, pe care le ținea într-ur dulap suspendat din bucătărie. Spunea că nu avea niciur motiv să aranjeze lucrurile dacă nu-l vizita nimeni acasă dar, acum că eram acolo, era timpul să se adune.

I-am zis că nu era nevoie să se deranjeze pentru mine dar el m-a oprit, spunând:

– Nu, nu, trebuie să accept situația. Tu ești semnul norocos care mi-a fost trimis și trebuie să răspund în consecință.

Eram uimit că exista cineva care mă considera norocos, dar îmi plăcea ideea. El a comandat o benă basculantă și a început să arunce o mulțime de lucruri.

A aprins focul, care a umplut casa de un fum negru.

A spus că se simțea bine la gândul că putea să îndrepte lucrurile și că Peggy l-ar fi urât pentru faptul că nu avusese grijă de nimic. Peggy fusese soția lui, dar murise de mult. Peste tot prin casă erau fotografii de-ale ei. Avea părul ondulat și zâmbea în toate pozele, iar obrajii ei rotunzi erau minunați.

– Avea un chip foarte frumos, i-am spus lui Barney, iar el a dat din cap de câteva ori și, fără să se uite la mine, a fugit în bucătărie, murmurând încurcat că trebuia să facă un ceai.

L-am lăsat să se ducă singur, pentru că, uneori, oamenii nu vor să-și arate tristețea în fața altora.

În holul de la intrare, mormane de ziare – îngălbenite și încrețite – se înălțau până în tavan. Bucătăria avea pereții impregnați cu straturi de mâzgă întărită – atât de groase, încât era imposibil să-ți imaginezi cum fuseseră pe vremuri.

Fiecare ușă pe care o deschideam dezvăluia același lucru: grămezi de obiecte inutile, clătinându-se atât de periculos, încât ar fi fost o adevărată îndrăzneală să mă aventurez în preajma lor, riscând să fiu îngropat sub avalanșa de nimicuri.

Deși Barney era nerăbdător să facă ordine și curățenie în cinstea mea, erau o mulțime de obiecte pe care nu voia

să le arunce la gunoi. Probabil că nu mai aruncase niciun obiect şi nicio hârtie din 1963 încoace. „Cu asta te alegi dacă trăieşti în trecut", spunea el.

Ne-a luat ceva timp, dar Barney a spus că puteam folosi magazia – care nu era altceva decât o încăpere plină de gunoaie – şi, încet-încet, am făcut progrese, căzând de acord că ghemotoacele murdare de hârtie, care se lipiseră unele de altele din cauza umezelii şi a timpului, nu foloseau nimănui şi puteau fi aruncate. După ce a făcut acest lucru, a spus că se simţea mai uşurat. Peggy l-ar fi omorât dacă ar fi ştiut că lăsase să se adune mormanele acelea de gunoaie.

Homer, care fusese bănuitor la început – lătrând de fiecare dată când Barney mai arunca un obiect în bena de gunoi – s-a calmat, în cele din urmă. Câinele prinsese obiceiul de a dormi pe patul meu – improvizat din saltele, pături şi perne. Atunci când Barney dispărea în timpul nopţii, Homer rămânea cu mine şi, de fiecare dată când mă mişcam, dădea din codiţă de parcă ar fi vrut să-mi spună că se bucura că eram acolo şi ca să-mi arate că nu pleca nicăieri.

Pe raftul unei etajere, între două cărţi, am găsit o bucată de hârtie îngălbenită – o reţetă intitulată „limonada lui Peggy" – şi am spus că părea grozavă. Imediat după asta, Barney a început să vină în fiecare noapte cu

tot felul de sacoșe, iar dimineața constatam că avusese grijă să cumpere zahăr brun și lămâi, precum și ingredientele pe care i le cerusem pentru tartele cu mere.

Un șopron vechi rămăsese îngropat în spatele casei, iar noi am scos din el o mașină ruginită de tuns iarba și ne-am pus pe treabă. Nu pot spune că am fi câștigat o competiție gen: „Cea mai ordonată grădină", dar locul arăta altfel, mult mai curat și mai nivelat, mai puțin dezordonat și aglomerat – oricum, nu mai era o adunătură de resturi, așa că bena de gunoi s-a umplut ochi.

Din când în când, Barney încerca să sugereze că erau oameni care îmi duceau dorul și că acela nu era un loc potrivit pentru un băiat ca mine, care avea nevoie de ajutor, dar eu i-am spus că totul era în regulă.

„Nu mă pot întoarce acasă", spunea vocea mea de fiecare dată când Barney vorbea despre panica provocată de dispariția mea. Îmi doream ca lucrurile să fi fost mai simple. Îmi doream să mă pot întoarce la fereastra mea și să mă aplec peste pervaz pentru a vorbi cu Meg, așa cum făceam înainte. O parte din mine se gândea să plece de la Barney, să coboare dealul și să se întoarcă acasă, așa cum sugera el, dar unii oameni nu se pot întoarce acasă și motivele nu sunt niciodată simple sau ușor de explicat. Când i-am spus asta, el a mărturisit că știa la ce mă refeream.

I-am povestit lui Barney despre tatăl meu și cum devenise el din ce în ce mai tăcut după moartea mamei – până când a renunțat de tot să mai spună ceva. De-a lungul anilor, tata s-a cufundat într-o tăcere sumbră, din

care – îmi amintesc că mă întrebam adesea asta – nu știam dacă avea să mai iasă vreodată.

Tatălui meu îi luase ceva timp să treacă prin această metamorfoză, dar atunci când aceasta s-a încheiat, prietenii lui trebuiau să se uite de două ori la el înainte de a-l saluta pe stradă. Oamenii nu-l mai recunoșteau când îl întâlneau prin magazine și până și profesorii mei mă întrebau: „Acela este tatăl tău?" atunci când îl vedeau stând în curtea școlii și așteptându-mă, în paltonul lui ponosit. Era jenant pentru mine.

Mai târziu, când am început gimnaziul și mă puteam întoarce singur de la școală, pe bicicletă, Stevie nu a observat nicio îmbunătățire. Când mergea să-l aducă acasă pe Stevie, tata nu mai vorbea deloc cu nimeni – nici măcar nu mai răspundea când era salutat. Stătea, pur și simplu, impasibil, cu mâinile în buzunare, fără să observe nici măcar că afară începuse să plouă. Picăturile îi curgeau șiroaie pe nas, pe bărbie sau pe lobii urechilor, dar el nu părea să observe.

– Va trebui să facem o listă, îmi spusese Barney, iar tu, tinere, va trebui să concepi un plan.

Eu nu voiam să fac un plan – nu știam niciun plan care să mă poată salva dintr-o astfel de situație, dar i-am promis că aveam să-l ajut în continuare cu locuința și m-am gândit că era un început bun – având în vedere cât

de trist și disperat fusesem cu puțin timp în urmă. Speram să continuăm cu activitățile de curățenie – la care eu să mă dovedesc atât de util, încât să uite de orice altceva și să nu mai încerce să mă convingă că era mai bine să mă întorc acasă.

I-am povestit despre mașina pe care tata o cumpărase după accident. Aceasta devenise, cu timpul, din ce în ce mai zgomotoasă – un proces invers proporțional cu tăcerea din ce în ce mai apăsătoare a tatălui meu. Asta mă exaspera. Să mergem spre casă într-un zdrăngănit infernal din cauza țevii de eșapament desprinse și tata să nu scoată niciun cuvânt.

Am încercat să-l fac să vorbească. M-am gândit că norul care-l înconjura permanent s-ar fi putut ridica dacă făceam acest lucru. Abia îmi amintesc chipul mamei, cu toate că tata a făcut tot ce putea în această privință. În loc să-mi citească povești înainte de culcare, el obișnuia să stea în fiecare noapte cu o carte mare în brațe. Nu era nimic scris în ea. Era plină cu poze de-ale mamei. Am început să cred că tatăl meu era pe dinăuntru exact precum cartea aceea: fără cuvinte. Doar cu imagini ale mamei. Tăcut, întorcea paginile până ce ajungea la sfârșit, apoi mă săruta pe frunte și stingea lumina. Fotografiile unei mame nu sunt același lucru cu mama. Nu-mi puteam aminti parfumul ei, cum arăta atunci când intra într-o încăpere sau cum era vocea ei. Tot ce-mi aminteam erau fotografiile – niște lucruri reci, triste și lipsite de viață.

Mi-am dat silința cât am putut cu tata. Mereu mă întrebam ce să-i spun; încercam chiar să-l fac să râdă. Lucruri amuzante care se petrecuseră la școală, informații

interesante pe care le aflam de la profesori, întrebări ciudate despre lume și viață.

Mi-am spus că atunci când tata o pierduse pe mama, își pierduse totodată și vocea. În plus, lucru ciudat de altfel, devenise incredibil de ordonat. Ca o fantomă, se mișca tăcut prin casă, păstrând totul în ordine.

Până la urmă, i-am povestit lui Barney absolut totul – nu doar despre scrisoarea lui Meg, Paloma, despre tăcerea tatălui meu și despre Stevie, ci și alte lucruri. Și pentru că Barney nu avea acasă nici televizor și nici internet, tot ce făceam în mare parte a timpului era să vorbim. Barney era fumător – lucru care nu prea mă încânta –, iar când i-am spus asta, a bătut în retragere și a început să se scuze uneori după ceai, iar eu îl urmăream din când în când cum stătea în grădină, având un nor de fum în jurul capului, ca un halou.

Evitasem să-i vorbesc despre acel fiasco legat de tartele mele, dar, așa cum am spus probabil și mai devreme, Barney era un bun ascultător.

Echipa de la televiziune a făcut o vizită în avans la școala noastră, pentru a pregăti totul. Căutau cazuri de copii obișnuiți care făceau lucruri uimitoare.

– Băiatul acesta are un talent deosebit, afirmase domnul O'Leary după ce am dus la școală o tartă cu mere, într-o bună zi – și asta doar pentru că tata renunțase la tăcerea lui permanentă pentru a-mi sugera că era o idee bună.

Iar eu trebuia să demonstrez în fața tuturor cum preparam tartele, pentru ca ei să transpună momentul într-un show. De fapt, eu nici măcar nu-mi doream să fac asta. Le-am repetat de mai multe ori că era un lucru obișnuit, cu nimic ieșit din comun, și nu eram prea sigur că era cineva interesat de talentul meu. Le-am spus că ar fi trebuit să caute pe cineva mai talentat decât mine pe care să-l filmeze, dar ei parcă nu auzeau ce le spuneam. Au insistat și, astfel, filmările au fost programate, afișele au fost lipite în școală, iar Paloma nu mi-a spus prea multe în legătură cu asta – nici după ce decizia a fost finalizată.

Mama ei a venit la școală și a început o discuție aprinsă cu domnul O'Leary în fața tuturor, pe un ton indignat. Ea spunea:

– Ce credeți dumneavoastră? Fiica mea se numără printre cei mai talentați copii din țară și asta ar fi șansa perfectă pentru ea, iar dumneavoastră înscrieți în concurs un puști oarecare, obsedat de gătit? Să fim serioși, știm amândoi că nu e genul de talent care va face școala asta celebră. De fapt, e mai degrabă genul de talent care o să vă atragă o publicitate negativă. Aveți chiar în fața voastră fetița asta minunată. Haideți. Gândiți la rece.

Domnul O'Leary i-a cerut doamnei Killealy să plece, pentru că nu avea niciun drept să vorbească așa, dar toată lumea o auzise și, odată ce acele cuvinte fuseseră

spuse, nimeni nu putea pretinde că nu le auzise. Poţi încerca să te prefaci că nu le-ai auzit, dar ele rămân întipărite în mintea tuturor.

– Aluatul pentru tartă – un amestec din unt, făină şi zahăr – se frământă încet, cu mâinile reci. Ai nevoie de mere Bramley – decojite şi tăiate atent în felii cu un cuţit extrem de ascuţit. Nu trebuie să tai niciodată merele cu un cuţit bont; ai putea la fel de bine să foloseşti o lingură pentru asta – bucăţile trebuie să fie drepte şi crocante. Scorţişoara trebuie măcinată proaspăt, iar praful de nucşoară – obţinut dintr-o nucşoară întreagă dată prin răzătoare – se presară deasupra, dând tartei o culoare maronie şi o aromă puternică.

Aceasta era reţeta pe care o învăţasem de la bunica.

– Este nevoie de răbdare şi de talent, dar, mai ales, trebuie să ai o anumită stare de spirit, iar fără ingredientele potrivite, nu are rost să o mai prepari. Ai putea la fel de bine să renunţi şi să faci altceva.

Am auzit şoapte şi murmure. Andy şi Greg imitau zgomote de flatulenţă în spatele clasei, chiar dacă totul era înregistrat. Indiferentă, Paloma clipea rar din gene, în stilul ei caracteristic. Alţi colegi, precum Christina Bracken şi Paul Campion, pocneau baloane din gumă de mestecat, aruncând priviri ameninţătoare proiectului meu demonstrativ.

– Tartă cu mere? Oscar, asta e ciudat, a spus cineva de pe ultimul rând, dar eu mi-am continuat demonstrația, în timp ce domnul O'Leary făcea eforuri să-i liniștească pe toți:

– Liniște, vă rog! Vă rog să-i acordați lui Oscar un minim de respect și atenție.

De parcă intervenția lui ar fi contat! Odată ce o clasă întreagă a hotărât să se întoarcă împotriva ta, nu prea ai ce face.

– Continuă, Oscar, te rog!

– Să reușești să amesteci diferite ingrediente într-un singur fel de mâncare – unic și delicios – este un soi de alchimie. Nu mulți apreciază cu adevărat acest lucru.

– Așa este, zise domnul O'Leary, privind încruntat restul clasei. Nu toată lumea.

– O tartă cu mere de mărime normală ar trebui să ajungă pentru șase persoane.

Am continuat să vorbesc. Nu voiam să stric înregistrarea, așa că am început să vorbesc din nou, dorindu-mi să termin cât mai repede.

– Untul trebuie să fie alb-gălbui, proaspăt și fără sare. Zahărul trebuie să fie brun, aproape umed, pentru că se dizolvă mai bine când este turnat cu lingura în amestec. Vedeți? Chiar și după ce sunt coapte, merele ar trebui să-și păstreze forma. Aluatul trebuie să fie extrem de ușor, astfel încât să se topească în gură. Dacă acorzi timpul necesar unui astfel de produs și dacă te concentrezi corespunzător, ceea ce vei obține este această tartă!

Am expus tarta pe care o pregătisem ceva mai devreme.

– Ah, Oscar, foarte bine! Minunat! Acum, spune-ne ceva despre cei care te-au influenţat. Despre oamenii care te-au învăţat să faci asta. Cine te-a inspirat?

Am văzut cu ochii minţii albumul foto al mamei, cel pe care-l răsfoia tata în fiecare noapte, şi m-am gândit la mama ei, care era bunica mea, şi m-am trezit copleşit de tristeţe, aşa cum se întâmplă uneori când eşti luat pe nepregătite. Dar am continuat:

– În tot ceea ce facem, am încercat eu să explic, trebuie să respectăm integritatea lucrurilor, mai ales când este vorba de gătit. Ingredientele ar trebui să păstreze întotdeauna ceva din forma lor iniţială – asta obişnuia să spună bunica mea. Ea a murit, dar îmi amintesc tot ce m-a învăţat. M-a pus să experimentez ani la rând – chiar şi atunci când eram mic. „Oh, nu e nici pe departe aşa cum voiam", a spus ea după primele mele încercări din copilărie. Apoi, după o vreme, am auzit-o spunând: „E mai bună decât ultima, te asigur" şi, în cele din urmă, „Oscar, îndrăznesc să spun că aproape ai reuşit!" În cele din urmă am reuşit, desigur, pentru că am perseverat, încercând fără oprire, şi nu mi-am permis să mă descurajez. Ştiam că reuşisem – chiar înainte să-mi spună bunica – imediat ce am scos-o din cuptor. Mi-am dat seama după aspectul ei – aurie, aromată şi aburindă, cu o crustă fină – că era tarta pe care o aşteptasem atât timp. Bunica mea a cerut furculiţa ei specială din argint, iar când a gustat tarta a început să bată din palme, încântată. S-a uitat apoi în ochii mei şi a spus: „Oscar, dragul meu băiat!" O oră mai târziu, era moartă. Prea mult entuziasm în trupul unei femei fragile poate fi fatal. Aşa mi-a spus tata.

Am auzit un val de râsete dinspre ultimul rând.

– Pur și simplu nu mai pot să suport – m-am auzit eu spunând cu voce scăzută, pentru că o parte din mine nu voia să fiu auzit – felul în care fiecare trebuie să moară sau să dispară până la urmă. Nu mai suport gândul că, probabil, eu am fost cel care a ucis-o pe bunica, chiar dacă toți au spus că nu e adevărat, dar, pe de altă parte, mă consolez cu gândul că ultimele ei clipe au fost îndulcite cu zahăr brun, arome și gust minunat de mere coapte.

În clasă se făcuse liniște, dar băieții își țineau mâinile peste gură, ca să nu izbucnească în râs. M-am uitat în jur. Apoi, ca să termin cât mai repede, am spus:

– Mulțumesc. Sfârșit. Vă mulțumesc foarte mult.

Și atunci, toată clasa a izbucnit în râs, iar eu am ieșit încet din încăpere, luând, în drum spre ieșire, camera de filmat a lui Andy și Greg, fără să privesc pe nimeni. Am scos cardul de memorie și l-am aruncat la toaletă.

Paloma a vrut să alerge după mine – mi-a spus ea mai târziu –, dar nu ar fi fost în stare să spună nimic și l-am auzit pe domnul O'Leary zicând:

– Liniște, toată lumea. Nimeni să nu iasă din clasă cât timp mă duc să vorbesc cu Oscar. Mă auziți?

Paloma mi-a povestit că, înainte ca domnul O'Leary să iasă din clasă, le-a spus lui Andy și lui Greg să nu încerce să mă urmărească pentru prețiosul lor card de memorie. Andy și Greg s-au întrecut apoi până în fața clasei, unde se pare că au acaparat tarta mea cu mere și și-au îndesat-o în gură. Paloma a spus că le-a cerut să se oprească și să-mi lase și mie o bucată, dar ei au ignorat-o complet.

– El vrea ca noi să o mâncăm, îi spuseseră cei doi. De ce crezi că şi-a mai bătut atâta capul să o prepare?

Când m-am întors în clasă, tarta nu mai era. După aceea, am stat la ora de matematică, cu ochii fixaţi într-un punct de pe perete. Nu am privit pe nimeni şi nici nu am scos vreun cuvânt atunci când doamna Fortune a început să pună întrebări, chiar dacă ştiam răspunsurile.

Mai târziu, când mergeam împreună spre casă, Paloma mi-a spus că trebuia să fac tot posibilul pentru a uita umilitoarea experienţă a preparării tartei cu mere.

Am privit-o şi, dintr-odată, am înţeles de ce era atât de admirată Paloma. M-am gândit că, dacă o sărutam, ar fi fost poate cea mai bună soluţie ca să uit de Meg, de incidentul cu tarta de mere şi toate celelalte.

Şi, când am ajuns în capătul aleii, înainte de a ne despărţi şi de a intra fiecare în casele noastre, chiar asta am încercat să fac. Am încercat să o sărut pe Paloma Killealy, dar ea s-a ferit şi mi-a spus:

– Oscar, e prea târziu. Sincronizarea e vitală. Eu ţi-am dat o şansă, dar tu ai stricat totul. Paloma Killealy nu le dă celorlalţi decât o singură şansă. Nu vei mai primi una doar pentru că te-ai răzgândit. Oscar, îmi pare rău, dar nu aşa merg lucrurile în lumea mea. Şi, oricum, lucrurile se schimbă conform Ierarhiei, să ştii. Am crezut că erai unul dintre băieţii alfa când am venit prima dată aici, dar acum? Acum, desigur, ştim cu toţii că nu e aşa. Nu aş

putea să ies în oraș decât cu cineva din echipa „Alfa", dacă înțelegi ce vreau să spun.

Știu că părea cam înfumurată, ce-i drept, dar atunci am crezut că avea dreptate, înțelegi? Ea era cea care credea în Ierarhie, nu eu. Nu i-ar fi stat în fire să facă o greșeală teribilă în timp ce depunea eforturi să se adapteze acolo – și nu avea de ce să se sacrifice pentru mine sau pentru tartele mele cu mere, când toată clasa se întorsese împotriva mea. Înțelegeam asta.

Am întrebat-o dacă puteam rămâne prieteni, iar ea mi-a răspuns:

– Desigur, Oscar, firește că putem rămâne prieteni, dar uite ce sugerez: să rămânem prieteni, dar când suntem la școală să fim mai degrabă indiferenți unul față de celălalt, bine?

La momentul acela, nu mi-a trecut prin minte că o prietenie nu ar fi trebuit să respecte condiții precum cele impuse, dintr-odată, de Paloma. Dacă ești prieten cu cineva în afara școlii, atunci trebuie să fii prieten cu el și la școală, așa ar fi fost normal, dar ea era foarte fermă în această privință, așa că i-am spus doar:

– În regulă, Paloma, cum vrei.

Barney a spus că, din punctul lui de vedere, prietenia era ceva care exista sau nu. Ea nu ar trebui să permită niciodată restricții și nu ar trebui să se bazeze pe explicații sau scuze.

– Acestea sunt motivele pentru care ai vrut ca viața ta să se sfârșească, Oscar? m-a întrebat Barney atunci.

Răspunsul meu a fost că nu, iar el mi-a spus că trebuia să țin cont de faptul că oamenii din oraș lansau tot felul

de teorii cu privire la motivele sinuciderii mele și că majoritatea aveau să se gândească probabil că luasem această decizie din cauza frumoasei fete. Iar eu l-am întrebat:

– Ce vrei să spui?

Mi-a zis că oamenilor le plăcea să creadă că băieții își luau viața din cauza fetelor frumoase care nu-i iubeau, însă eu l-am contrazis, spunându-i că nu acesta era motivul. Era vorba de altceva.

– S-a întâmplat ceva și nu mă pot întoarce înapoi.

– Nu vrei să-mi povestești și mie? m-a întrebat el cu blândețe, repetându-mi însă că nu eram obligat să o fac, iar eu i-am răspuns că nu aveam nimic împotrivă.

Cu doar câteva nopți înainte de demonstrația culinară, mama Palomei venise la noi acasă pentru a-l cunoaște pe tatăl meu. Mai avea puțin și sărea pe el, crede-mă. La început, el abia s-a uitat la ea și abia dacă a scos un cuvânt, chiar dacă ea i-a pus o mulțime de întrebări, iar eu îmi spuneam: „Tată, te rog, poartă-te ca un om normal, te rog". E drept că a doua oară când mama Palomei a venit la noi, tata a fost ceva mai vorbăreț, iar a treia oară el a observat, după vizita ei, că pare a fi foarte drăguță.

Dar, Barney, acum pot să-ți spun că nu mi-a plăcut niciodată privirea ei. Scotea un oftat prelung de fiecare dată când îl vedea pe Stevie, de parcă era cea mai tristă imagine pe care o văzuse vreodată.

– S-a născut într-un scaun cu rotile? a întrebat ea, de parcă Stevie nu ar fi fost chiar în fața ei.

– Nu, am răspuns eu, îndatoritor. Cred că veți descoperi că nimeni nu se naște într-un scaun cu rotile. Primești un scaun cu rotile – dacă ai nevoie de unul – după ce te naști.

Ea a considerat că era cel mai amuzant lucru pe care-l auzise vreodată, pentru că a râs mult mai mult decât ar fi fost normal.

Apoi a spus: „Bill, trebuie să vii la noi la cină", dar tata i-a mulțumit și a refuzat, spunând că nu putea să își lase băieții singuri acasă seara, iar ea a spus: „Știu!" de parcă i-ar fi putut citi gândurile. „Am să aduc cina aici, a insistat ea. Spune doar în ce seară și mă ocup eu de toate!" Iar tata a murmurat ceva neinteligibil și apoi a spus: „Bine, atunci dă-mi numărul tău de telefon și o să-ți trimit un mesaj".

Asta s-a dovedit a fi cea mai mare greșeală pe care putea să o facă, pentru că ea a insistat ca tata să-i dea și el numărul de telefon și în fiecare zi, timp de o săptămână, i-a tot trimis mesaje. În cele din urmă, până și el și-a dat seama că era imposibil să o ignore la nesfârșit.

În vinerea următoare, la ora cinei, mama Palomei s-a strecurat la noi în casă cu mâncare pentru toată lumea. Ea a vorbit mai tot timpul. Tot ea a spălat și vasele și tocmai când noi credeam că totul se terminase, ea s-a invitat iarăși la noi. Abia dacă o menționa pe Paloma – spunea mereu că fiica ei învață, dar eu nu o văzusem niciodată pe Paloma învățând – nici la școală și nici acasă.

Așadar, cu următoarea ocazie, doamna Killealy a adus două sticle de șampanie împreună cu mâncarea, iar tata

a fost atât de emoționat, încât a băut șampania așa cum ar bea cineva un pahar cu apă dacă ar fi foarte însetat și au stat de vorbă o noapte întreagă.

Ea avea niște opinii foarte ferme despre modul în care se conduce o afacere:

– Singura cale de a avea succes în viață este să-ți anihilezi rivalii. Trebuie să-i distrugi, pur și simplu, să-i înlături din calea ta prin orice mijloace, folosindu-te de orice, acesta este trucul.

Era împodobită cu diamante sclipitoare: la gât, în urechi și pe degete. Avea un zâmbet ciudat și agresiv, ca un rânjet, și dădea mereu din cap în timp ce stătea în picioare în spatele tatălui meu, masându-i umerii cu degetele ei scheletice.

Parcă mârâia când vorbea și, ori de câte ori insista asupra unui lucru, se apleca spre tatăl meu și îl privea în ochi, bătând cu pumnul ei osos în masă pentru a accentua subiectul și făcând vasul cu ardei să vibreze.

Jur că răsărea soarele când a plecat – în sfârșit – de la noi și nu știu despre ce anume au vorbit, dar știu că tata plângea. Plângea în fața mamei Palomei Killealy, care este divorțată, din câte am înțeles – și nu am aflat asta de la Paloma, care nu îmi povestise nimic despre asta. Era evident că mama ei se ținea insistent după tata.

La început mi-am spus că era îngrozitor, dar mai târziu am început să cred că putea fi, de fapt, un lucru bun. Mama murise de mult, iar tata vorbise cu doamna Killealy mai mult decât vorbise cu oricine. De câțiva ani de zile nu mai vorbise atât. Nu am aflat exact despre ce vorbiseră decât după ce am încercat să o sărut pe Paloma, dar

Paloma mi-a spus atunci. Vezi tu, Barney, este ceva ce nu am știut niciodată despre moartea mamei, iar acum că am aflat, nu mă pot întoarce acasă, iar tu nu mă poți obliga să o fac.

Barney mi-a spus că nu i-ar trece prin gând să mă oblige să fac ceva și că trebuia să fac totul din proprie inițiativă, iar eu i-am mulțumit.

A ȘAPTESPREZECEA FELIE

Atunci când creşti pe malul mării, există un soi de magie care nu dispare niciodată. Argintul strălucitor al dimineţilor cu briză sărată ţi se întipăreşte în oase. Zdrăngănitul ferestrelor într-o noapte de iarnă îţi ascute simţurile. Există întotdeauna forţă, dar şi o aparenţă înşelătoare pe cuprinsul unei mări albastre. Sunt o fată dintr-un oraş de coastă. Ştiu cât de repede se pot transforma apele line într-un munte negru şi învolburat.

Nu putea fi o coincidenţă, cum spuneau unii. Paloma Killealy mă evita, cu siguranţă. Am încercat de mai multe

ori să o abordez direct. Aveam o mulțime de întrebări pentru ea. Trebuia să o întreb despre timpul pe care-l petrecuse cu Oscar și despre zvonurile care fuseseră răspândite pe seama lui. Poate așa ajungeam să înțeleg ce se întâmplase. Am continuat să o caut în zona școlii și, în acea zi, după ce am terminat ședința cu Katy Collopy, i-am zărit picioarele zvelte ieșind pe poarta școlii, în timp ce părul ei flutura suav dintr-o parte în alta, ca întotdeauna.

Eram sătulă de câte eforturi trebuia să fac doar ca să îi pot vorbi. După școală i-am trimis un mesaj lui Stevie și i-am spus că eram pe punctul de a o căuta acasă. Ei bine, era casa mea, mai exact, dar nu locuiam în ea. Am bătut în ușă cu pumnul, apoi am ciocănit de mai multe ori. Apoi am auzit zgomotul atât de familiar al ușii mele deschizându-se și în prag s-a ivit Paloma.

Nu puteam înțelege ce sugera expresia aceea întipărită pe fața ei: buzele îi erau crispate, fruntea încrețită, iar ochii îi erau doar pe jumătate deschiși – de parcă s-ar fi uitat la un soare orbitor. A făcut un pas în față și m-a cuprins cu brațul.

– Oh, Meg! a spus ea aproape în șoaptă. Îți sunt foarte recunoscătoare că ai venit aici. Ești atât de bună că ai venit să-ți exprimi compasiunea în aceste momente dificile! Vreau să știi ce mult apreciez acest lucru.

Mă așteptam la o mulțime de lucruri la prima mea întâlnire cu Paloma Killealy, dar mărturisesc că nu mă așteptam deloc la afecțiune și recunoștință.

Apoi m-a luat de mână, de parcă aș fi fost un copil mic, și m-a condus în propria mea bucătărie, invitându-mă să mă așez pe unul dintre scaunele familiei mele,

la masa sub care eu și Oscar ne scrijeliserăm numele în copilărie, iar eu i-am spus:

– Te rog, Paloma, te implor, spune-mi ce i s-a întâmplat.

Telefonul meu a început să sune, dar l-am închis.

Mă simțeam de parcă aș fi fost hipnotizată și era ciudat să fiu oaspete la propria mea masă. Paloma avea un zâmbet fermecător și, privind-o, nu îmi puteam imagina că ar fi putut să facă vreun rău cuiva.

Mi-a povestit că făcuse totul pentru a încerca să-l protejeze pe Oscar de părerile proaste pe care le aveau unii despre el.

– Mi-am dat silința să-i explic câteva reguli de bază – cele pe care nu era în stare să le adopte singur. Am crezut că puteam să-i ofer ajutor, să-l dirijez în direcția bună, dar nu făcea niciun efort să se ajute pe sine. Obișnuia să facă tarte cu mere. Să fim serioși, cine mai face asta? Ce alt băiat mai pregătește tarte în timpul liber? Cunoști vreunul? Nu e ceva normal. Andy și Greg au filmat demonstrația aceea stupidă cu tarta și discursul lui despre rudele sale moarte, pentru că voiau să-l pună pe YouTube. I-am spus că, după părerea mea, ar fi trebuit să renunțe la tartele cu mere. I-am spus că era ceva prea neobișnuit. Credeam că-i fac un serviciu.

Paloma m-a întrebat dacă nu voiam să o însoțesc în living, apoi mi-a arătat drumul, de parcă eu nu aș fi știut

unde era. Am stat un timp în fața focului, iar ea nu mai contenea să-mi spună cât de atașată fusese de Oscar, cum l-a iertat pentru ciudățeniile lui și ce bun prieten îi fusese el în rest. Mi-a mai spus că îi lipsea foarte mult și că spera să nu fi fost vina ei.

Mă uram pe mine și îmi uram inima josnică și roasă de gelozie. Ce rost mai avea acum să fiu geloasă pe ea? Era frumoasă. Oscar avea dreptate când spunea că părul ei semăna cu mătasea aurie. Pielea ei era atât de fină, încât strălucea. Mi se părea deja că nimic din ce se întâmplase nu fusese din vina ei. Nu mai voiam să o bat la cap. Când mă pregăteam să plec, spunându-i cât de rău îmi părea că o deranjasem, Paloma a scos un strigăt scurt și m-a oprit:

– Oh, Meg! după care s-a cufundat în sofaua noastră și a început să plângă în hohote.

– Spune-mi, am încurajat-o eu, ce te face să plângi așa?

– Meg, vezi tu, totul este din vina mea și am trăit cu povara asta pe suflet în tot acest timp. Nu am idee cu cine să vorbesc despre asta pentru că, imediat ce se va afla, toți vor crede tot ce e mai rău despre mine.

Și-a pus capul în poala mea și a început să suspine, iar eu i-am mângâiat părul auriu ca de mătase și mi s-a făcut milă de ea, pentru că arăta cu adevărat distrusă. I-am cerut să-mi explice.

– Oscar era îndrăgostit până peste cap, profund și iremediabil.

– De cine?

– De cine crezi? s-a încruntat ea ușor, aranjându-și părul care-i căzuse pe față și întinzându-și gâtul lung.

– Nu știu, am spus eu.

– De mine, desigur! Cred că i-am frânt inima, pentru că nu putea fi nimic între mine și Oscar. Nu știu dacă ai auzit, dar eu și Andy formăm în prezent un cuplu. Dumnezeule, bietul Oscar! Uite ce e, știu că făcuse o obsesie pentru mine, era evident, dar... nu m-am gândit niciodată că vor fi asemenea consecințe... Meg. La un moment dat, a început să se poarte ciudat. Am început să observ anumite lucruri la el. Era foarte popular la început, când am venit aici, dar – vezi tu – s-a dovedit că era un ciudat. Îmi dădea fiori.

– Ce vrei să spui?

– Obișnuia să se uite la mine – când eram în dormitor. Își folosea telescopul ca să mă vadă de aproape. Mi-a invadat intimitatea. Dar am trecut peste asta. L-am iertat.

– Toate astea sunt invenția ta. Sau doar ți-ai imaginat aceste lucruri. Oscar nu e deloc așa. Cel puțin, nu acel Oscar pe care-l știam.

– Da, ei bine, poți să întrebi pe oricine. Nu a fost numai asta. O mulțime de oameni au început să vadă cât era de ciudat.

– Oameni? Care oameni?

– Andy și Greg în special, dar au mai fost și alții. Am încercat să-l învăț. Am încercat să-l ajut, Meg, crede-mă!

Am simțit un fior rece, de parcă se stârnise brusc un vânt fioros.

Poate aveau cu toții dreptate, la urma urmei. Oscar putea fi mort. Mort dintr-o dragoste obsesivă pentru o fată care nu-i împărtășea iubirea.

Când m-am ridicat să-mi iau rămas-bun, ne-am îmbrățișat din nou în prag. Am simțit căldură și alinare. Până și mirosul ei era încântător. Paloma Killealy mirosea a căpșuni, migdale și trandafiri. Arome plăcute, pure și îmbietoare, care nu puteau să-ți trezească vreo suspiciune.

Dar înainte să plec, am simțit o vibrație – de parcă ar fi fost ceva invizibil între noi. Ceva secret. Ceva fioros.

Când am ajuns acasă, mi-am deschis din nou telefonul și am văzut că aveam șapte apeluri pierdute de la Stevie, așa că l-am sunat imediat.

– Meg! a șoptit el. Uite ce e, îmi pare rău că te sun atât de târziu, dar trebuie să-ți spun ceva. E vorba despre Oscar. Nu e mort, Meg. Nu a murit, așa cum credeau toți!

– Cum? am întrebat cu răsuflarea tăiată. De unde știi?

– Pentru că a luat legătura cu mine! a zis Stevie.

Am rămas fără glas timp de câteva secunde.

– A luat legătura cu tine?

– Da.

– Dar cum?

– I-am lăsat bileţele – acolo jos, la ponton. La început, nu am avut o tactică bună. Am scris o mulțime de lucruri importante pe acele bileţele. Lucruri pe care voiam să mi le spună sau lucruri pe care voiam să le afle, dar toate au zburat, purtate de vânt în largul mării. Așa că m-am oprit o vreme, dar în ultimele zile i-am scris mai multe și

le-am fixat la poalele zidului cu o piatră. De fiecare dată când verificam, biletele erau la locul lor, neatinse. Începusem să-mi pierd speranța. Dar în noaptea asta, ce crezi? Când m-am dus la ponton, toate biletele mele dispăruseră!! S-a întors, Meg. E pe aici, pe undeva. A luat biletele. În sfârșit avem o dovadă. Nu e fantastic?

Nu te puteai abține să speri. Ar fi fost grozav ca Stevie să aibă dreptate și, pentru o secundă, chiar am crezut. Îmi doream asta. Cine nu și-ar fi dorit? Mi l-am imaginat pe Oscar din nou la ponton, ridicând biletele scrise din toată inima de Stevie și citindu-le, și am simțit și eu cum mi se ridica o piatră grea de pe inimă.

Dar s-a întâmplat altceva. Lacrimi mari au început să-mi curgă șiroaie pe obraji, iar pe sticla de pe noptiera mea s-au împrăștiat mici boabe sclipitoare și transparente.

– Stevie, e târziu. Hai să vorbim mâine despre asta, i-am spus eu.

Și, deși Stevie vorbea în continuare, emoționat și fericit, am închis telefonul. Dacă Oscar ar fi găsit vreun bilet de la Stevie la capătul pontonului, nu ar fi stat deoparte. Pur și simplu, nu avea sens. Mă simțeam copleșită. Aveam o senzație sumbră. Am aruncat telefonul departe de mine, de parcă ar fi fost o bombă pe cale să explodeze, dar acesta nu a ajuns prea departe, aterizând în mijlocul patului cu un zgomot surd.

Katy Collopy avusese dreptate. Stevie era în plin proces de negare, pentru că își dorea foarte mult ca Oscar să fie în viață, iar speranța lui Stevie era puternică – la fel de dură ca un obiect real. Speranța mea dispărea acum treptat, la fel ca și alt sentiment care începuse să moară.

Și asta din cauza mărturisirilor Palomei. Stevie își dorea în continuare ca minunatul lui frate să fie printre noi, dar trebuia să acceptăm că Oscar nu mai era. Și totul din cauza Palomei, din cauza frumuseții sale și a faptului că Oscar se îndrăgostise de ea. Nu era vina ei că nu-i împărtășea acest sentiment. Nu poți dicta inimii. Dar tocmai acel sentiment reușise să-l distrugă. Iar acum, gândul că el se aruncase de pe ponton părea să aibă o logică, pe care nu o înțelesesem înainte.

Pentru prima dată credeam că Oscar e mort. Era ca și cum mă împiedicasem de treapta unei scări pe care nu o observasem și pe care nu mă puteam abține să nu urc – cu îndârjire – până la capăt.

La scurt timp după asta, Paloma și mama sa i-au contactat pe părinții mei și le-au spus că voiau să elibereze casa mai devreme decât plănuiseră. Părinții mei le-au spus că era frumos din partea lor și că sperau să nu le fi deranjat, pentru că nu voiau să le oblige, dar ele au răspuns că nu era nicio problemă, măcar atât puteau face și, oricum, găsiseră un loc „fabulos" în care să se mute.

Mama Palomei cumpărase o casă cu cinci dormitoare, chiar dacă familia lor era formată din numai două persoane. Era lângă parc. Lumea spunea că aveau un teren de tenis în grădina din spatele casei și o piscină interioară.

La școală, toată lumea părea să fi uitat complet de Oscar, pentru că nu se mai vorbea despre el. Am plecat mai devreme la școală într-o zi, pentru a șterge dulapul său mâzgălit cu graffiti, dar, când am ajuns acolo, graffitiul era deja șters, pentru că ușa dulapului său fusese smulsă și cineva scosese probabil tot ce era în interior. Nu mai rămăsese nimic în el.

Și m-am gândit că avea să-mi prindă bine să mă întorc în vechea noastră casă. Acest lucru avea să-mi aducă liniștea și normalitatea – mi-am spus eu –, dar nu s-a întâmplat așa. În primul rând, nu suportam să mai dorm în camera mea când vedeam fereastra lui Oscar atât de goală și tăcută. Nici măcar nu a fost nevoie de explicații. Părinții mei m-au lăsat să pun salteaua gonflabilă în living, chiar lângă peretele cel mai apropiat de camera lui Stevie. Puteam vedea lumânarea de la fereastra lui – flacăra ei tremurătoare, care nu se stingea niciodată.

Am aruncat cu o crenguță uscată în fereastra lui Stevie, așa cum obișnuia Oscar să arunce în fereastra mea, și i-am văzut umbra apropiindu-se de pervaz. Zâmbetul lui îmi amintea atât de mult de fratele său, încât mi-am spus că era posibil să-mi frângă inima.

Tatăl lui Stevie m-a oprit într-o zi în drum spre școală și mi-a spus ce mult aprecia el faptul că păstram „tradiția ferestrelor" și că datorită mie Stevie era vesel și vorbăreț. Mi-au făcut bine cuvintele lui – mă comportam cu Stevie ca o soră mai mare, ținându-l într-un fel sub control,

încercând să-l fac să realizeze ce lucru îngrozitor i se întâmplase fratelui său fără ca asta să-l distrugă. I-am reamintit lui Stevie despre Paloma, ce frumoasă era și cât de mult o îndrăgise Oscar, și am crezut că el înțelesese despre ce era vorba și că asta avea să fie bine pentru el. Stăteam de vorbă la ferestrele noastre, iar eu mi-am spus în sinea mea că, dacă Oscar nu se mai întorcea, atunci puteam să am grijă de Stevie și să veghez asupra lui, pentru că sunt sigură că asta ar fi vrut și Oscar.

Discuțiile noastre erau cu adevărat plăcute, până într-o seară, când el a venit la fereastră și mi-a spus: „Meg, m-ai mințit și vreau să pleci. Să nu-mi mai vorbești niciodată".

A OPTSPREZECEA FELIE

I-am povestit lui Barney că, din greşeală, Paloma mi-a spus ceva despre mama, care este moartă. Paloma auzise despre teribilul accident în urma căruia mama mea murise şi Stevie rămăsese paralizat, iar ceea ce mi-a relatat m-a făcut să înţeleg cât de neînsemnat eram.

A doua zi după ce am încercat să o sărut, Paloma m-a strigat în curtea şcolii, în văzul tuturor.

– Oscar, Oscar!

Eu am alergat spre ea şi, pe neaşteptate, ea mi-a cerut să le spun tuturor ce încercasem să fac cu o zi în urmă, dar, desigur, asta era ceva intim, aşa că nu aveam de gând să fac un anunţ în faţa întregii clase, dar toţi s-au adunat în jurul nostru şi Paloma a spus:

– Oscar Dunleavy a încercat să mă sărute noaptea trecută, nu-i așa, Osc?

Câțiva au început să râdă, iar eu am râs odată cu ei, pentru că nu știam cum să ies din această situație. Așa că am mai râs puțin, iar Paloma a râs și ea, apoi s-a aplecat spre mine și mi-a șoptit la ureche:

– Vezi, Oscar? Toată lumea râde de tine acum. Doar nu ai crezut că tu și cu mine – înțelegi tu – vom forma vreodată un cuplu. Asta nu e posibil. Nu va fi niciodată posibil.

I-am spus că era în regulă și că nu trebuia să repete întruna acest lucru, dar Paloma nu s-a oprit decât atunci când a considerat că vorbise destul.

– Am fost drăguță cu tine, a continuat ea. Și, desigur, putem rămâne prieteni.

– Nu trebuie să fii drăguță cu mine dacă nu vrei, i-am răspuns eu.

– Oh, dar îmi place să fiu drăguță cu tine, pentru că meriți; ești foarte curajos.

Iar eu am întrebat-o:

– Curajos? Ce vrei să spui?

– Curajos. Vreau să spun – puternic. Îmi pot imagina cât de vinovat trebuie să te fi simțit. Vinovat pentru toată viața, a spus ea.

– Vinovat? De ce ar trebui să mă simt vinovat? am întrebat-o.

– Pentru ceea ce li s-a întâmplat lui Stevie și mamei tale, a răspuns ea încet. Sincer, nu știu cum de reușești să fii mereu atât de vesel. Ești foarte rezistent, Oscar. Nu te-ai dat bătut și nu ai cedat după accidentul lui Stevie.

Vinovăția trebuie să fie un lucru greu de suportat. De obicei nu poți trăi cu așa ceva pe conștiință, a spus ea, iar felul în care vorbea era plin de semnificații explozive pe care încă nu le puteam înțelege. Văzându-l zilnic în scaunul lui cu rotile și știind – acesta e cel mai îngrozitor lucru – știind că tu l-ai adus în această stare, a continuat ea.

– Paloma, ce vrei să spui? A fost un accident. Un accident de mașină. Cineva a intrat în noi – nici măcar nu a fost vina șoferului.

– Întotdeauna este cineva de vină, a spus ea, privindu-mă precaută, apoi continuă: Oscar, nu trebuie să te ferești de mine, pentru că eu știu. Mi-a spus mama. A avut o conversație îndelungată cu tatăl tău noaptea trecută. Bietul de tine, Oscar! E o povară greu de purtat și vreau doar să spun că te respect foarte mult pentru că ești foarte puternic și nu te lași doborât.

I-am spus că eram foarte interesat să aud ce spusese tata. Și atunci, ea mi-a spus povestea. Povestea familiei mele, pe care nimeni nu se deranjase să mi-o spună, chiar dacă se pare că eu jucasem cel mai important rol în ea.

– Tatăl tău i-a sugerat mamei că a ținut toată suferința în el pentru o vreme îndelungată. Mama se pricepe de minune să scoată informații de la oameni. Am văzut cum procedează. De obicei, le umple paharul cu vin, chiar dacă ei nu mai vor să bea, și-i face să-i spună anumite părți din povestea vieții lor pe care nu le-au mai spus nimănui. El i-a povestit cum tu și familia ta erați în drum spre Galway, și cum toți erați fericiți și entuziasmați să vă duceți la plajă. Soarele era sus pe cer, pentru că plecaserăți târziu de acasă, iar Stevie era legat cu centura

în scaunul auto pentru copii. Tu fredonai un cântec pe care obișnuiai să-l cânți și aveai doar șase ani, dar erai zâmbitor și gălăgios – așa cum numai copiii de șase ani pot fi. Mama ta era la volan. Tatăl tău spune că nu-și poate aminti de ce nu conducea el mașina. A povestit cât de mult îți iubeai fratele – chiar și atunci, când era mic – și i-a povestit mamei că Stevie trebuie să fi fost plictisit sau flămând, pentru că plecaserăți devreme ca să nu întârziați. Tatăl tău i-a explicat mamei mele că ar fi trebuit să vă dea o gustare înainte de a pleca de acasă, dar el a fost cel care a insistat să vă grăbiți. Tatăl tău e sigur că Stevie a început să întindă mâinile spre tine, pentru că tu ai spus: „Mamă, tată, Stevie vrea să iasă afară", iar tatăl tău a explicat că spunea întruna: „Nu contează ce face Stevie, nu-l lăsa să iasă din scaunul acela, cel puțin până găsim un loc unde să ne oprim". Deci, trebuia să vă opriți, dar vă aflați pe autostradă. Trebuia să găsiți un loc în care să vă opriți, înțelegi? El a mai povestit cum mama ta continua să conducă, în vreme ce el se uita pe hartă, dar ceva i-a distras atenția și atunci când tatăl tău s-a uitat în spate, a văzut că tu îl aveai pe Stevie pe genunchi și amândoi aveați acele zâmbete uriașe pe chip, de parcă ați fi făcut ceva senzațional, și erați foarte încântați de isprava voastră. Imediat ce v-a văzut, a scos un strigăt, înțelegi? Pentru că e periculos ca un copil să nu fie legat cu centura de scaun. Și apoi a povestit că mama voastră s-a uitat în spate și a fost la fel de șocată. Asta i-a abătut atenția de la drum, iar mașina a trecut pe banda cealaltă și a lovit un camion. Șoferul camionului a fost devastat după aceea, dar nu fusese, de fapt, vina lui.

Pe tot parcursul poveștii, Paloma m-a privit în față.

Mă simțeam amețit și mi se făcuse greață. Voiam să o găsesc pe Meg. Trebuia să vorbesc cu ea, dar Meg nu mai era prietena mea. Ea nu mă plăcea, pentru că eram un idiot. Toți cei din clasa mea știau asta. Paloma știa asta – mai bine ca oricine. Eram un idiot și un prost. Un băiat prost, care prepara tarte cu mere și care își omorâse mama.

– Îmi pare rău, am șoptit încontinuu – pentru tot restul zilei, chiar dacă ar fi trebuit să vorbesc cu Stevie. Îmi pare rău că sunt așa – adăugam eu. Îmi pare rău pentru ce am făcut.

Paloma se transforma în fața ochilor mei. Era mai dură, mai rece și mai răutăcioasă decât mi-aș fi imaginat vreodată și m-am gândit că, dacă aș fi avut o conversație scurtă cu Meg, ea m-ar fi putut ajuta să văd limpede lucrurile.

Dar Meg nu voia să vorbească cu mine. Meg își vedea de viața ei. Nu mai era nimeni cu care să vorbesc. Nimeni care să mă asculte sau să mă înțeleagă și am intrat în panică, Barney, pentru că acesta e genul de sentiment pe care-l ai atunci când te trezești brusc că ești singur.

Mii de gânduri negre au început să mi se învălmășească în minte. Totul părea să se năruie. Înțelegi ce vreau să spun, Barney?

Barney a răspuns că, ținând cont de lucrurile pe care i le spusesem, înțelegea perfect.

– Oscar, dragul meu, sper să înțelegi că, deși ești bine-venit aici, poate că ar trebui să-ți reevaluezi strategia pe care ai ales-o, adică să te ascunzi pe timp nelimitat. Ar fi mai înțelept să te gândești la posibilitatea de a te

întoarce acasă, la un moment dat. Nu ar trebui să te simți în halul ăsta pentru ceva care nu s-a întâmplat din vina ta. Și îmi vei da dreptate dacă te vei gândi puțin. Trebuie neapărat să vorbești cu tatăl tău despre asta.

– Nu, nu trebuie. Nu mai vreau să fac nimic, am spus eu și mi-am lăsat din nou capul în mâini.

Nu l-am mai privit și nici nu am mai vorbit cu el o vreme.

Barney a spus:

– În regulă, dragul meu băiat, poate că ai nevoie de ceva mai mult timp.

– Nu am nevoie de mai mult timp. Timpul e nefolositor. Nu va repara nimic, indiferent cât de mult se va scurge.

– De ce ai lăsat-o pe Paloma să-ți vorbească și să te trateze așa? m-a întrebat el. Mi se pare că s-a purtat oribil cu tine. A fost foarte rea și prefăcută.

– Oh, poate că a fost, nu sunt prea sigur de asta. Nu cred că a făcut-o intenționat. Am vrut doar să-i fiu prieten. Nu voiam să mă cert cu nimeni. Voiam să fie pace între noi.

– Poate că sunt un bătrân fără minte, mi-a zis Barney, dar mi se pare că fata asta a pus la cale totul. A vrut să te facă să te urăști, să te simți ca un ratat. Am învățat despre pace că nu e întotdeauna cea mai bună soluție. Pacea poate fi fragilă. Pacea poate fi urâtă sau poate fi o greșeală. Pacea construită pe o minciună nu e deloc pace.

A NOUĂSPREZECEA FELIE

Am înţeles de ce, dintr-odată, Stevie nu a mai vrut să ştie de mine. Mi-au trebuit zile întregi de insistenţe ca să aflu. El îmi spusese să plec, dar eu nu l-am ascultat. L-am sunat cu încăpăţânare şi am continuat să-i arunc crenguţe în fereastră, iar în cele din urmă mi-am pierdut răbdarea şi l-am întrebat făţiş:

– De ce? De ce nu mai vrei să-mi vorbeşti?

Nu aveam de gând să renunţ, pentru că nu voiam să-l pierd acum şi pe Stevie. Aşa că, în cele din urmă, mi-a spus:

– Domnul O'Leary, de la şcoală, a venit la noi acasă într-o zi. Voia să ne dea un pachet cu obiecte pe care le găsise în dulapul lui Oscar. S-a gândit că ne-ar face

plăcere să păstrăm acele lucruri. Aveam, în sfârșit, șansa să descopăr un indiciu, verificându-i lucrurile de la școală. Am crezut că aveau să-mi fie de folos, dar tata a spus să nu ating nimic și că avea de gând să se uite la ele atunci când se va simți pregătit să facă asta. Le-a luat și le-a pus într-un sertar, în bucătărie... Dar e vorba de fratele meu. Am și eu dreptul să văd lucrurile pe care le-a lăsat în urmă. Oricum, ghici ce am descoperit, Meg! Ce crezi că am găsit?

– Nu știu, i-am răspuns.

– Am găsit o scrisoare de la tine.

– Oh, Doamne, Stevie! Oh, îmi pare rău, i-am zis, știind la ce se referea.

Stevie a scos plicul și mi-am recunoscut scrisul.

– Mă simt îngrozitor, Stevie. Vezi tu, Oscar nici măcar nu trebuia să citească scrisoarea asta și, oricum, am aflat mai târziu că el nu simțea la fel ca mine. Toată treaba asta a fost o încurcătură groaznică. I-am cerut să nu ia în seamă scrisoarea, iar el a fost bucuros să uităm totul, de parcă nici nu s-ar fi întâmplat.

– Oricine ar fi fost bucuros să uite o astfel de scrisoare. La ce altceva te așteptai?

– Sincer? Ei bine, cred că odată ce am aflat că o citise mi-am făcut iluzii, sperând că și el avea aceleași sentimente pentru mine. Nu știu, presupun că o parte din mine aștepta ca el să fie de acord cu mine, înțelegi? Să simtă la fel.

– Cum te puteai aștepta ca el să simtă așa ceva, Meg? întrebă Stevie – și am crezut că avea să izbucnească în lacrimi.

Speranța pe care i-o citeam mereu în privire părea să-l fi părăsit acum și pe el.

– Ce groaznic trebuie să te simți tu acum pentru că s-a întâmplat așa ceva, adăugă el.

– Într-adevăr, nu mi-aș fi dorit să se întâmple asta, crede-mă.

Chipul lui Stevie se crispă.

– Meg, cum ai putut? Cum ai putut să-i scrii așa ceva, mai ales într-un moment în care el avea cel mai mult nevoie de prietenia ta?

– Știu, Stevie. Sentimentele mele pentru el s-au schimbat. E greu de explicat și poate că tu ești prea mic ca să înțelegi.

Brusc, am simțit că era ceva care nu se potrivea cu atitudinea lui Stevie. Părea mult prea supărat și atunci m-am oprit și am privit cu atenție plicul pe care-l ținea strâns în mâinile lui.

– Stevie, poți să-mi arăți scrisoarea?

– De ce? întrebă el, încleștându-și dinții, fără să mă privească. De ce vrei să o vezi din nou? Știi ce conține, nu? Știi cuvintele pe care le-ai tastat – chiar dacă nu voiai ca el să le citească. Le-ai tastat, totuși.

– Să le tastez? Nu am tastat nimic, Stevie. Le-am scris de mână.

Surprins, el m-a privit din nou, iar eu m-am uitat la el. Ne-am privit reciproc, încruntați și tăcuți.

– Stevie, te rog, arată-mi scrisoarea!

Stevie a netezit puțin plicul și mi l-a întins. L-am luat și am scos din el bucata de hârtie împăturită. Se vedea că fusese împăturită și desfăcută de mai multe ori atunci

când am întins-o. Am citit-o și mi-am dat seama că niciun cuvânt nu era scris de mine. Eu nu aș fi scris niciodată așa ceva – nu aș fi crezut și nu aș fi spus asemenea cuvinte. Când am terminat de citit, mâinile îmi tremurau de furie și, odată cu ele, și scrisoarea care se afla între noi.

Am cercetat plicul pentru a vedea dacă fusese rupt – se vedea clar că fusese deschis și, probabil, lipit din nou de câteva ori. Pe buza plicului se observau două mici fisuri verticale neregulate. Cineva scosese scrisoarea mea, o înlocuise și caligrafiase numele meu în josul paginii – deși era o imitație nereușită a semnăturii mele, pentru că scrisul meu nu era nici pe departe atât de prelung și fluid precum cel la care mă uitam acum.

– Stevie, îți jur că nu am scris niciodată așa ceva. Te rog să mă crezi!

Stevie ținea pumnii strânși și se albise la față. Avea buzele strânse și părea confuz, așa că am început să-i vorbesc cu blândețe, ca să fiu sigură că înțelegea ce voiam să-i spun:

– Nu i-am scris niciodată așa ceva fratelui tău, mă auzi? Cineva mi-a luat scrisoarea – cea pe care am scris-o eu, cea adevărată – și a pus asta în plic.

Am ridicat scrisoarea, îndepărtând-o de mine, de parcă ar fi putut face și mai mult rău decât făcuse deja.

– Cine ar fi putut face așa ceva? a întrebat Stevie cu o voce stinsă.

Înfrigurată, am înțeles imediat cine putea fi de vină.

– A fost ceva intenționat. Înțelegi, Stevie? Paloma îl urmărea pe fratele tău. Cred că voia să-l distrugă.

– Dar nu înțeleg, zise Stevie. De ce ar face asta?

– Ca să mă țină departe de Oscar, probabil. Ca să îl îndepărteze pe Oscar de mine. Pentru că e rea și răzbunătoare. Ca să-l facă să se simtă singur și lipsit de dragoste, abandonat, batjocorit și umilit.

Oricum, dacă acesta fusese planul Palomei, îmi era teamă că reușise.

– E vina ei, i-am spus lui Stevie. A fost Paloma Killealy. Ea i-a făcut asta și în tot acest timp s-a prefăcut că-i era prietenă.

– Ce putea avea împotriva lui? Pentru ce-l ura? a întrebat Stevie.

– Pentru farmecul care-l înconjura. Pentru bunătatea și calitățile sale. Pentru că era geloasă pe el și pentru că Oscar strălucise precum o stea, iar Paloma voia ca numai ea să strălucească. Și îl ura pentru că nu era îndrăgostit de ea, pentru că Paloma consideră că toți ar trebui să-i cadă la picioare. În plus, era înnebunită de ciudă pentru că Oscar nu făcea asta. Ce mai, voia să-l umilească și să-l distrugă. S-a gândit la asta și a plănuit totul cu o inteligență malefică. I-a întors intenționat pe toți împotriva ideii că prepararea tartelor cu mere semnifică ceva bun și decent, ceva cu totul deosebit. A împrăștiat o mulțime de zvonuri false despre el. Minciuni și insinuări perfide, care i-au făcut pe toți să creadă că Oscar

era un ciudat. I-a întors pe toți împotriva lui. O consider sută la sută responsabilă pentru ceea ce s-a întâmplat cu fratele tău, dar a fost și vina mea, Stevie. Vreau să spun, dacă cineva te-ar putea salva, făcându-te să renunți la ideea de a te arunca în mare de pe un ponton, acesta ar trebui să fie tocmai prietenul tău, nu crezi? Asta înseamnă, de fapt, prietenia.

– Deschide ușa, știu că ești înăuntru, am strigat eu până ce mi s-a uscat gâtul.

Când Paloma a deschis ușa, a rămas în pragul noii ei locuințe un timp, iar vântul îi învolbura părul de parcă ar fi fost o vedetă dintr-un clip publicitar filmat cu încetinitorul. Am fluturat scrisoarea în fața ochilor ei mirați.

– E vina ta, i-am spus. A fost numai ideea ta stupidă. De ce ai făcut asta, Paloma? De ce ai înlocuit scrisoarea mea cu asta – plină de minciuni și invenții de-ale tale? De ce ai falsificat-o, pretinzând că ar fi fost scrisă de mine? De ce l-ai umilit și de ce ai încercat să-l faci să se îndrăgostească de tine? Acum nu mai este! L-ai distrus complet și l-ai luat dintre noi, l-ai îndepărtat definitiv de cei dragi – de tatăl lui, care are inima frântă, de Stevie, care îl avea alături doar pe fratele său, și de mine, care nu voi mai avea niciodată un asemenea prieten, pentru că Oscar era unic. Tu ești responsabilă pentru asta. Și acum îmi dau seama că am avut o șansă! A existat șansa ca noi

să fim împreună și să simțim la fel unul pentru celălalt – nu voi ști niciodată acest lucru, dar nu te voi ierta pentru asta, Paloma Killealy. E vina ta. Va fi mereu vina ta!

Ea a clipit de câteva ori, privindu-mă printre gene, impasibilă și rece.

– Habar n-am despre ce Dumnezeu vorbești, a spus ea. Nimeni nu poate dovedi ce spui tu acolo. Acum, te rog să pleci. Cu siguranță, ți-ai pierdut mințile.

Plănuisem să o pedepsesc, deși nu mă gândisem în ce fel, dar mi-am dat seama că nu avea niciun rost. Furia mea era cumplită și îmi dădea puteri nebănuite, dar asta nu avea cum să-l aducă înapoi din adâncuri pe Oscar. Era prea târziu.

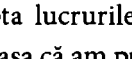

Nu puteam îndrepta lucrurile pentru nimeni și nu știam ce altceva să fac, așa că am preparat o tartă cu mere. Nu a ieșit așa cum o făcea Oscar, dar era tot ce puteam face. Am dus-o familiei Dunleavy, iar tatăl lui Oscar m-a îmbrățișat, mi-a spus că eram o fată bună și că știa că încercam să fac tot ce puteam pentru Oscar. Stevie a venit și el și mi-a îmbrățișat genunchii.

– Meggy, dacă tu crezi cumva că mi-am pierdut speranța, să știi că nu-i adevărat. El nu e mort, sunt încă sigur de asta. E viu, îți repet.

Dar tatăl lor nu mai credea același lucru, cu siguranță. Mi-am dat seama după expresia lui. Părea foarte obosit.

Probabil că se simțea mai liber dacă renunța să mai spere. Uneori, speranța poate fi istovitoare.

„Dacă se întâmplă vreodată să fii confuz în legătură cu un anumit lucru, obișnuia să spună Oscar, cea mai bună idee ar fi să te duci pe malul mării. Lucrurile se văd mai clar când stai pe țărm, acolo unde apa întâlnește uscatul, acolo unde poți asculta freamătul valurilor și poți simți întinderea vastă a oceanului – uriaș și sărat – unind toate elementele firii."

Știu că nu e un lucru obișnuit – să te strecori din patul tău în toiul nopții și să te furișezi până la capătul unui ponton, unde să rămâi ore în șir, dar bolardul acela masiv părea să mă cheme mai tot timpul. Îmi aminteam ce-i spusesem lui Kate Collopy despre bolardul acela care-mi șoptea, dar ea nu mă ajutase cu nimic.

Știam că nu aveam să-l găsesc așa, din senin, dar simțeam nevoia să fiu singură o vreme, aproape de locul în care dispăruse Oscar – când era liniște deplină și nimeni nu avea cum să apară pentru a-mi spune că mă torturasem destul și că era timpul să mă opresc.

– Oscar! Oscaaar! am strigat, deși știam că nu folosea la nimic să-i strig numele, dar asta mă făcea totuși să mă simt mai bine – acolo, în liniștea aceea deplină.

Nimeni nu te poate auzi de pe ponton. E unul dintre acele lucruri ciudate, pe care nu le poți explica. Nu știu

dacă e din cauza faptului că portul creează un cocon din care nu poate răzbate niciun zgomot sau e doar marea, care are un efect de amortizare fonică, dar era ceva ce descoperisem mai demult – eu și Oscar. Puteam să ne strigăm secretele unul altuia pe acel ponton și nimeni nu avea cum să le audă.

– Oscar, unde ai plecat? am urlat eu. Oscar, unde te afli acum? am strigat din nou, implorând. De ce ai plecat fără să-ți iei rămas-bun? am insistat eu. Oscar, îmi pare rău, am strigat cât puteam de tare. Oscar, întoarce-te, am șoptit apoi.

Ședeam la capătul pontonului, legănându-mi picioarele deasupra apei și privind suprafața întunecată de dedesubt.

– Nu cred că te poate auzi de aici, a spus o voce.

M-am întors brusc și am sărit în picioare. Un bărbat stătea rezemat de bolard, tăcut și nemișcat. Cred că am scos un strigăt de surprindere atunci, dar nu-mi pot aminti.

– Îmi cer scuze că te-am deranjat.

– Deranjat? Dar la ce te așteptai? Să te strecori așa în spatele cuiva în mijlocul nopții?

– Nu vreau să par încrezut, dar, la drept vorbind, tu ai fost cea care s-a strecurat pe lângă mine. Eu am fost primul aici.

Bărbatul aprinse o torță și totul începu să sclipească în haloul ei de lumină lăptoasă. Purta un costum subțire și părea inteligent. Mâinile lui erau frumoase și păreau foarte fragile. Se aplecă puțin în față, uitându-se concentrat la ceva ce ținea în mâini. Încerca să ruleze o moviliță

de tutun într-o bucată dreptunghiulară de hârtie albă mototolită. Pe degetul lui mic sclipea o verighetă din aur. Își plimbă limba pe marginea pachețelului și îl rulă strâns, transformându-l ca prin magie într-un tub ferm de culoare albă. O procedură foarte delicată și meticuloasă, al cărei rezultat se dovedi a fi doar o țigară.

Bărbatul își făcu mâna căuș în jurul unui pachet de chibrituri pe care îl scosese dintr-un buzunar interior. Se auzi un fâsâit și un freamăt – zgomote specifice atunci când se aprinde un chibrit. La capătul țigării, punctul portocaliu și strălucitor se aprinse și mai tare, apoi păli și se aprinse iar, pe măsură ce bărbatul trase câteva fumuri din țigară.

Îmi dădeam silința să mă port de parcă nu mă deranja nimic pe lume. E greu să revii la normal după ce ai fost surprinsă strigând numele celui mai bun prieten – care probabil că este mort – în întunericul nopții.

El nu a spus nimic din ce te-ai fi așteptat să auzi de la un adult care vede o fată în pijamale în toiul nopții. Nu m-a întrebat ce naiba făceam acolo, nu m-a avertizat că puteam răci grav din cauza frigului și nu a făcut caz de ceea ce ar fi spus părinții mei dacă ar fi știut că eram acolo.

Noaptea era liniștită și fără pic de vânt, iar marea era ca o pânză netedă și lucioasă. Din capătul țigării bărbatului, un firicel subțire de fum albastru se înălță spiralat spre cer.

– Te rog, așează-te la loc, îmi spuse el. Îmi pare rău că te-am făcut să tresari așa.

O parte din mine îmi spunea că ar fi fost mai înțelept să o iau la fugă și să dispar cât mai repede, înainte de a fi ucisă și tăiată în bucăți, dar vocea lui era blândă și vag familiară, așa că m-am așezat din nou pe jos, astfel încât să pot simți răceala lespezilor din piatră infiltrându-se treptat în toată ființa mea.

Mi-am pus coatele pe genunchi și am inspirat aerul sărat al mării. Și înainte să-mi dau seama ce mi se întâmplă, am început să plâng în hohote.

– Draga mea fată, spuse bărbatul.

Nu se mișcă, nu întinse mâna spre mine și nici nu se ridică. Dar vocea lui catifelată și gravă era pură și blândă, și atunci încordarea aceea teribilă a început să dispară, ca și cum cineva ar fi întors ușor o cheie în broască.

– Ce te face să suferi așa?

I-am spus că fusesem prietena unui băiat pe nume Oscar Dunleavy. I-am spus că-mi făcusem prietenul să sufere și că-l părăsisem, iar acum el era mort și era numai vina mea.

– Cum să fie vina ta? m-a întrebat el.

La început, nu am putut răspunde. Dar când am început să vorbesc, am încercat să-i explic cum îl abandonasem pe Oscar când avea cel mai mult nevoie de mine și cum mândria și gelozia mea mă făcuseră să nu-i mai scriu și că acum nu aveam cum să-i mai trimit vreun mesaj. Niciodată. Mi-am pus mâinile pe piatra neregulată și am început să hohotesc din nou.

– El a fost și prietenul meu, a spus bărbatul după ce m-am oprit din plâns și după o tăcere prelungă. El și tartele lui legendare cu mere.

Am ridicat privirea și abia atunci l-am recunoscut.

– Barney? am rostit. Barney Brittle? Ești chiar tu?

– Da, a chicotit el. Eu sunt.

– Dar ești atât de curat!

Mi-am cerut scuze imediat, pentru că remarca fusese probabil grosolană, dar el nu părea ofensat. A zâmbit doar și mi-a spus că îi mergea mult mai bine de când ne întâlnirăm ultima dată în locul acela.

– Sunt un alt om. Bărbatul pe care l-ai cunoscut atunci era într-o situație îngrozitoare. Din fericire, lucrurile s-au schimbat. Trebuie să-i mulțumesc prietenului tău Oscar pentru că m-a ajutat să văd altfel lucrurile și, de asemenea, ție, Meg.

Barney a spus că tarta cu mere fusese un lucru magic pentru el.

– Oamenii adesea nu iau în seamă necazurile altora, înțelegi? Lumea este un loc lipsit de bunătate, dar nu numai pentru că oamenilor nu le pasă unii de alții. Uneori se întâmplă așa pentru că se simt jenați sau nu știu ce să spună, sau pentru că, pur și simplu, nu pot îndura să privească în ochii unui om care suferă. Oscar al tău inventase răspunsul perfect la problemele oamenilor. Ori de câte ori îi apărea în cale vreun necaz sau o situație tristă, el se punea serios pe treabă și se apuca să facă singurul lucru care părea să aibă sens pentru el în momentul acela. Făcea una dintre acele magnifice tarte cu mere.

După ce ne-am întâlnit la ponton câteva nopți la rând, mi-am dat seama că Barney era un tip de încredere, pe care te puteai baza la greu. În toiul nopții, el se așeza răbdător pe bolard, în timp ce toate în jurul lui erau cufundate într-o liniște mormântală și într-un întuneric deplin, cu excepția strălucirii portocalii a țigării sale mereu aprinse.

– Bună, din nou, draga mea, a spus Barney și am avut iarăși senzația aceea – că ne întâlneam la o oră normală, într-un loc obișnuit, și nu în puterea nopții, la debarcader.

Mi-a povestit că făcuse o mulțime de lucruri în viață, dar că cineva îi spusese de curând că era un bun ascultător, iar el înțelesese că acesta era probabil lucrul de care era acum cel mai mândru. Să asculți pe cineva – a spus el – putea fi cea mai importantă calitate a unui om. Și era adevărat. Chiar se pricepea să asculte și mă lăsa întotdeauna să termin orice începeam să-i povestesc. Nu punea niciodată întrebări stupide, dar întotdeauna mă încuraja să ajung la capătul fiecărei povești. O poveste spusă doar pe jumătate nu folosește nimănui. Și, nu știu de ce, dar faptul că i-am explicat unele lucruri m-a ajutat și pe mine să le înțeleg.

I-am povestit despre „Ierarhie" – un lucru pe care Paloma încercase să mi-l explice.

– Este motivul pentru care băieții precum Andy Fewer se aleg întotdeauna cu fata cea mai frumoasă, care are o piele perfectă, ochii căprui precum ciocolata și părul ca mătasea aurie.

– Știi ce fel de persoană este fata de care vorbești?

– Nu prea o cunosc – cel puțin, așa cred. Știu doar câteva lucruri despre ea, dar, din câte am aflat în ultima vreme, cred că e oribilă. O persoană oribilă, cu un chip de înger.

O grămăjoară de vreascuri și un buștean erau așezate lângă bolard în noaptea asta, iar de cealaltă parte era o valiză purpurie – zgâriată, uzată și veche – închisă cu o clemă metalică, sclipind în întuneric.

Barney și-a frecat înfrigurat mâinile și s-a aplecat spre valiză.

– Arăți de parcă ți-ar prinde bine puțină căldură, a spus el deschizând geanta și scoțând din ea, cu un gest elegant, o pătură enormă de culoare verde. Uite, pune asta pe umeri, a adăugat el.

Barney aprinse apoi un chibrit sub movila de vreascuri. Acestea începură să pârâie și să trosnească, apoi o vâlvătaie luminoasă a cuprins întreaga stivă de lemne, pâlpâind jucăuș în întuneric. Un pescăruș începuse să țipe deasupra unei bărci de pescuit, iar vântul încreța neobosit pânza lină a mării.

Fața mea se încălzise datorită focului, iar pătura, care mi se păruse foarte ușoară când Barney o aruncase spre mine, era acum uriașă în jurul trupului meu, apăsându-mi umerii și brațele cu greutatea ei liniștitoare și păstrându-mă plantată ferm pe poziție.

– Iar ești aici, tânără domnișoară? m-a întrebat el. Pierderea prietenului tău drag te apasă încă?

– Mă chinuie neîncetat, i-am răspuns eu. De fapt, cred că am să-mi pierd mințile. M-am întors pentru că eram hotărâtă să-l găsesc. Am venit acasă refuzând să

cred ceea ce toți ceilalți păreau să considere inevitabil de la bun început. L-am căutat, Barney, și încă-l mai caut – chiar și atunci când nu am această intenție. I-am căutat chipul în mulțime, la toate colțurile străzilor, în locurile unde ar fi putut pleca. Am început căutarea cu multă speranță, încredere și siguranță, dar speranța mea începe să dispară acum și aproape că am uitat cum arată chipul lui Oscar.

– Asta ar fi într-adevăr o tragedie, rosti Barney.

– Crezi că îmi scapă ceva? l-am întrebat atunci, pentru că părea foarte înțelept și vigilent.

– Hmm, făcu el. Nu sunt prea sigur, dar uneori simt în locul acesta anumite lucruri care ne-ar putea furniza un soi de indiciu.

– Ce vrei să spui?

– Primesc anumite semne aduse de vânt din largul mării.

– Vorbești serios?

– Da, rosti el, tot felul de sugestii – precum suferința, durerea pierderii celui drag sau îngrijorarea. Umilința și vinovăția. Prietenia, dragostea și dezamăgirea.

– Barney, știi cumva ce s-a întâmplat cu el?

– Nu pot răspunde la această întrebare, dar o să-ți spun câteva lucruri pe care le știu.

Am crezut că avea de gând să-mi dea niște informații, ceva de la care să pornesc, un fir pe care să-l urmez, dar el nu a spus decât aceste cuvinte:

– Nimic nu este așa cum crezi. Multe lucruri nu sunt așa cum par. Uneori ai impresia că arată într-un anumit fel, dar probabil că nu sunt așa. Câteodată oamenii au

nevoie să-i cauți sau măcar să pui întrebări în numele lor. Și, foarte des, oamenii au fost nevoiți să tacă și trebuia ca alții să vorbească pentru ei. Abia atunci când nu-i mai cauți, nu mai întrebi de ei și nu mai vorbești despre ei vor fi cu adevărat pierduți. Nu renunța, Meg!

– Deci, crezi că ar putea fi în viață?

– Nu ceea ce cred eu contează, zise el.

Era supărător de misterios, dar îmi făcea bine să vorbesc cu el și dintr-odată m-am trezit că-i povesteam lui Barney despre scrisoare.

– I-am scris o scrisoare în care practic îi declaram că-l iubeam, dar am descoperit că Paloma a înlocuit-o cu o scrisoare oribilă, redactată de ea.

– Cum? Scuză-mă, ce-ai spus?

I-am povestit lui Barney din nou faptul că Paloma scrisese o altă scrisoare, pretinzând că era a mea. Era bătrân și probabil că nu auzise bine ce-i spusesem de la bun început.

– Tu îl iubeai? m-a întrebat Barney. Îl iubeai pe Oscar? Nu doar ca prieten? În maniera tradițională, adică așa cum fetele i-au iubit pe băieți de când există fetele și băieții pe lume?

– Da, dar ce credeai?

– Și Paloma ce a făcut cu scrisoarea ta?

I-am povestit din nou.

– Ce fată vicleană și periculoasă!

I-am spus lui Barney că nu puteam găsi o insultă mai bună decât asta. Apoi el s-a ridicat în picioare, a stins focul și a strâns pătura, de parcă s-ar fi grăbit să ajungă repede undeva.

– Doamne, bietul de mine, Meg, mi-am amintit ceva. Trebuie să plec, mulţumesc, vreau să spun, adică, la revedere, adică – trebuie să mă întorc acasă imediat, îmi cer scuze.

Şi, înainte să mai spun ceva, Barney dispăruse.

ULTIMA FELIE

Barney era agitat. Plimbările lui nocturne începuseră să mă îngrijoreze. Mi-am spus că probabil nu avea să mai poată dormi noaptea fără să se trezească şi să plece în vreo plimbare misterioasă. Avea să ofteze, privind ţintă focul din şemineu, şi avea să spună: „Doamne, bietul de mine" cu o voce stinsă, iar eu urma să coc tarte, dar începeam să cred că o mie de tarte cu mere nu ar fi putut vindeca acel lucru de care reuşise să mă vindece Barney.

Aşadar, în noaptea aceea am rămas treaz, mângâindu-l pe Homer pe cap şi dorindu-mi ca Barney să se întoarcă

mai repede acasă. Am fost bucuros când am auzit zdrăngănitul porții.

– OSCAR! OSCAR! OSCAR!

Barney striga de parcă ar fi avut ceva urgent să-mi spună, iar eu m-am dus până la ușă și l-am văzut încercând să urce panta, ca un om care avea de îndeplinit o misiune foarte dificilă. Stătea rezemat de poartă. Am așteptat, dar el rămăsese în același loc, iar la un moment dat l-am văzut cum s-a prins cu brațele de stâlpul porții. Am decis să intru în casă și să pun ibricul pe foc, pentru că mai rămăseseră din ultima mea tartă două felii care ne așteptau să le savurăm. Ce putea fi mai agreabil în toiul nopții? – așa cum spunea Barney cu gura lui.

Dar Barney nu mai ajungea la ușă. Am continuat să fac ceaiul și am aranjat ultimele două felii de tartă pe farfuriile lui Peggy, care aveau mici ornamente cu faruri și apusuri de soare, dar dintr-odată mi s-a făcut frică. Mi-am dat seama că Barney nu avea să mai intre și am înțeles că i se întâmplase ceva. Nu puteam suporta acest gând. Nu puteam să ies afară să-l văd. Voiam doar să fac ceaiul în continuare și să aranjez totul cum puteam mai frumos, pentru că – dacă m-aș fi prefăcut că nu se întâmplase nimic, dacă m-aș fi comportat ca și cum totul ar fi fost perfect normal și Barney ar fi fost teafăr, atunci totul ar fi fost în regulă.

Dar Barney nu a intrat în casă.

Când am ajuns la el, Barney stătea întins pe iarbă.

– Barney, Barney, te rog, ridică-te, i-am zis eu, dar el nu avea putere.

Abia dacă putea să mai vorbească. M-a mângâiat ușurel pe cap, iar eu nu știam ce să fac. L-am întrebat dacă avea nevoie de ceva, dar el a clătinat din cap și nu a spus decât:

– Dragul meu băiat, a fost un fals!

Habar nu aveam despre ce vorbea și m-am gândit că probabil delira, așa că l-am oprit:

– Nu încerca să vorbești, Barney. O să te faci bine.

Știam că, dacă nu avea să se facă bine, atunci ar fi fost din nou vina mea și m-am gândit că eram într-adevăr mesagerul morții. Mi-aș fi dorit să am putere și să fiu tare, dar eram neputincios, slab și-i omoram pe cei pe care-i iubeam cu tartele mele cu mere și acțiuni stupide, fără să fiu în stare să privesc.

Am ieșit în fugă pe poartă și am coborât poteca. M-am împiedicat și am căzut; mi-am rănit mâna, brațul și fața. Când m-am ridicat din nou, am continuat să alerg, fluturând brațele și strigând:

– Ajutor, ajutor, vă rog să mă ajutați, e vorba de Barney Brittle. Cred că e pe moarte. Are nevoie de un doctor. Trebuie dus la spital. Repede, să mă ajute cineva, vă rog! Ajutor!

Cei de la ambulanță au fost foarte amabili și l-au ajutat pe Barney să-și revină. Erau răbdători, chiar dacă

eu le puneam o mulțime de întrebări despre ce i se întâmplase lui Barney, dacă avea să-și revină și dacă nu cumva fusese rău pentru el să mănânce atâtea tarte cu mere câte făcusem recent. Ei au spus că nu știau exact ce i se întâmplase, dar că era bătrân și că, deși era îmbrăcat impecabil și bine îngrijit, adesea era greu de spus dacă o persoană de vârsta lui putea să-și revină după asemenea „episod". Ei au adăugat că bietul Barney era cam agitat, iar eu am vrut să mă așez lângă el să-l liniștesc, dar paramedicii mi-au explicat că avea nevoie de îngrijire de specialitate.

– Dragă băiete! a strigat el din nou. Să știi că ea nu a scris acea scrisoare! Nu a scris-o ea. A fost un fals.

Niciunul dintre noi nu am înțeles despre ce vorbea și cu cât Barney încerca mai mult să vorbească, cu atât mai vehement era unul dintre amabilii paramedici de pe ambulanță, care a preparat rapid ceva într-o seringă și i-a injectat lui Barney soluția în braț. Cuvintele lui Barney s-au transformat într-un murmur surd, iar el a adormit.

Pentru mine, pe de o parte, era o ușurare, pentru că nu voiam să fie agitat, tulburat sau să sufere vreo durere, dar problema era că somnul liniștit al lui Barney le-a dat paramedicilor ocazia să se concentreze asupra mea.

– Dar tu cine ești? m-a întrebat unul dintre ei, pe care l-am mințit că eram nepotul lui Barney.

Mi-au pus apoi întrebări ciudate despre numele părinților și despre frații mei; dacă locuiam cu bunicul și multe alte lucruri. Nu aveam de gând să mă las prins în discuții. Le-am spus că eram prea supărat din cauza stării lui Barney pentru a fi subiectul unui astfel de interogatoriu.

– Hm, scuzați-mă, dar suntem într-o ambulanță. Putem să ne concentrăm din nou atenția asupra bolnavului?

Amândoi au răspuns într-un glas:

– Da, desigur, dar mă priveau cu suspiciune – era limpede ca bună ziua.

Eu m-am uitat la Barney și l-am implorat în gând să se facă bine.

Paramedicii mi-au permis să aștept la ușa rezervei lui Barney de la spital și mi-au promis să mă lase să intru când avea să-și revină și era în stare să vorbească. Am fost foarte bucuros când l-am văzut apoi, pentru că – deși era conectat la monitoare și tuburi, era vesel și treaz. A bătut ușurel în pat, făcându-mi semn să mă așez lângă el.

– Oscar, mi-a spus el, lucrurile s-ar putea schimba pentru amândoi.

L-am rugat să nu se grăbească să tragă o concluzie. Poate că fusese doar o mică problemă de sănătate și puteam să ne întoarcem la căsuța lui înainte să se însereze.

El a spus că orice era posibil, dar că ar fi trebuit probabil să dăm niște explicații – iar eu știam că avea dreptate, dar am încercat să fac tot posibilul să nu mă gândesc la asta.

– Am tot încercat să-ți spun ceva – ceva ce trebuie să știi. Prietena ta, Meg – ea a vrut să știi că s-a îndrăgostit de tine și că asta a scris de fapt în scrisoare, iar cealaltă... acea... fată vicleană și rea a scos din plic scrisoarea adevărată și a înlocuit acele cuvinte prețioase scrise de Meg... apoi, acea fată răsfățată și perfidă...

Barney s-a oprit și a început să tușească, iar eu a trebuit să-i dau niște apă, chiar dacă începusem să mă simt rău, amorțit, asimilând treptat cuvintele lui:

– ...Acea răzgâiată... a înlocuit cuvintele încântătoare ale lui Meg cu unele false. Oscar, tu nu trebuie să-i permiţi să triumfe. Trebuie să clarifici această neînţelegere, mă auzi? Asta e şansa ta să lămureşti totul.

Nu ştiam dacă Barney era conştient de ceea ce spusese. Probabil că-şi imaginase totul sau poate că visa cu ochii deschişi; se spune că uneori se mai întâmplă astfel de lucruri oamenilor grav bolnavi.

– Dar, Barney, ai promis. Mi-ai promis că voi rămâne la tine acasă şi că nu-mi vei cere niciodată să mă întorc.

– Înainte să aflu asta! a insistat el. Acest detaliu schimbă totul, iar promisiunile mele devin nule şi inutile. Meg a vrut să-ţi spună că te iubeşte. Dragul meu, trebuie să dai ochii cu toţi şi să lămureşti lucrurile. Nu doar cu Meg, ci şi cu bietul tău tată, cu fratele tău mai mic şi cu prietenii tăi. Trebuie să le spui că fata aceea îngrozitoare, Paloma sau cum o mai cheamă, s-a comportat oribil, în cel mai josnic mod. Trebuie să înţeleagă că nimeni nu are dreptul să rănească pe cineva în felul acesta, aşa cum a încercat ea să te rănească pe tine.

– De unde ştii? Cum ai aflat toate astea?

Mi-a spus că se întâlnise cu Meg la debarcader. Acolo se ducea el în fiecare noapte. Se pare că discutaseră în detaliu despre o serie de lucruri, inclusiv despre Paloma.

– Am ajuns să ne cunoaştem foarte bine. E o fată grozavă, mi-a explicat el. Ea e cea care mi-a spus despre Liturghia ţinută la biserică în memoria ta. Mi-a povestit că toată lumea plângea atunci când ai dispărut şi multe alte lucruri. Ea e cea care mi-a spus unde locuiesc acum Paloma şi mama ei. Adresa este strada Paddocks, nr. 2. Ştii tu, în cealaltă parte a oraşului.

M-am gândit la Meg, la cât de mult îmi doream să o văd și să-i explic totul, dar mi se părea prea târziu și m-am întrebat cum aș fi putut să dau ochii cu toată lumea – mai ales cu ea, după câte aflasem despre mine însumi și despre accident, după toată această prefăcătorie și fugă a mea, după această minciună grosolană pe care o aruncasem în fața întregii lumi.

– Dar, Barney, ce le voi spune tuturor? Ce aș putea să-i spun lui Meg? Cum să-i explic? Cum o să mă pot întoarce acum?

– De ce să nu poți? întrebă Barney, zâmbindu-mi cu blândețe.

Își îndesă mâna în buzunarul jachetei și scoase un teanc de bilețele galbene, mototolite.

– Ce sunt astea? l-am întrebat.

– Mesaje de la Stevie, a răspuns.

Am început să le citesc.

– Scuză-mă, numele tău nu este cumva Oscar Dunleavy? m-a întrebat o femeie cu ochelari și coadă de cal, care părea să fi apărut pe neașteptate în rezerva lui Barney.

Probabil că era doar o chestiune de timp până avea să se descopere totul. Fotografia mea fusese lipită peste tot și avuseseră loc o mulțime de căutări, așa că toată lumea din oraș știa probabil cum arătam. I-am explicat lui Barney că, dacă mă întorceam, aveam să o fac așa cum credeam eu de cuviință. Telefonul mobil al doamnei cu coadă începu să sune și, spre norocul meu, ea s-a îndepărtat în grabă. Era șansa mea. Am sărutat mâna uscată a lui Barney, mi-am îndesat bilețelele lui Stevie în buzunar și am luat-o la fugă.

Picăturile de ploaie erau ca mii de bice minuscule care mă şfichiuiau din toate direcţiile. M-am aplecat puţin în faţă ca să pot înfrunta vântul – ca latura oblică a unui triunghi – şi am început să păşesc repede şi hotărât, fără să mă opresc, fără să ezit sau să mă întorc din drum – pentru că luasem deja o decizie şi atunci când hotărăşti ceva trebuie să-ţi urmezi impulsul. M-am dus direct la casa de pe strada Paddocks, nr. 2 şi am rămas pe veranda acesteia minute în şir, studiind ornamentele cutiei poştale. Am pus mâna pe tăblia uşii şi am rămas aşa un minut sau două, ca să-mi adun forţele. Mi-am spus că trebuia să fiu ferm, chiar dacă ştiam că, imediat ce aveam să o văd, noua mea înţelepciune superioară avea să se topească, iar eu urma să devin acelaşi Oscar din trecut, pregătit să aplaneze toate conflictele doar de dragul păcii şi înţelegerii. Dar pacea construită pe minciuni – mi-am amintit eu cuvintele lui Barney – nu este deloc pace.

M-am ridicat pe vârfuri şi m-am uitat pe vizorul uşii. Paloma se apropia, iar chipul ei era distorsionat. Nasul ei părea enorm, iar ochii erau inegali – unul uriaş, iar celălalt minuscul.

M-am simţit plin de curaj, iar acest sentiment era întipărit în creierul meu acum, ca un mesaj tatuat permanent, pe care ştiu că nu-l voi uita niciodată.

Am încleştat dinţii, care începuseră să-mi clănţăne alarmant, pentru că eram ud leoarcă din cauza ploii. Soneria nu funcţiona. Mi-am băgat degetul în capacul cutiei poştale şi am început să-l mişc înainte şi înapoi, astfel încât să facă zgomot, dar părea inutil, pentru că nu se auzea mai nimic – aşa că am strâns pumnul şi am bătut cu putere în uşă de vreo zece ori la rând. Am şoptit nu-

mele Palomei, iar Paloma a venit la ușă. Imediat ce am văzut-o, m-am simțit izbit în față de un vânt rece, de parcă eu aș fi fost ușa care se deschisese. Părul ei era înfășurat într-un prosop, iar pe față avea o mască albă din cremă.

– Paloma, sunt eu. Nu am murit.

Ea deschise gura, care se închise la loc după o secundă – și același lucru se întâmplă și cu ochii ei. Leșină ca un actor prost dintr-un film, prăbușindu-se brusc, cu tot cu prosopul și crema întinsă pe pielea ei moale. În mod miraculos, prosopul i-a rămas înfășurat pe cap ca un turban. Am ridicat-o. Am fost nevoit. Nu era nimeni altcineva acolo.

– Ai înlocuit scrisoarea lui Meg, nu-i așa? Tu ai fost cea care i-a făcut pe toți să creadă că tartele mele cu mere erau niște fleacuri stupide. Tu ai fost, nu-i așa? Și ai inventat „Ierarhia" pentru că așa vrei tu să funcționeze lumea, de fapt, dar lucrurile nu stau chiar așa, nu crezi? Știai foarte bine că eu nu aflasem nimic de accidentul în care a murit mama și l-a lăsat invalid pe Stevie, așa că mi-ai spus totul intenționat, nu-i așa? Ai încercat să mă distrugi, Paloma, dar ai dat greș. Nu sunt mort. Nu mi-am luat viața.

– Dar, Oscar, cineva trebuia să-ți deschidă ochii și să-ți arate cum erai de fapt. Erai un ciudat. Te holbai la mine în fiecare noapte cu acel telescop enervant. Mă spionai în timp ce eram în dormitor.

– Paloma, am folosit telescopul pentru a observa stelele. De ce să mă fi uitat cu el la tine?

– Pentru că sunt foarte frumoasă, rosti ea printre dinți.

Voiam să-i dau șansa să-mi explice, dar nimic din ce-mi spunea nu era plauzibil. Când a văzut că nu o credeam, a încercat o altă abordare. A spus că nu-și imaginase că acțiunile ei aveau să mă împingă la sinucidere.

– Dar nu s-a întâmplat asta, după cum vezi.

– De ce te-ai hotărât să te întorci? m-a întrebat ea înclinând capul într-o parte, așa cum făcea mereu.

– Motivul e dragostea, i-am răspuns.

– Oscar, te plac foarte mult, a zis ea, chiar mai mult decât ar crede cei care ne cunosc, dar nu te iubesc. Nu sunt îndrăgostită de tine.

– Asta îmi convine de minune, pentru că nici eu nu sunt îndrăgostit de tine.

– Atunci, de ce ai încercat să mă săruți în ziua aceea?

– Am crezut că așa îți doreai și, în plus, eram confuz. Dar acum nu mai sunt.

– Atunci, de ce ești aici? continuă ea interogatoriul, iar eu m-am întrebat cum putea exista pe lume o persoană atât de prefăcută și arogantă.

– Sunt aici pentru că trebuie să-ți spun că nu e normal să faci unui om ceea ce ai încercat să-mi faci tu mie. Poți continua să te prefaci, însă asta nu-ți va folosi la nimic. Dar, în primul rând, sunt aici ca să te întreb ce conținea scrisoarea lui Meg.

– De ce nu o întrebi chiar tu? izbucni Paloma, furioasă, și încercă să-mi trântească ușa în nas, dar eu mi-am pus piciorul în prag și am ținut-o deschisă.

– Depui mult efort pentru a-i face pe băieți să viseze la tine, i-am spus eu. Ei bine, dacă vrei să știi, eu nu visez la tine, ci la Meg. Băieții care se îndrăgostesc de tine te

fac să te simți puternică și importantă, dar e doar o iluzie. Cred că ar trebui să gândești altfel și să nu te mai consideri deasupra tuturor fără să meriți. Acesta e sfatul meu, Paloma. Rămâne la latitudinea ta dacă vrei să-l accepți.

Ea mi-a mulțumit, iar eu i-am răspuns „pentru puțin". Mi-a zis apoi că aveam dreptate și că meritam pe cineva mai bun decât ea. Fetele frumoase spun frecvent acest lucru, indiferent dacă este adevărat sau nu, dar, în acest caz, Paloma avea dreptate.

Ea mi-a povestit că până și Andy și Greg îmi duceau dorul la școală, și eu am dat un răspuns de genul: „Da, sigur, chiar te cred, bine", iar Paloma a încheiat spunând: „Nu, serios, Oscar, e adevărat".

Nu o să spun prea multe despre momentul în care m-am întâlnit cu tata și cu Stevie. O să spun doar că tata a rămas mai întâi mut, apoi a rostit ceva și după aceea a început să strige în gura mare „suferință binecuvântată", două cuvinte care nu ar trebui – dacă stai să te gândești – să se potrivească deloc.

Stevie a venit repede afară, în căruciorul lui, și nici el nu părea deloc supărat pe mine. Mi-a îmbrățișat genunchii, așa cum făcea întotdeauna.

– Știam eu, repeta el întruna. Le-am spus tuturor, dar nimeni nu m-a crezut! a strigat el și a început să se învârtă fericit, cu tot cu cărucior, în jurul meu, îmbrățișându-mă

de mai multe ori, iar eu îi simţeam braţele costelive, atât de familiare, în jurul meu – doar că mi-am dat seama că braţele lui nu mai erau atât de costelive cum îmi aminteam eu. Stevie vorbea repede, repetând de zor:

– Iuhuuu! Nu a fost un vis. Am avut dreptaaate! Am avut dreptaaate!

În culmea fericirii, m-a întrebat despre bileţelele pe care le lăsase la ponton.

Ca prin minune, toţi trei am început să râdem în hohote, la unison. Am râs până ce am fost nevoiţi să ne aşezăm pe iarba din faţa casei, ca să ne revenim.

Am scos bileţelele lui Stevie din buzunar – cele pe care erau scrise numai cuvinte pline de speranţă. Erau scurte, pline de optimism şi voie bună, iar eu am de gând să le păstrez pentru tot restul vieţii. Ele conţin încurajări de a nu renunţa la speranţă şi de a nu ceda niciodată în faţa greutăţilor, dar, mai presus de toate, mă asigură că sunt un om bun şi valoros. Unele dintre ele conţin întrebări, în special despre ingredientele de care ai nevoie pentru a prepara o tartă cu mere perfectă.

Eu şi Stevie am stat de vorbă o zi întreagă, apoi toată noaptea, iar tata nu ne-a întrerupt şi nici nu ne-a spus că era timpul să mergem la culcare. Am vorbit despre viaţă. I-am povestit cum l-am scos din scaunul său special în timp ce mama era la volan şi că din această cauză se produsese

accidentul. Și l-am întrebat dacă avea să mă ierte vreodată, dar el mi-a spus că nu avea nimic de iertat.

Am mers afară, iar Stevie a împins căruțul pe asfalt, spunându-mi:

– Ascultă, Oscar, și privește-mă bine. Acesta sunt eu acum. Dacă te simți vinovat pentru ceva ce nu s-a întâmplat din vina ta, asta mă face să mă simt doar un olog oarecare, un biet invalid. Nu sunt un olog. De fapt, sunt fericit că trăiesc, rosti el, apoi execută o scurtă întoarcere cu scaunul său, învârtindu-se de câteva ori și aplecându-se în față, apoi în spate, cu o serie de mișcări impresionante ce păreau să sfideze gravitația.

– Urmărește-mă, zise el. Vezi? Serios, Oscar, cine altcineva ar putea face schemele astea? Sunt destui cei care se zgâiesc la mine și care mă ajută să traversez sau care îmi vorbesc tare, de parcă aș fi retardat. Nu vreau să faci din mine secretul tău trist, Oscar! Sunt fratele tău, da? Oscar? Știi ce vreau să spun?

Știam.

Stevie și-a executat în continuare mișcările îndrăznețe cu scaunul, iar roțile acestuia sclipeau în lumină. Părea să trimită în jur o ploaie de scântei, de parcă ar fi fost făcut din picuri de lună. În timp ce se învârtea, stropii scânteietori se împrăștiau și dansau, aruncând o lumină palidă și minunată pe chipul său.

Nu-mi aminteam prea multe despre mama, dar tata a început să-mi povestească despre ea. Se pare că fusese o femeie încântătoare. Bunătatea o caracterizase în mod special. Probabil că o moștenise pe bunica, o femeie care era, de asemenea, extrem de bună la suflet.

Tata spune că bunătatea omului e ceva magic. Bunătatea pare inofensivă la prima vedere, spune el, dar are puteri ascunse, nebănuite. Iar eu știu din proprie experiență că este adevărat. De exemplu, este atât de puternică, încât mă trezește din somn și mă face să sar din pat la ore ciudate precum trei dimineața, pentru a prepara tarte cu mere.

Oricine ar putea crede că tartele cu mere sunt ultimul lucru la care s-ar gândi cineva aflat în mijlocul unei crize existențiale, dar se pare că o foarte mică bucată de tartă poate face minuni – și totul devine din nou suportabil – chiar dacă acea criză izbucnește cu uriașe doze de suferință sau e încărcată cu mari cantități de disperare.

Au fost o mulțime de jurnaliști, oameni de televiziune și chiar scriitori care au venit special să-mi ceară un interviu, dar când m-au întrebat care este secretul, am ridicat din umeri, pentru că e prea dificil de explicat.

Mi-am dat seama că o evitam, pentru că nu știam ce ar fi trebuit să-i spun. Dar nu am mai putut aștepta, așa că în noaptea următoare iată că mă așez la fereastră, întrebându-mă cum o să mă simt din nou la școală și văd că lumina din camera ei e aprinsă. Apoi, o zăresc. E Meg, desigur. Vine la fereastră și mi se pare că nimic din toate astea nu s-a întâmplat. Suntem din nou doar noi doi, pentru că ea nu-mi spune: „Cum îndrăznești?" sau

„Unde ai fost?" ori „Cum ai putut?", iar chipul ei e blând și înțelegător.

– Trebuie să-ți vorbesc, îi spun eu, iar ea îmi răspunde:

– Acum vorbești cu mine acum, nu-i așa?

Și îmi zâmbește. Îi povestesc despre accident și ce am făcut eu, iar Meg îmi spune – la fel ca Stevie – că nu e vina mea, iar lacrimile care-i curg pe obraji îi fac chipul să strălucească în întuneric. Iar eu simt atât de multe, încât nu mai pot să respir – dar simt, în primul rând, că nu am vrut niciodată să o fac pe Meg să sufere sau să fie tristă. Vreau să-i îndepărtez toată tristețea pe care o simte acum, dar și toată tristețea pe care a simțit-o cândva și pe care o va simți în viitor, deși știu că nu pot face acest lucru.

Apoi îi spun că lucrul pe care trebuie să i-l mărturisesc nu poate fi pus aici, la fereastră, iar ea mă întreabă despre ce este vorba, pentru că noi ne-am spus întotdeauna orice secret chiar în acest loc. Dar eu îi explic că locul acesta nu e potrivit pentru ceea ce trebuie să-i spun acum. Și o rog să se ducă la poartă, să ne întâlnim acolo.

– Voi fi la poartă în două minute, spune ea.

O găsesc acolo și, înainte să apuc să-i spun ceva, ea își pune mâna pe pieptul meu și o ține așa, apăsată, o vreme. Și, cu toate că viitorul pare fragil și incert, prezentul are ceva nou în el. Ceva sigur.

Orice m-ar aștepta mâine, săptămâna viitoare sau peste ani, în viitor, mâna lui Meg e chiar pe inima mea, nemișcată și deschisă, puternică și foarte mică. Nu-mi pot imagina vreo fată mai frumoasă decât ea.

Și dacă mă trezesc vreodată din nou la capătul pontonului, gândindu-mă să sar, sau dacă mă simt din nou

pierdut și disperat, ori dacă știu că nu am unde să mă duc, mâna lui Meg va fi mereu acolo, pe pieptul meu – încă mult timp după ce și-o va retrage. Asta mă va salva mereu.

Îmi cobor fața spre chipul ei, iar ea își apropie capul de al meu. Eu o întreb:

– E totul în regulă? iar ea îmi răspunde:

– Da.

Îmi țin răsuflarea când o sărut. Ea închide ochii și mă sărută, la rândul ei. Eu nu închid ochii. Îi țin larg deschiși, ca să îmi pot întipări în minte imaginea ei, atât de aproape de mine.

Am încă multe lucruri de înfruntat, desigur – cum ar fi prima mea zi înapoi la școală, pe Andy și pe Greg, și, probabil, tot ceea ce gândesc sau spun oamenii despre mine. Dar acum suntem doar noi doi, eu și Meg, spunându-ne ceea ce știm deja. Suntem singuri acum, dar mi-aș dori să ne vadă o lume întreagă. E noapte, dar aștept, plin de speranță, ziua ce va veni.

MULȚUMIRI

Mulțumesc lui Ben Moore – care înțelege și prețuiește primele ciorne mai bine decât orice om pe care îl cunosc, mulțumesc celorlalți minunați Moore din viața mea: Elizabeth, Paul, Meredith, David și Morgan, precum și măreților clanuri O'Dea și Fitzgerald.

De asemenea, mii de mulțumiri Melaniei Sheridan, Sam Ronan, Sarah MacCurtain, Fionnuala Price, Julie Hamilton, Terry Barrett, Caroline O'Dea, Liz Heffernan, Jennifer O'Dea, Clare Zbinden, Helen O'Dea, Eoin Devereux, Liz Devereux, Terry Maguire, Maurei Murphy, Karen Young, Aelish Nagle, Fionei Geoghegan, Joe O'Dea, Milo Egan, Mikăi Egan, Ellei Nethercott, Alannah Nethercott, Stellei Byng, Declan Byng, lui James și Marthei Joyce.

Nemărginita mea recunoștință lui Jo Unwin, senzaționala mea agentă, Fionei Kennedy, superba mea editoare și minunatei echipe de la Orion Children's Books.

Mulţumesc copiilor mei mult iubiţi, Eoghan, Steffie şi Gabriela, care au îndepărtat din viaţa mea orice risc de monotonie, şi lui Ger Fitzgerald, pentru lucruri atât de numeroase şi minunate, încât mi-ar fi imposibil să le enumăr aici.

Sarah Moore Fitzgerald
Irlanda
ianuarie 2014